

Trọng Sinh Chi Tri An Như Phi

Contents

Trọng Sinh Chi Tri An Như Phi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16: End	49

Trọng Sinh Chi Tri An Như Phi

Giới thiệu

Editor : LotaBeta : LotaThể loại : Hiện đại, trọng sinh, phúc hắc công X gốc manh thù, 1v1, tiểu đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tri-an-nhu-phi>

1. Chương 1

Thời điểm cái tay kia đánh úp tới, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ thấy như là tàn ảnh, Trần Phỉ lại thấy được rất rõ ràng như một kỳ tích, giống như động tác chậm vậy, thấy được nhưng không tránh thoát được.

Ý nghĩ cuối cùng của Trần Phỉ là: Mẹ nó, có thể đừng hủy dung nhan của người ta được không!! Người ta là gương mặt Ngọc thụ lâm phong đó, được chưa!

Nếu như lại cho Trần Phỉ một cơ hội, Trần Phỉ nhất định sẽ không xem nhẹ sức chiến đấu của đối thủ. Nếu có một cuộc khảo sát cho người qua đường về một câu hỏi, ở trong thế giới BG() này, bị nữ giới đem ra làm vật hy sinh là cảm giác gì? Trần Phỉ sẽ viết: Khinh địch bất cẩn, chết không đáng tiếc.

()Boys và girls, ý nói thế giới bình thường

Theo lý thuyết, từ lâu hai té xuống đa phần là mặt chịu thiệt thòi nhất, sự thực này như là một đòn cho Trần Phỉ. Mẹ nó, té xuống từ lâu hai cũng là sẽ chết người, được chứ!!

Bởi vì trước khi chết, tưởng niệm cuối cùng là không muốn hủy dung, vì lẽ đó Diêm vương gia muốn tàn nhẫn chà đạp thế sao?! Trần Phỉ bị phần không ngớt.

Nguyên nhân là người anh em tốt ngủ chung phòng với Trần Phỉ Lục Xoa Xoa, bản tính phong lưu, lưu luyến sắc đẹp, phóng đảng bất kham, tự sắm vai nam chính, quyến rũ từng nhóm từng nhóm em gái, vai nam chính thật cá tính và may mắn, các em gái cứ như tre già măng mọc, dũng cảm tiến tới, yêu thương Lục Xoa Xoa, người đến người đi thật vui mắt.(=,=)

Những em gái bị Lục Xoa Xoa bỏ rơi, có thể tạo thành một hàng dài thật dài a. Mỗi một người đều bị Lục Xoa Xoa bỏ rơi không có lý do, ai nấy đều thương tâm gần chết, chảy nước mắt ròng ròng, bộ dáng buồn bã ủ rũ.

Theo lý thuyết, chuyện này cùng Trần Phỉ không có quan hệ gì, thế nhưng!!! Lục Xoa Xoa là một tra nam (), kết giao với nhiều em gái, vì thế hẳn nhiên sẽ có một hai em gái ngu muội mù quáng () a.

()Tra nam: gã đàn ông tồi tệ

() nguyên văn là thần logic em gái

Mấy em gái đó đều đùn đẩy lỗi ra khỏi người Lục Xoa Xoa, còn nói, kỳ thực tình yêu chân thành của Lục Xoa Xoa chính là Trần Phỉ! Là Trần Phỉ vô liêm sỉ câu dẫn Lục Xoa Xoa đẹp trai tài giỏi!

Trần Phỉ “anh anh” ở trong góc, cắn cắn khăn tay, khóc lóc, chính là vậy!!!

Nghĩ thế, mấy em đó dứt khoát quyết đi tìm Trần Phỉ.

Bất quá, Trần Phỉ đã quên, sau lưng những cô gái yêu mù quáng đều ẩn giấu một ước số bạo lực.

Mấy em gái chảy nước mắt đầm đìa tố cáo Trần Phỉ, một đôi tay vô ảnh ở dưới sự tức giận, đem Trần Phỉ đẩy rơi xuống từ lầu hai.

Mặc dù đây là lầu hai, thế nhưng là không thể coi thường a, bởi vì tuy chỉ là lầu hai, lại ngã chết Trần Phỉ, còn trọng sinh nữa.

...

Trần Phỉ nhớ tới liền không thể không nện lên ngực, ngửa mặt lên trời thở dài, ta mệnh do thiên, tất cả đều là mệnh a.

Nếu như Trần Phỉ không quá gần gũi với Lục Xoa Xoa, bất cứ lúc nào cũng xem Lục Xoa Xoa như một cái xương mà tránh xa trăm mét, rời xa nhân vật chính, yêu quý sinh mệnh. Nếu như lúc đó không có nhẹ dạ đáp ứng yêu cầu gặp mặt mấy em gái đó. Nếu như địa điểm gặp mặt không phải là ở đó! Nếu như Trần Phỉ duy trì cảnh giác. Nếu như lúc đó không phải là một em gái phần nộ mạnh mẽ!

Trần Phỉ nằm ở trên giường bệnh, suy nghĩ đến N cái nếu như.

Giống như một bộ truyện kinh điển máu chó, Trần Phỉ phát hiện bản thân mình sống lại, trong nháy mắt đủ loại cảm giác xông đến, không cần nói cũng biết loạn cào cào.

Trần Phỉ không khỏi tự hỏi, bản thân tại sao lại tự nhiên vào vai nhân vật chính như thế, số mình sao lại con mẹ nó như vậy?

Tạm thời không đề cập tới giá trị tồn tại của mình. Đời trước cha mẹ Trần Phỉ chết sớm, thân thích không nhiều, nói thẳng ra thì cũng được coi là cô nhi, tự thân mà lớn lên, không có tính cách vụn vặt, cũng không có hận đời. Khi đi xe buýt luôn rất có ý thức nhường chỗ cho người già yếu bệnh tật, thành tích ưu tú, ham muốn hòa bình, tuy rằng chưa bao giờ gặp phải người già bị té ngã, thế nhưng nếu như phát sinh tình huống đó, cũng là sẽ đi tới phụ giúp đỡ người ta lên.

Mười chín năm qua chưa dám một lần nghĩ tới, loại cảm giác này sẽ rơi xuống trên người mình.

Trần Phỉ sống lại, bất quá cũng không có cái gì quá lưu luyến, đời trước thì cũng không có bao nhiêu lo lắng, chỉ là đối với cái chết của chính mình thực sự là có chút bất mãn. Nam tử hán thì chết có ý nghĩa chút, té từ lầu hai vậy mà cũng chết là sao?!

Thân xác hiện tại, tuy rằng không có cảm giác gì vương giả, nhưng cũng là khuôn mặt thanh tú, đôi mắt lại có thần, Trần Phỉ tương đối thoả mãn.

Sống lại tới nay đã ba ngày, ngoại trừ hộ sĩ tỷ tỷ trong bệnh viện đến quan tâm một chút, Trần Phỉ chưa từng thấy qua những người khác. Bên người ngay cả một cái điện thoại di động cũng không có. Thật không biết khối thân thể này có còn người thân hay không, Trần Phỉ vẫn là hi vọng không còn đi. Nếu như thân thể này có một gia đình hạnh phúc, tự nhiên thân xác con người ta lại bị Trần Phỉ chiếm giữ, cậu thật là có chút băn khoăn. Nghĩ thế, Trần Phỉ cảm thấy có chút tội lỗi, A Di Đà Phật, thiện tai, thiện tai.

Mấy ngày nay thân thể đã tốt hơn, Trần Phỉ cũng không suy nghĩ nhiều nữa, tự an ủi tinh thần chính mình: ‘Thuyền đến đầu cầu tự nhiên trực (). Nếu như có bằng hữu thân thích liên lạc bộ như mất trí nhớ, muốn bao nhiêu kinh điển, kiều đoạn âm áp đều có.’

() ý là tới đâu tính tới đó

Kỳ thực tâm trạng Trần Phỉ rất căng thẳng, đối mặt với chuyện sống lại như vậy, trong lòng cũng là vô cùng lo sợ. May là trong phòng bệnh có TV, còn có hai vị lão bà bà, cùng đàm luận xem tin tức, thế giới này cùng với thế giới cũ gần như không khác nhau lắm.

Trần Phỉ trong mộng cười khằng khặc đến quái dị, trước mắt là mỹ nữ mỹ miều quyến rũ mê ly, nuốt một ngụm nước miếng, cậu khẽ xoay người trong vô thức, ánh trăng loang loáng chiếu ở trên người.

2. Chương 2

Ngày hôm sau thời điểm Trần Phỉ tỉnh dậy, vẫn còn chìm đắm trong mộng xuân. Tuy rằng hiện tại không rõ thân phận mình, ngoại trừ chỉ biết mình vẫn được gọi là Trần Phỉ.

Trần Phỉ mỗi ngày đều vui cười hơn hớn, loại cảm giác tháng ngày ăn no chờ chết này cũng quá nhẹ nhàng a...

Hôm nay, rốt cuộc đã xuất hiện một người đầu tiên đến thăm cậu: Tống Lan.

Tống Lan ngũ quan như ngọc, vóc người thon dài, khí chất bất kham (), từ cái cằm nhỏ ngang ngạnh cùng ngữ khí khó chịu, có thể thấy được đây là vị ngạo kiều quân.()

()ngổ ngược ngang ngạnh không chịu bị trói buộc không chịu gò bó không chịu vào khuôn phép

()ý là bá chủ yêu kiều kiều ngạo á, ta không muốn dịch trong chính văn, sợ mất nghĩa!!!! ~

Tống Lan cau mày, vẻ không tình nguyện mà nói: “Tô Khả Khả nhờ tôi nói với cậu một tiếng xin lỗi ... haizzz ... đây là hoa quả.”- Vừa giống như mang theo điểm ghét bỏ: “Không có chuyện gì nữa, tôi đi đây.”

Trần Phỉ từ trong lời nói của ngạo kiều quân rút ra ba điểm:

- 1, Xương đùi nhỏ bị gãy của chủ thể cùng với cô gái tên Tô Khả Khả có quan hệ, từ cái tên này, hẳn phải là một cô gái xinh đẹp chứ?
- 2, Chủ thể cùng với cái vị ngạo kiều quân này chắc chắn có quan hệ gì đó, thế nhưng không biết vì nguyên nhân gì, đáng vẻ rõ ràng rất ghét, lại vẫn bỏ công đến đây xem tình hình của mình?
- 3, Chắc không phải là mô tuýp nhân vật chính đại sát tứ phương chứ! Mẹ nó, tại sao lại cứ chọc người triu mến như vậy làm gì!

Trần Phỉ trong lòng sóng lớn mãnh liệt, trên mặt vẫn không chút biến sắc.

Duy trì trạng thái gương mặt không hề có cảm xúc: “Không có chuyện gì, chỉ là tôi cái gì cũng không nhớ rõ.”

Trần Phỉ vốn là phỏng theo nội dung vở kịch kinh điển Trọng sinh đã từng xem, làm như mất trí nhớ sự thực. Còn té gãy chân cùng với mất trí nhớ có gì liên quan, cái này không phải là cả người bị thương quá độ sao!! Trần Phỉ mặt không sợ hãi, dù có người hoài nghi muốn xét nghiệm DNA, cũng sẽ không tra ra được gì.

Tống Lan tất nhiên hiểu lầm ý tứ của Trần Phỉ, nhú mày càng chặt. Trần Phỉ lúc trước mặc kệ cùng ai nói chuyện, đều luôn mang theo vài điểm cẩn thận từng li từng tí một, cả người không hề có cảm giác tồn tại. Nhưng bây giờ đột nhiên trở nên như thế, Tống Lan mím mím môi, không nghĩ ra được một từ cho thích hợp. Trần Phỉ hiển nhiên đã hoàn toàn thay đổi, lẽ nào là vì sự cố lần này? Trong lòng Tống Lan trong nháy mắt cảm thấy hồ thẹn, lại nghĩ đến Tô Khả Khả, xin lỗi cũng xin lỗi rồi, đối phương cũng đã tiếp nhận, lập tức lại đem điểm hồ thẹn trong lòng xóa đi.

“Hừ, phí nằm bệnh viện đã nộp.”- Tống Lan ngạo mạn nói, suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm sự quan tâm: “Cậu cứ an tâm dưỡng bệnh đi!”

Trần Phỉ đợi một lát, chỉ nhận được hai câu này, một điểm tin tức hữu dụng cũng không có! Thật là nóng ruột mà! Bất quá, đối phương nhận trách nhiệm thanh toán hết tiền viện phí, trẻ nhỏ dễ dạy a! Ngạo kiều cái gì, đại nhân ta rộng lượng tha thứ cho người đó!

Nhận thấy Tống Lan không hề quan tâm đến bệnh nhân, ý định muốn rời đi. Trần Phỉ làm sao có thể buông tha dễ dàng như vậy được, phải lấy được một chút thông tin gì đó chứ, một chân nhảy dựng lên giữ Tống Lan lại, dùng vẻ mặt đến con ruồi nhìn thấy cũng cảm thấy đau trứng mà nói: “Chờ chút! Chờ chút! Có chút việc muốn hỏi cậu.”

Tống Lan một mặt ghét bỏ, vẻ mặt nhăn nhó, muốn đem Trần Phỉ gạt đi, lại kiêng kỵ cậu là bệnh nhân. Trần Phỉ một điểm nhân lực nhận thấy đều không có, liều mạng lôi kéo đem Tống Lan đẩy đến bên giường ngồi xuống, chính mình thì ngồi ở trên ghế, cùng Tống Lan mặt đối mặt.

“Khục khục!” – Trần Phỉ hắng giọng một cái, tha thiết từ ái nhìn Tống Lan, đằng hoàng trình trọng mở miệng: “Cậu tên là gì?”

Tống Lan mặt giật giật, quyết định không đi tính toán với một bệnh nhân, tuy rằng không biết Trần Phỉ có ý gì, vẫn là lạnh lùng rên một tiếng, đáp: “Tống Lan.”

“Khục, là như vậy à, Tống Lan huynh đệ...”

“Ai là huynh đệ với cậu!”- Tống Lan rốt cục ý thức được, gạt tay Trần Phỉ đi.

Trần Phỉ cũng không thêm để ý, “Tống Lan huynh đệ a, là như vậy, tôi không nhớ rõ đã phát sinh chuyện gì.” – Nói xong lại tha thiết nhìn Tống Lan.

“Cậu đừng nghĩ sẽ làm trò gian gì, Tô Khả Khả đã rất hồ thẹn. Cậu...”- Nhìn đôi mắt Trần Phỉ đang chăm chú nhìn mình, vừa đen vừa sáng, Tống Lan không biết tại sao, đem từ “hại người” nuốt xuống, “Nói chung,

cậu cứ cẩn thận đường thương đi, đừng nghĩ làm trò gian gì nữa!”- Cậu nói sau cùng mang theo vài phần uy hiếp không nhẹ a.

Trần Phỉ chờ mong cả buổi, rốt cục biết được một chút tin tức lượng: Cô gái tên Tô Khả Khả đại khái là không hề có hồ thẹn, nằm viện tới nay đã ba ngày, ngay cả một lần cũng không có đến xem qua, thậm chí lời xin lỗi đều là từ miệng người khác. Hơn nữa nhìn dáng vẻ Tống Lan bảo vệ Tô Khả Khả, xem ra quan hệ giữa hai người này không đơn giản. Trần Phỉ trong lòng xem thường, bất luận nguyên nhân là gì, nguyên chủ té gãy chân, cô gái tên Tô Khả Khả kia lại khỏe mạnh, đúng là thật bất bình mà.

Trần Phỉ bày ra bộ dáng của một người mất trí nhớ, như là bị đả kích: “Tôi không nghĩ sẽ làm trò gian gì, tôi quả thật không nhớ mà, tôi biết là không ai tin tưởng tôi, cho rằng tôi đang diễn kịch truyền hình đúng không? Thế nhưng cảm giác cái gì cũng không biết thật sự rất khó chịu...”- Trần Phỉ nói rầm rì, thật sự có điểm buồn bã ủ rũ, tuy rằng cậu thiên tính lạc quan, không có tim không có phổi, thế nhưng ở trong bệnh viện ba ngày mà không biết gì cả, cho dù mặt ngoài là không thêm để ý, nhưng vẫn là rất khó chịu đó. Lại nói, nguyên chủ phỏng chừng là đung ở đâu, đi đời nhà ma, hiện tại bị Trần Phỉ chiếm thân thể, mặc dù việc trọng sinh này không do Trần Phỉ có thể khống chế, thế nhưng Trần Phỉ vẫn thấy trong lòng vô cùng hồ thẹn.

Tống Lan nhìn chằm chằm vào mắt Trần Phỉ, cẩn thận đánh giá Trần Phỉ có phải là nói thật hay không, đôi mắt to kia vừa nãy còn ánh lên nét cười vui vẻ, hiện tại đều bị vẻ thương cảm thay thế. Tống Lan phẳng phất có một cảm giác không tên, có chút hơi không dễ chịu, nghiêng đầu đi, di chuyển thân thể hơi hướng về phía sau.

Kỳ thực liên hệ với dáng vẻ ngày hôm nay của Trần Phỉ, trong lòng đã tin bảy, tám phần.

Ho khan một tiếng, Tống Lan kỳ quái mở miệng: “Làm sao lại mất trí nhớ được? Lẽ nào là trúng vào đầu? Tôi đi gọi bác sĩ tới xem một chút.”

“Không cần, hiện tại không có chút nào đau đầu, bác sĩ cũng nói không có vấn đề, chính là chuyện của quá khứ không nhớ ra được, cậu hãy kể một chút về tôi, nói không chừng tôi liền nhớ ra gì đó.”- Trần Phỉ rút rút đề vai Tống Lan lại.

Thời điểm Trần Phỉ biết được chính mình sống lại, cũng lo lắng là kỳ thực nguyên chủ là người có hai mặt nhân cách, là tâm thần phân liệt đó (điện ảnh hay có loại này lắm a). Thế nhưng ký ức của mười chín năm kia lại rõ ràng rành rành, không thể không nói Trần Phỉ là cả nghĩ quá rồi. Sau khi bác sĩ kiểm tra sơ bộ khối thân thể này, không có bất kỳ tụ huyết nào, Trần Phỉ cũng an tâm.

Nếu bác sĩ cũng kết luận rằng Trần Phỉ mất trí nhớ, Tống Lan hẳn là sẽ tin trăm phần trăm, hoàn toàn không hề nghĩ tới Trần Phỉ này không phải là Trần Phỉ kia.

“Cậu muốn biết cái gì?” – Tống Lan không phải một là người có tính kiên trì, hoàn toàn là vì xuất phát từ ánh mắt của Trần Phỉ, cùng có chút hồ thẹn ở trong lòng, Trần Phỉ không chỉ té gãy chân, còn mất trí nhớ. Ngạo kiều quân Tống Lan kỳ quái lên tiếng hỏi.

“Tôi muốn biết mình là ai, ở đâu, tuổi tác, nghề nghiệp balabalabala”

Trần Phỉ thế mới biết, nguyên thể cũng là mười chín tuổi, đang là sinh viên năm hai, học ngành kế toán, cha mẹ không biết. Trần Phỉ không khỏi không cảm khái, đây thật sự là ý trời mà, Trần Phỉ kia cũng là học kế toán, hơn nữa đặc biệt yêu thích game, có một chút danh tiếng trên mạng nữa chứ. Tống Lan là bạn học của hắn, phỏng ở ngay đối diện.

Tin tức cơ bản đã hỏi rõ ràng, cũng không sợ sau khi xuất viện không có nơi nào để về.

Tin chắc chính mình hiện tại đã là Trần Phỉ, cõi lòng đầy chờ mong hỏi: “Vậy tôi có bạn gái không?”

Tống Lan trong nháy mắt sắc mặt trở nên rất quái lạ, như là đã hoàn toàn tin tưởng cậu thật sự là mất trí nhớ, nói rất khẳng định: “Không có, cậu làm gì mà có bạn gái.”

Trần Phỉ vô cùng thất vọng, biểu hiện cũng không chút che giấu, cường đại mà thở dài một hơi. Thân thể này thanh thanh tú tú đến thế, tuy rằng không soái bằng Tống Lan, thế nhưng vóc người cũng rất cân xứng, bắp thịt không ít, cũng nên có một em gái đáng yêu nào đó để ý đến chứ.

Con mẹ nó! Vẫn là thời cơ chưa tới sao!

Đời trước Trần Phỉ là cái con mọt game, từ sáng đến tối cùng một đám đàn ông đấu đá cùng nhau, tình yêu chân thành của chính mình là cái máy tính, chưa từng có một mảnh tình vắt vai. Lẽ nào nguyên chủ đời này cũng là như vậy?

A!

NO!

KHÔNG PHẢI CHỨ!

Hiện tại Trần Phỉ xin hứa: Rời xa vai nam chính trong BG, rời xa mấy em gái ngu muội, yêu quý sinh mệnh, làm nhân vật chính của chính mình!

Mẹ nó, Trần Phỉ thật sự đối với mấy em gái yêu mù quáng có bóng ma trong lòng rồi!

“Tổng Lan huynh đệ a, giữa chúng ta có phải là có hiểu lầm gì đó không? Chuyện đã qua tôi đều không nhớ rõ, nếu như có cái gì cần phải xin lỗi, ở đây tôi liền nói tiếng xin lỗi với cậu, anh em là đừng để trong lòng.”- Trần Phỉ một mặt chân thành.

Trước kia không muốn nhận yếu thế về mình, không quan tâm đến ai, càng đừng nói sẽ xin lỗi ai, nhưng tình huống hiện tại lại khác rồi, gây thù hằn quá nhiều hiển nhiên không phải chuyện tốt, còn chuyện trước kia, hoàn toàn có thể chậm rãi hiểu rõ. Nếu như Tổng Lan cùng nguyên chủ thật sự không thể điều hòa lại quan hệ, sau đó lại tính sổ cũng không muộn, trước tiên cứ tìm hiểu tình hình rồi hãy nói tiếp. Nói theo một cách khác, Trần Phỉ cũng là một người xấu bụng sao?

Sắc mặt Tổng Lan từ lúc vào cửa đến giờ rốt cuộc cũng có một điểm chuyển biến, cẩn thận ngẫm lại, kỳ thực Trần Phỉ cũng không có lỗi gì với mình cả, ấn tượng đối với Trần Phỉ đại thể đều là đến từ Tô Khả Khả, thêm vào mỗi lần nhìn thấy Trần Phỉ nói chuyện luôn khúm núm, trong lòng liền cảm thấy khó chịu. Hiện tại Trần Phỉ đã mất trí nhớ, nói chuyện cũng không có gây cho người khác cảm thấy chán ghét nữa, Tổng Lan ngẫm nghĩ lại thái độ chính mình có phải là đã quá không đúng rồi không.

Muốn Tổng Lan cúi đầu đến nhận sai là không thể, ngữ khí nói chuyện cũng tốt hơn rất nhiều: “Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.”

Trần Phỉ đã moi được tin tức mà mình muốn nghe, cũng không thêm để ý, liền phát tay một cái: “Siêng đến đây chút nha, lần sau nhớ mua nhiều táo ngon đến nữa nhé.”- Nói xong ngoe nguẩy cầm lấy một quả táo đỏ to nhất, ở trên tay áo xoa xoa, bắt đầu gặm.

Vừa rồi còn lôi kéo chính mình không cho đi, hiện tại hết cần liền vứt bỏ. Tổng Lan cảm giác trong lòng có chút khó chịu, là một người dù ở bất cứ đâu đều là tiêu điểm, thái độ này của Trần Phỉ tổn thương đến lòng tự ái của cậu rồi.

Trần Phỉ lần này đúng là an tâm nhàn nhã, khẽ hát, hưởng thụ gặm quả táo nghe răng rắc răng rắc.

...

Tổng lan về tới trường, Tô Khả Khả đã tan học, đang chờ cậu cùng nhau ăn cơm trưa.

Tô Khả Khả rất áy náy hỏi Tổng Lan: “Trần Phỉ tha thứ cho tớ không, tớ thật sự không phải cố ý, vốn là muốn đi xem cậu ấy thế nào, nhưng tớ còn nhiều tiết quá, giáo sư đã phân phó bài tập hết cả rồi.”

Dáng dấp tràn đầy hổ thẹn kia, thật là làm cho người ta thương yêu mà, Tổng Lan cũng không ngoại lệ, vội vã an ủi cô nàng: “Tình trạng hiện tại của Trần Phỉ rất ổn, cậu đừng quá tự trách mình nữa.”

Kỳ thực thì trước đó, Tổng Lan nguyên bản đối với Tô Khả Khả cũng không có cảm giác gì đặc biệt, thế nhưng Tô Khả Khả xinh đẹp đến vậy, rất có khí chất, lại nghe người ta ám chỉ rằng Tô Khả Khả thâm mến mình, liền cứ như vậy lúc nào cũng muốn ở cùng một chỗ với cô nàng. Càng gần gũi nhau, Tô Khả Khả tỏ ra ôn nhu lại biết lý lẽ, hoàn toàn đặt cậu ở vị trí ưu tiên, tự tôn của Tổng Lan được thỏa mãn rất nhiều. Bên cạnh nhau nửa năm, cảm tình cũng sâu đậm thêm một chút. Lần này đồng ý thay Tô Khả Khả đi xin lỗi, nguyên nhân cũng khá dễ hiểu thôi.

Tô Khả Khả cười cười hài lòng, Tống Lan từ một công tử ngạo mạn, trở nên biết săn sóc người khác như vậy, hoàn toàn đều là công lao của chính mình. Có lúc chính là cần phải lấy nhu thắng cương, không phải sao?

3. Chương 3

Tống Lan thấy Tô Khả Khả thoáng yên tâm, mới tiếp tục nói: “Trần Phỉ mất trí nhớ.”

Tô Khả Khả hoài nghi lỗ tai của chính mình có vấn đề, Trần Phỉ mất trí nhớ? Lúc đó quả thực Trần Phỉ hôn mê, thế nhưng cũng không đến nỗi mất trí nhớ đi? Thật sự hay chỉ là giả vờ, lẽ nào vì muốn cho người ta đồng tình, bỏ qua tự tôn luôn sao? Nhưng tính tình của Trần Phỉ nhu nhược như vậy, cho dù nghĩ đến cũng là không dám, quên rồi cũng tốt.

Tô Khả Khả điều chỉnh lại vẻ mặt, một mặt khiếp sợ cùng hồ thẹn: “Tại sao lại như vậy, lúc đó cứ tưởng rằng chỉ là rung động não nhẹ mà thôi, sẽ không để lại di chứng về sau chứ?”

“Chỉ là mất trí nhớ, những cái khác chắc cũng không có vấn đề gì, buổi tối cậu không có tiết, cùng đến thăm một chút đi?” – Tống Lan vẫn cảm thấy Tô Khả Khả tự mình đi vẫn tốt hơn.

Tô Khả Khả cũng có ý đó, lập tức đồng ý, đến đó để xác thực xem có phải Trần Phỉ mất trí nhớ thật hay chỉ là giả vờ.

...

Hai người ăn xong cơm tối, mang theo một giỏ quả táo đỏ thật to, hướng về bệnh viện.

Rốt cuộc Trần Phỉ cũng nhìn thấy Tô Khả Khả, quả đúng như cái tên, diện mạo động lòng người. Thế nhưng nghĩ tới cô chính là hung thủ hại mình (à, là hại chủ thể, nhưng bây giờ cũng là mình rồi, không phải sao!), liền một điểm yêu thích cũng không có.

“Trần Phỉ, xin lỗi, vết thương đã khá hơn chút nào chưa? mấy ngày nay thực sự bận quá, nếu không tôi đã đến thăm cậu sớm hơn rồi, thực sự xin lỗi cậu.”- Tô Khả Khả đem hoa quả đặt ở trên tủ đầu giường, hướng về Trần Phỉ khẽ cúi đầu xin lỗi.

Trần Phỉ thầm đảo cặp mắt trắng dã, nếu cảm thấy có lỗi, làm gì mà tới bây giờ mới tới. Ngụy biện!

Trần Phỉ hơi hất cằm về phía ghế, nói: “Ngồi đi.”- Vừa không biểu thị tha thứ, cũng không biểu thị không tha thứ.

Tô Khả Khả không khỏi nhíu nhíu mày, dựa theo cá tính của Trần Phỉ, không có lý nào lại có biểu hiện chẳng sợ ai như thế, có vẻ hơi hùng hổ dọa người. Mất trí nhớ sẽ đại biến tính cách sao? Tô Khả Khả tức thời trên mặt hiện ra điểm lúng túng. Không thể không thừa nhận Tô Khả Khả là cô gái rất thông minh, biết lợi dụng ưu thế của chính mình, cũng rất biết cách phỏng đoán lòng người.

Đời trước sau khi trải qua sự kiện kia, Trần Phỉ đối với “mấy em gái” là đặc biệt duy trì cảnh giác. Con gái, hình như có gần Rada trinh thám, độ nhạy cảm không thể xem thường được.

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy Tô Khả Khả, hệ thống cảnh báo của Trần Phỉ liền bắt đầu dích dích vang vọng, bản năng cảm giác được địch ý từ Tô Khả Khả. Hoặc chính là bản năng còn sót lại của khối thân thể này? Tống Lan mặc dù là có bộ dạng muốn ăn đòn, thế nhưng Trần Phỉ lại cảm giác người này rất chân thực, đồng thời không có sát ý.

“Cô chính là Tô Khả Khả sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” – Trần Phỉ cười sáng lạn, nhưng ý cười không có ở trong mắt.

Tô Khả Khả giống như muốn cầu cứu nhìn đến phía Tống Lan, Tống Lan tuy rằng có hơi vô ý, thế nhưng không ngu ngốc, rõ ràng cảm giác được Trần Phỉ lúc này cùng buổi sáng hoàn toàn không giống. Chẳng lẽ trong lòng Trần Phỉ vẫn còn oán trách Tô Khả Khả sao?

“Xin lỗi, Trần Phỉ, là tôi hại cậu bị thương nặng như vậy, đừng trách tôi nha.”- Nói xong, khoe mắt Tô Khả Khả động nước, vô cùng đáng thương, tựa như chỉ cần đụng vào liền rơi xuống ngay.

Trần Phỉ không chịu nổi nước mắt của con gái, bất đắc dĩ giặt một tờ khăn giấy đưa cho cô ta. Tống Lan có chút trách cứ nhìn Trần Phỉ một chút, thấp giọng dỗ ngọt Tô Khả Khả.

Trần Phỉ vạn phần vô tội, thực sự là nằm cũng trúng đạn mà! Còn chưa kịp chuẩn bị đã bị người có dã tâm hãm hại! Mẹ nó!

Chờ Tô Khả Khả vô tội khôi phục lại tâm tình, Trần Phỉ cũng tự cắn một trái táo cho hả giận.

“Được rồi, muốn tôi tha thứ cho cậu, ít nhất phải để tôi biết sự tình như thế nào đã.”- Tuy rằng rất khó chịu, Trần Phỉ vẫn là muốn nghe một chút xem “em gái” này nói thế nào.

“Lúc trước giữa chúng ta có chút hiểu lầm, tôi nghĩ nên hẹn cậu ra nói chuyện, không nghĩ tới cậu vô cùng kích động, không cẩn thận trượt chân, ngã xuống cầu thang. Nếu như tôi không hẹn cậu đến đó thì tốt rồi, cậu cũng sẽ không bị thương nặng như vậy...”

Trần Phỉ đánh gãy lời xin lỗi cứ trùng trùng điệp điệp của Tô Khả Khả, trực tiếp đi vào vấn đề chính: “Chúng ta có hiểu lầm gì?”

Tô Khả Khả có vẻ như muốn nói lại thôi, liếc mắt nhìn cậu: “Cậu hiểu lầm rằng tôi nói xấu cậu.”

“Nói xấu cái gì?”- Trần Phỉ không kiên nhẫn, nói gần nửa ngày vẫn không chịu nói rõ là sao?!

Tô Khả Khả lén lút nhìn về phía Tống Lan, vẻ mặt Tống Lan có chút ghét bỏ, thật giống như không muốn nhắc tới: “Không có chuyện gì lớn hết, ha ha.”- Tô Khả Khả tươi cười nói với Trần Phỉ, trong vụ này nhất định là có nội tình.

Sau đó lại ân cần dặn dò Trần Phỉ một câu: “Cậu không cần lo lắng, cậu hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, tôi là muốn tốt cho cậu, không cần phải hỏi nhiều về quá khứ làm gì, cứ như vậy bắt đầu cuộc sống mới đi.”

Trần Phỉ không nói gì, là người thông minh hay bình thường, đều sẽ có chút đa tâm. Tôi chính là muốn tìm cho ra chân tướng sự việc này rốt cuộc là như thế nào đây?

Có vẻ hỏi cũng không ra cái gì, Trần Phỉ cũng lười ứng trả với bọn họ, không mặn không nhạt cùng với Tống Lan và Tô Khả Khả nói vài câu, rồi cùng bọn họ nói bye bye. Có một số việc vẫn là sau khi xuất viện rồi mới có thể giải quyết a.

Mẹ nó, con đường của nhân vật chính thật là nhấp nhô làm sao!

...

Ở trong bệnh viện được mười ngày, Trần Phỉ cũng được xuất viện, không có ai đến thăm thì thôi đi, đứng ở cửa bệnh viện cũng chẳng có ai tới đón, cảm giác thật thê lương mà.

Ngồi xe đến thẳng đại học Hải Vị. Lúc này mới phát hiện trên người một đồng cũng không có! Chết rồi! Bao nhiêu ngày chờ mong đến ngày được xuất viện, sao lại xảy ra tình huống này hả, Trần Phỉ đành mượn ít tiền của anh bảo vệ gần đó để trả tiền xe. Vì sao con đường của nhân vật chính lại chông chênh đến thế chứ!

Chống gậy khắp khẽnh đi tìm phòng của mình, đầu đổ đầy mồ hôi, đối với con đường mập mờ trước mắt, chính là không cần quá chờ mong đi! Trần Phỉ đã lần thứ ba đi ngang qua đây rồi! Nhưng là! Không có tìm được phòng! Không có tìm được phòng a!

Nhặt chí ngồi ở trên băng đá ven đường, oán niệm mấy con kiến trên đất. Nếu như có thể ngồi xổm xuống, trần phỉ nhất định phải vẽ lên một trận pháp nguyên rửa người thiết kế của đại học này. Trần Phỉ ở đời trước cũng cũng vậy, từ phòng ngủ đi ra ngoài, đi rồi không trở lại, đây chính là con đường bi thương, tất cả đều thật bi thương.

“Cậu ngồi ở đây làm gì?” – Âm thanh người đến có chút khàn khàn, như là bị cảm mạo, đè nén rất thấp, khiến người ta tự dừng muốn đuổi thẳng eo, chấp tay ngồi xuống.

Trần Phỉ ngược đầu, trong nháy mắt như nhìn thấy Thần mặt trời, dáng người to cao hướng ngược lại với ánh sáng sừng sững đứng tại đó, khiến người ta sản sinh ra một loại an lòng dị thường. Tưởng chừng như toàn bộ ánh sáng đều bị người đó hút hết vậy.

Mẹ nó, rốt cục nhìn thấy “Người quen” () rồi! Trần Phỉ hai mắt tỏa sáng, cảm động lệ nóng doanh tròng, trong lúc này nếu có thể được ai đó giúp đỡ dẫn về phòng ngủ là chuyện hạnh phúc biết dường nào! A! Đây chính là Apollo, so với Apollo còn muốn vĩ đại hơn!

() pé Phỉ suy nghĩ, người ta quen mình mới nói chuyện với mình, vì vậy pé tự nhận là người quen, pé dễ tin người vậy đó

“Dẫn tôi trở về phòng đi!”- Trần Phỉ ngửa đầu chờ mong, vẻ mặt hết như nai con Bambi, khiến người ta muốn xoa nắn hai cái.

Người đó cũng không có xa lạ gì Trần Phỉ, đối với yêu cầu của cậu, rất tự nhiên xoay người ra hiệu Trần Phỉ đuổi theo.

Trần Phỉ tâm tình khoái trá, hùng hục, duy trì khoảng cách một bước theo sát người đó, không chút nghi ngờ sẽ bị người ta lừa bán.

Một đường không ai nói chuyện, Trần Phỉ chống gậy nên đi không nhanh, người kia không quay đầu lại, nhưng cũng rất phối hợp với tốc độ của Trần Phỉ.

Khi thấy khung cảnh kinh điển, lối kiến trúc quần lót bay phất phới trên ban công, Trần Phỉ trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Người phía trước “độ hot” quá mạnh, Trần Phỉ một lời cũng tìm không ra, hết lần này tới lần khác vẫn không tài nào mở miệng được.

Lên lầu, đem Trần Phỉ đưa vào trong phòng. Người kia rất tự nhiên đem đặt sách ở trên bàn, Trần Phỉ sững sờ, đây là muốn làm gì? Muốn uống chén nước rồi mới đi sao?

Trần Phỉ cực khổ khắp khiến cầm lấy ly nước không biết là của ai ở trên bàn, đi đến rót nước vào ly, cười hì hì đưa tới trước mặt người kia: “Người anh em, uống nước đi, thực sự ngày hôm nay rất cảm ơn cậu, lần sau nhất định sẽ mời cơm, cậu không được từ chối đó nha.”

Người kia không tỏ rõ ý kiến, chỉ nhú mày, thần nhiên mà lật sách, gác hai chân lên, tập trung vào sách rồi.

Trần Phỉ gãi đầu một cái, cảm thấy não chậm hết nửa nhịp thì phải, rốt cục tỉnh táo lại: “Người anh em, có phải cậu cũng ở phòng này không, thực sự là có duyên a!”

Một tát tay liền không chút thương tiếc vỗ tới trên vai người nào đó.

“Đúng rồi, cậu tên là gì?” – Trần Phỉ vẫn không quên vấn đề mấu chốt.

Người nào đó cau mày, không chút biến sắc đem bàn tay ở trên vai phải đi, lạnh lùng phun ra mấy chữ: “Cận Tri An.”. Trần Phỉ không có chút cảm giác nào, vẫn là vui cười hớn hở.

Có vẻ như người bạn mới không thích nói chuyện, Trần Phỉ cũng không thèm để ý.

Điều kiện vật chất của đại học Hải Vị rất tốt, lấy chuyên nghiệp làm trọng điểm, như Trần Phỉ học chuyên ngành kế toán, đều là phân bố phòng ngủ chỉ hai người. Trần Phỉ nhìn quanh một thoáng nơi mà mình có thể sẽ phải ở lại trong hai năm nữa, mẹ nó chứ, quả nhiên là có đãi ngộ mà. Đời trước phòng ngủ là bốn người, không điều hòa không máy lọc nước, cái gì cũng không có, hiện tại phòng ngủ chỉ có hai người, đầy đủ tiện nghi, không gian cũng rất lớn.

Trần Phỉ ở trong lòng chà chà hai tiếng, đi thu dọn đồ vật của nguyên chủ.

Có thể thấy, nguyên chủ là người rất ngăn nắp gọn gàng, đồ vật phân loại vô cùng chỉnh tề. Có rất nhiều sách chuyên ngành nha, mỗi quyển sách đều được bao bọc bên ngoài cẩn thận, mặt trên đều có bút ký viết thật tỉ mỉ, quả là một lãng tử mà. Quần áo không nhiều, đều không phải hàng hiệu, rất nhiều quần áo đều rất cũ kỹ, tựa hồ điều kiện kinh tế không tốt lắm, thế nhưng vẫn rất sạch sẽ.

Trần Phỉ lục lọi, không có cái gì kiểu như nhật ký hết. Chỉ nhìn thấy một cái máy tính, vẻ ngoài cũng không tệ lắm. Chắc là có thể từ bên trong máy tính tìm ra tin tức nào đó.

Khởi động máy, có pass, đây đối với Trần Phỉ mà nói chính là không có vấn đề gì. Trần Phỉ có chút kích động, nửa tháng không có mò tới “Lão bà”, không nghĩ tới đau trứng như vậy.

Trên màn hình chính đều là phần mềm chuyên ngành, cộng thêm biểu tượng tán gẫu chim cánh cụt () cùng lưu lăm khí (). Mở lưu lăm khí ra, thu gom được chỉ là mạng lưới giao lưu tương quan tri thức với cộng đồng hoặc là tài nguyên nhà mạng ... blablabla ..., tất cả lịch sử truy cập qua đều bị thủ tiêu sạch sành sanh!! Đây là người bình thường sẽ làm sao!!

() + () là phần mềm chat chit hay sao á, tui cũng không rõ, chưa có tra T~T

Trần Phỉ rất muốn tự sát! Từ hoàn cảnh sinh hoạt đến tình trạng máy vi tính, có cần phải con mẹ nó xóa không chứa dấu vết như vậy không hả!

Trần Phỉ khổ sở rên một tiếng, vén tay áo lên, lão tử không tin không moi ra được gì! Khôi phục lại số liệu đã xem qua, Trần Phỉ rốt cục cũng nhìn thấy tin tức “Thì ra là như vậy!!!”, trong nháy mắt cảm giác trứng mình nhất định là hư luôn rồi!! (=,=')

4. Chương 4

Đồng chí Trần Phỉ phát hiện, chính mình bị “Đồng tính luyến ái”. Tô Khả Khả có nói tới hiểu lầm, chẳng lẽ là ở sau lưng nguyên chủ nói bậy? Chuyện nguyên chủ đồng tính luyến ái đều bị tất cả mọi người biết hết rồi sao? Trần Phỉ lặng lẽ, đột nhiên cảm nhận được một góc ưu thương 45 độ nhọn hoặc a.

Là một hình mẫu chuẩn man, nhiệm vụ thiết yếu bây giờ là tẩy trắng chính mình?? Mệt mỏi quá, cảm giác thật buồn bực làm sao.

Trần Phỉ chống tay dưới cằm, u buồn cuối đầu, tóc mái phía trước đều rũ xuống. Chẳng lẽ đi tìm từng người người, nói là tôi không phải đồng tính luyến ái, đạo lý gì đây.

Than thở một lúc lâu, “Ừ ực” ... một âm thanh sát phong cảnh u buồn của người ta vang lên, nhờ nó mà gọi được tâm tư đang chạy cách xa vạn dặm của Trần Phỉ trở về.

Sờ sờ cái bụng, rồi lại sờ vào cái ví ở trên giường tình cờ thấy được, haizzz, nó có vẻ xẹp còn hơn búng mình, Trần Phỉ đột nhiên cảm thấy, cậu thật sự quá mệt mỏi rồi!

Vô lực mà quay đầu sang, hỏi Cận Tri An: “Đi ăn cơm không, tôi mời khách, ăn cơm trong căng tin no chắc hơn.”- Đối với cái ví chuẩn eo người mẫn kia, Trần Phỉ thật không có đủ can đảm để buông lời nói hùng hồn. Trần Phỉ hoài nghi, lần nhập vai này thật quá thiếu đòn rồi. Không xong không xong, thật là không thể buông một câu “Muốn ăn cái gì cứ tùy tiện gọi đi.”, tổn thương đến lòng tự tôn con mẹ nó thật đấy!

Cận Tri An rút từ dưới sách ra một cái thẻ, giơng mắt nhìn thấy dáng vẻ của Trần Phỉ, trong mắt hiện lên nét cười: “Đi thôi.”

Mặt trời giữa trưa đặc biệt gay gắt, Cận Tri An hình như là không có cảm giác, thanh thần bước đi, chậm rãi phối hợp với từng bước chân nặng nề của Trần Phỉ. Còn Trần Phỉ thì mệt đến nỗi trên đầu đều là mồ hôi, nhìn thấy người nào đó nhẹ nhàng, cả người khoan khoái sạch sẽ, Trần Phỉ lại bị thương tổn rồi, tâm tính thiện lương lại chịu thêm đả kích rồi.

Một người chống nạng mồ hôi chảy dài, một người ung dung thanh thần nhẹ nhàng khoan khoái, so sánh hai tướng mạo, Trần Phỉ ngửa đầu nhìn trời, bị ánh mặt trời đâm vào mắt, yên lặng cúi đầu, lặng lẽ đối mặt trời dựng thẳng ngón giữa.

Trần Phỉ rất chuyên tâm mà đi, đến khi tới chỗ cần đến, Trần Phỉ trợn tròn mắt. Đây là căn tin trường học sao? Khung cảnh cao quý sang chảnh như thế này có quá cường điệu rồi không? Làm sao bây giờ, cái ví có thẻ không đủ tiền a!

Vạn phần rối rắm nhìn về phía Cận Tri Anh vẫn không không có ý ... tạm dừng cước bộ, Trần Phỉ quyết định ... sinh tồn vẫn là chuyện lớn, mặt mũi việc nhỏ, đợi lát đào không ra tiền rồi vứt luôn cái mặt đi.

Yếu ớt giật nhẹ ống tay áo Cận Tri An, có chút hụt hơi nói: “Có thể đổi chỗ khác hay không...”

Cận Tri An nghi hoặc “Làm sao vậy?”

Ánh mắt Trần Phỉ dao động, từ cổ đến lỗ tai đều đỏ, cũng không biết dáng vẻ của bản thân lúc này ra sao, dùng thanh âm “bé mèo nhỏ” mà giải thích: “Nơi này quá mắc đi...”

Lại tăng thêm một câu: “Cậu chắc cũng biết, tôi mất trí nhớ, hiện tại không có bao nhiêu tiền...”

Cận Tri An sững sốt, nhìn nhân cầu Trần Phỉ đảo tới đảo lui, cậu đang khẽ cúi đầu nhìn vào một điểm dưới chân, giống đứa nhỏ làm sai, có vẻ hết sức ngoan ngoãn, Cận Tri An không tự chủ ánh mắt hơi dụ đi, cầm tay bàn tay đang nín lấy tay áo của mình: “Không có chuyện gì, giả cả ở nơi này cũng không đắt lắm.”

Không nhận ra được một điểm châm biếm nào, thái độ của Cận Tri An làm cho người ta cảm thấy rất an lòng. Trần Phỉ thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đối với người thường mà nói là giá cả không cao, nhưng là hiện tại đối với Trần Phỉ, một người không có tiền gửi ngân hàng, cũng không có tiền mặt, vấn đề ăn ở trong mấy ngày tới xem chừng sẽ khôn khổ rồi đây, Trần Phỉ không thể không lo âu.

Cận Tri An quen cửa quen nẻo, dẫn Trần Phỉ đến một góc ngồi xuống. Cận Trí An hình như là khách quen, ông chủ cười cùng hân chào hỏi: “Sao hôm nay giữa trưa lại tới vậy, ăn cái gì?”

“Mì bát mì hoành thánh, một phần dưa cải.”- Cận Tri An không nhìn thực đơn, trực tiếp gọi, sau đó hất cằm về Trần Phỉ.

Trần Phỉ hướng về ông chủ nói: “Cháu giống như vậy luôn ạ.”

Quán này không lớn, giá cả cũng không quá đắt, thậm chí là rất rẻ a, Trần Phỉ thở ra một hơi, trong lòng cảm kích Cận Tri An đã chu đáo như vậy.

Cận Tri An đặt hai tay lên bàn, bàn ăn ở đây là loại bàn vuông nhỏ, giống như loại bàn trong quán cà phê. Hai người đối diện nhau gần như có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, Trần Phỉ không biết tại sao lại có điểm xấu hổ nha.

Đây là lần đầu tiên Trần Phỉ nhìn kỹ Cận Tri An. Làn da Cận Tri An rất trắng, cái mũi cao thẳng, khóe mắt hơi hơi nhếch lên, đôi mắt lúc rũ xuống khiến cho người ta sinh ra cảm giác muốn tiến tới xâm nhập vào đó, dáng môi rõ ràng, sắc môi cực kì nhạt, ngũ quan vô cùng tinh xảo, nhưng có vẻ hơi sắc bén.

Trần Phỉ chắc lưỡi một cái, đây là cái tình tiết gì chứ. Trọng sinh tới nay, chạm trán hai người nam nhân, một người so với một người, đem nhân vật chính như mình đặt ở chỗ nào vậy? Mình là người đã cực khổ trọng sinh đó. Vừa mới bắt đầu Trần Phỉ còn cảm thấy được nguyên chủ lớn lên cũng không tồi, ít nhất có thể ăn dứt 90% nam nhân khác, được liệt vào hàng ngũ dễ nhìn, hoá ra 10% còn lại đều tập trung ở xung quanh chính mình sao?! Khi gió gì thế này!

Cận Tri An nhìn thấy người trước mặt cứ nhìn chăm chăm vào mình, biểu cảm trong chốc lát thì bất đắc dĩ, trong chốc lát lại hậm hực, trong chốc lát hóa thành bi phẫn, chỉ là ánh mắt rất mơ hồ, hẳn là tư tưởng sớm không biết chạy đến đâu rồi. Nội tâm có chút buồn cười, người này sau khi mất trí nhớ giống như biến thành đặc biệt hoạt bát hơn thì phải?

Ông chủ bưng hai tô mì hoành thánh mùi thơm phưng phức lên, rốt cục cũng đánh thức con trùng thèm ăn trong bụng Trần Phỉ, chúng nó bắt đầu cãi nhau ục ục ục, mảy dầy Trần Phỉ có chút hồng hồng, may mắn trong nhà ăn không quá yên tĩnh a.

Không ngờ mì hoành thánh lại ngon như vậy, rau dưa sao cũng dễ ăn quá thể này. Trần Phỉ không thèm để ý giữ hình tượng gì nữa, vù vù ăn mấy ngụm to, chờ ăn được lưng lưng bụng, mới bắt đầu chậm lại.

Lại nhìn Cận Trí An, hẳn hầu như không phát ra âm thanh gì khi ăn hết, im lặng nhả nhặn vô cùng, nhưng là tốc độ cũng không hề chậm, luồng nhiệt khí tỏa ra từ bát mì có vẻ làm cho khuôn mặt đang rũ xuống đó trở nên nhu hòa hơn. Quả nhiên là sắc thái thanh tú, Trần Phỉ cảm thán.

Hai người ăn xong, Cận Tri An không có tranh trả tiền hoặc làm hành động khách sáo dư thừa nào. Trần Phỉ mang tâm tình khoái trá mà tính tiền, rồi khập khiễng đi theo Cận Tri An trở về phòng trọ.

Hiện tại Trần Phỉ nhìn Cận Tri An rất thuận mắt, cho dù diện mạo của hắn nổi bật hơn mình, Trần Phỉ cũng quyết định tha thứ cho hắn. (())

Có bạn cùng bạn giúp đỡ thật quá tốt mà, đối với một người mù đường như Trần Phỉ, Cận Tri An chính là một hướng dẫn viên thượng đẳng ... hơn nữa lại miễn phí nữa chứ

...

Lần trọng sinh này, một lần nữa lại là con mọt máy tính, Trần Phỉ đối với cuộc sống bây giờ cũng tương đối dễ dàng. Biết được thế giới này thường dùng trang web, ở trên mạng thu được tin tức, đối với Trần Phỉ mà nói, cũng không có gì quá khó khăn.

Việc cấp bách bây giờ, chính là bằng cách nào để nhanh chóng kiếm được tiền?

Trần Phỉ hiện tại là một người đại nghèo, tiền trên người không còn bao nhiêu, nguyên chủ không có di động, cũng không biết cha mẹ còn sống hay không. Trong ví tiền có thẻ ngân hàng, nhưng lại không có một xu. Trần Phỉ tính toán mấy ngày nay sẽ mở ra một phần mềm tiện ích, hy vọng sẽ nhanh chóng kiếm chút tiền.

Vừa đầu vào máy tính, cùng “Lão bà” làm việc, thời gian trôi qua đặc biệt mau, bất tri bất giác đã đến giờ đi ngủ.

Hiện tại chân phải được chăm sóc tốt, Trần Phỉ cũng không muốn xông ra trận vào lúc này, vì thế dự định tắm rửa một chút, ngày mai lại nói sau.

Lúc này liền gặp phải phiền toái, thời gian ở bệnh viện, đại khái bạn học Tống Lan thuốc dạng người ngốc nhiều tiền, còn trả tiền cung cấp cho Trần Phỉ một người chăm sóc, tắm rửa đi toilet đều có người đó hỗ trợ.

Hiện tại Trần Phỉ chỉ có thể dựa vào chính mình, cố sức đem ống quần bên chân không có bị thương cởi xuống, trong lúc đó nhất định là cánh tay phải chống đỡ sức nặng toàn thân rồi. Thật cẩn thận dùng túi nhựa trùm kín chân bị thương lại, xả nước ấm, dùng khăn mặt chà xát người một chút.

Tắm rửa xong, Trần Phỉ chẳng thêm tốn sức mặc quần lót, cậu không để ý việc ngủ trần, trực tiếp vây quanh cái khăn lông lớn rồi nhảy lò cò đi ra ngoài.

“Còn chưa ngủ sao, tôi ngủ đây.” Trần Phỉ hướng Cận Tri An chào hỏi, tiếp tục nhảy lò cò đi rót cho mình một ly nước.

Cận Tri An thần nhiên “Àn” một tiếng, gương mặt nhìn Trần Phỉ nhảy xoành xoạch xẹt xẹt, tóc cậu vẫn còn ướt, từng giọt từng giọt chảy xuống dọc theo đồi ngực không quá cường tráng nhưng lại trắng nõn, thu hồi ánh mắt, lại phun thêm một câu “Hong khô tóc rồi hãy ngủ.”

“Không có máy sấy.”- Trần Phỉ cũng lười được hong tóc, gác chân đau ở trên giường, thoải mái khê thở dài một hơi, ngồi lâu trước máy tính thật là mệt đến hoảng.

Cận Tri An cau mày, thanh âm mang theo sự nghiêm khắc: “Trong tủ treo quần áo có máy sấy, sấy đi rồi mới ngủ.”- Ngủ khi không muốn cho người ta phản bác.

Trần Phỉ này vốn là mềm nắn rắn buông, đối với Cận Tri An không hiểu tại sao lại có cảm giác kính nể, nghe câu nói kia không có ý vui đùa, chỉ dám nhỏ giọng ừm ừm một câu “Vâng”, cũng không dám làm gì vô nghĩa, lập tức đứng lên.

Khăn lông vây quanh ở trên lưng, lúc Trần Phỉ ngồi ở trên giường đã có hơi nới lỏng, hiện tại lại nhảy dựng lên, cái khăn trực tiếp vinh quang rơi xuống đất.

Trần Phỉ choáng váng: “...”

Ánh mắt Cận Tri An khi liếc tới “tiểu Trần Phỉ” thì hơi dừng lại một chút, bất động thanh sắc mà hạ mắt xuống.

Không gian trong phút chốc yên tĩnh đến lạ thường, Trần Phỉ lúc này mới kịp phản ứng, CẬU! THẢ! RONG! ĐIỀU! RỒI!!

Hốt ha hốt hoảng nhặt lên cái khăn trên mặt đất, động tác quá lớn, đụng tới chân bị thương, đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, Trần Phỉ hiện tại cũng không cần biết nhiều như vậy.

Do khẩn trương mà toàn thân xuất ra một tầng mồ hôi, đỉnh đầu tản ra nhiệt khí. Trần Phỉ trong lòng phỉ nhổ chính mình, cũng không phải chưa từng “thả rong điều”, mắc cỡ cái gì chứ.

Nhưng mà tình cảnh này lại khác đó, cảm giác xấu hổ này thật là con mẹ nó a?!

Sao lại dắt chim đi dạo ở không gian tĩnh mịch như thế này chứ!

Rất nhanh tìm được máy sấy của Cận Tri An, mở mức lớn nhất để nó thổi ồ ồ một hồi, xong rồi lại vội vàng nói một câu “Chúc ngủ ngon.”, lập tức rút nhanh về giường, giả chết không dám nhúc nhích.

Cận Tri Anh vẫn không có nói gì, tùy ý để cậu sấy tóc, rồi cũng không có biểu hiện gì. Trần Phỉ căng tai ra, lúc này nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp của hắn, một lát sau trong phòng tắm truyền đến tiếng nước. Bởi vì tâm tình quá khẩn trương, lại giữ nguyên tư thế như vậy một lúc, chân đã tê rần rồi, Trần Phỉ nhẹ nhàng giật giật. Vừa rồi còn có chút buồn ngủ, bây giờ thì mất sạch rồi.

Chờ Cận Tri An từ phòng tắm đi ra, Trần Phỉ vẫn còn trốn ở trong chăn đưa lưng về phía mình, khoe miệng rõ ràng giương lên cười cười, điều... lớn lên kỳ thật rất đáng yêu.

Cận Tri An thu thập xong, lên giường tắt đèn. Trần Phỉ mới trong bóng đêm chuyển người lại, nhẹ nhàng thở ra.

Trần Phỉ không phải loại người thích suy nghĩ miên man, không đầy một lát sẽ đem chuyện vừa rồi quên hết, dựa theo cá tính không có tim không có phổi của Trần Phỉ, cũng rất khó khăn để mà miên man suy nghĩ, ánh trăng như nước, cũng dần dần đánh thức cơn buồn ngủ, không lâu liền ngáp một cái, tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng Trần Phỉ là một bá chủ bị trọng sinh, sau khi trọng sinh vận may liên tục, mỹ nữ tiểu đệ đều có, mà Trần Phỉ không ngừng đột phá chính mình, sau đó phi thăng. Cọ xát nha, trong bóng đêm truyền đến tiếng cười khà khà khà khiến người ta sợ hãi.

Trần Phỉ giờ này khắc này hoàn toàn không thể tưởng được, ở một chỗ nào đó đang có một trận thảo luận nhiệt liệt, mà đối tượng thảo luận lại chính là mình.

Trần Phỉ lúc này mới phát hiện, phải chăng đây là số phận của nhân vật chính? Khiêu chiến giờ mới bắt đầu!

5. Chương 5

Cho tới nay, BBS() của đại học Hải Vĩ đều ở chế độ tự do. Vì lẽ đó ở đây sinh viên đăng kí luôn là đông nhất, mỗi ngày đều có vô số đề tài phát sinh.

()BBS (Bulletin Board System) hệ thống thông báo và hội họp bằng máy tính, cho phép người dùng thực hiện những thảo luận, nạp lên là lấy xuống các file. Có hàng ngàn BBS trên thế giới, hầu hết rất nhỏ, chạy trên một máy tính tương thích IBM với 1-2 đường điện thoại. Một số khác lại rất lớn.

Gần đây, có một đề tài bất quá đặc biệt hot. Hơn nửa tháng trước, một sinh viên nam nào đó chạy hốt ha hốt hải về lớp, đưa ra một tấm hình, này nhé, tin bất quá mà có hẳn chứng cứ rõ ràng đây nhé, sau đó lập tức có người nhận ra nhân vật chính ở trên bức hình, chỉ là khuôn mặt cả hai khá là mơ hồ, một người thì hoàn toàn không thấy rõ, nhưng có người nghi ngờ đó là Cận Tri An, còn cái người không có một chút thu hút kia lại vô cùng rõ ràng, đó chính là Trần Phỉ a.

Có người vây xem, có người căm ghét, có người đồng tình, có người cảm thấy không nên đào bới chuyện riêng tư của người khác, hoặc là có người thì căm ghét đồng tính luyến ái cảm thấy buồn nôn, hoặc là cảm thấy việc không liên quan tới mình nên né đi. Nói chung, đề tài này cứ sốt sùng sục, mấy ông tám bà tám truyền tai nhau vô số bình luận, trên trời dưới đất đều có. Cứ thế gây sốt được hai ngày, xét thấy đã tạo thành ảnh hưởng không hay đến người trong cuộc, chủ topic quyết định hủy nó đi.

Nhân loại chính là sinh vật dễ quên, mỗi ngày đều có vô số tin bất quái mới mẻ, sự việc hơn nửa tháng, đã sớm quên gần hết rồi. Thế nhưng, ngày hôm nay, lại xuất hiện một truyền đơn mới.

Trên truyền đơn có một lời tựa đặc biệt hấp dẫn nhãn cầu người khác: ‘Soái ca dẫn “người ấy” đi ăn cơm, có phải đã tu thành chính quả?’

Truyền đơn vừa xuất hiện, lập tức nhóm lên ngọn lửa bất quái lần nữa, nhiệt độ cứ lên cao không ngừng. Ai cũng dồn dập suy đoán cái người kia là ai, vẫn chỉ có chân dung của Trần Phỉ là rõ ràng như lần trước. Bức hình ở lần đầu sau khi bị phát tán ra, hai ngày sau mới bị hủy bỏ. Lần này kỳ quái chính là, mới xuất hiện không được một giờ liền bị hủy rồi.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, càng là bị cấm chỉ, mọi người càng phải nói chuyện say sưa, dồn dập mở các topic nghị luận sôi nổi. Bầu không khí cũng không tệ lắm, đại đa số đều là chúc phúc, số ít thanh âm không hòa hài đều bị em hủ lý luận trở lại. Trục đến đêm khuya, khi đã giáo huấn hết mấy kẻ ngu muội, các em hủ mới hài lòng đi ngủ.

Thế nhưng thanh âm không hòa hài hình như cổ tình đánh lạc hướng mấy em hủ đi. Các nghị luận trái chiều nửa đêm lại xông ra dồn dập. Có người đặt nghi vấn, đồng tính luyến ái dù sao cũng không phải là xu hướng mà xã hội thật sự công nhận, liệu có làm nhà trường mất mặt hay không, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt đến mọi người, blablabla

Hôm nay là cuối tuần, Trần Phỉ ngủ một giấc thật dài, mãi đến tận mười giờ mới thức dậy. Cận Tri An không ở trong phòng, hẳn là đi ra ngoài rồi. Miễn cưỡng rửa mặt, rồi chậm rì rì đi ra ngoài ăn điểm tâm.

Trần Phỉ là một giáo chủ mù đường, ngay đến căng tin còn không tìm ra được, haizzz ... không thể làm gì khác hơn là một đường hỏi người vậy. Thế nhưng ngày hôm nay Trần Phỉ cảm giác đặc biệt kỳ quái, đi trên đường, ánh mắt mọi người đều là như có như không rơi vào trên người mình, họ cứ nhỏ giọng cùng đám bạn xung quanh xì xào bàn tán.

Có chút trắng trợn rồi nha, ánh mắt họ hoặc là tràn ngập hiếu kỳ hoặc là chăm chú dò xét, làm Trần Phỉ rất không thoải mái.

Cậu cau mày suy nghĩ, trừ việc mình ba chân là đặc biệt khác người ra, ngoài ra còn có gì đặc biệt đặc biệt khác người hơn nữa sao?

Lẽ nào nguyên chủ đã làm gì đó, Trần Phỉ khổ rơi xuống mặt, nguyên chủ kỳ thực là đại nhân phương nào vậy?

Ở căng tin mua bánh bao cùng sữa đậu nành, liền trực tiếp trở về phòng ngủ, căng tin nhiều người, Trần Phỉ thấy rất khó chịu. Loại cảm giác toàn thể giới đều biết, chỉ có mình lại chẳng hay biết gì, trọng điểm là rất không hiểu ra sao, chịu đựng những cực khổ này vốn không phải là điều mà cậu cần trải nghiệm.

Trần Phỉ ngoại trừ mạnh mẽ quay về trời cao giờ ngón giữa, mắng một tiếng “thao trúng”, đừng có bạc đãi với hồng nhan như vậy chứ.

Mẹ nó, nhân vật chính trong mấy cuốn tiểu thuyết sau khi sống lại, không phải sẽ rất sáng khoái rồi lại YY sao, nào có giống như mình cực khổ như thế, đạo lý công đạo ở đâu!

Trở lại phòng ngủ, phiên muộn ăn điểm tâm, mài mò làm tiếp phần mềm tiện ích. Mãi tới giữa trưa Cận Tri An mới trở về, Trần Phỉ rốt cuộc cũng có thể giải đáp nghi hoặc ở trong lòng rồi.

Trần Phỉ chuẩn bị tâm lý thật tốt, mặc kệ sẽ biết được nhiều chuyện kinh thiên động địa, cậu vẫn cảm giác mình đều có thể tiếp thu, hơi hơi chau mày, thấp thỏm hỏi hân: “Cận Tri An, trước khi tôi mất trí nhớ, có phải là đã phát sinh chuyện gì đó không tốt hay không?”

Cận Tri An không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi lại: “Cậu nghe được lời đồn đãi gì rồi?”

“Không có chuyện gì, chỉ là cảm giác là lạ...” – Trần Phi đáp.

Cận Tri An đánh gãy Trần Phi, nói thẳng: “Cậu không cần phải để ý đến những chuyện này, không phải đại sự gì, cậu không cần thiết phải biết.”

Trần Phi lông mày chau lại càng chặt, loại cảm giác chỉ có chính mình không biết, mà càng không biết, thì càng muốn biết. Huống hồ Trần Phi cũng không thích trốn tránh, vì thế tức giận sưng mặt lên, trừng mắt Cận Tri An: “Tôi là người trong cuộc, tôi có quyền biết!”- Nghềnh cảm lên, một mặt phần uất cùng bất mãn.

Cận Tri An cảm thấy thú vị, người này sau khi mất trí nhớ, giống như trở nên phóng khoáng lạc quan hơn, cậu ta quả thật có quyền lợi để biết, có thể nói cho cậu ta được sao? Cận Tri An chần chờ.

Trần Phi nhìn ra hần đang do dự, nhất thời vô cùng đáng thương cầu khẩn nói: “Cậu mau nói cho tôi biết đi, kìm nén như vậy rất khó chịu, ngủ đều không ngủ ngon.”

“Trên BBS của Hải Vĩ có đáp án mà cậu muốn.” – Cận Tri An chung quy vẫn là trả lời.

Trần Phi trong lòng có một quyết định, biết nguyên nhân rồi thì có thể đi giải quyết, nếu như vẫn không biết, cũng chỉ có thể làm cho nó mục nát ở nơi đó luôn. Thế nhưng cũng không thể tránh khỏi phiền muộn, là nghiêm trọng đến mức nào a, BBS sao, như vậy chẳng phải là mọi người đều biết?!

Lập tức lên mạng, click vào. Trần Phi đời trước không thường lên BBS, Trần Phi bây giờ cũng thế, Vì lẽ đó từ khi sống lại đến nay chưa một lần lên BBS cập nhật tin tức.

Nhìn thấy topic kia, sắc mặt Trần Phi trầm xuống, rất nhiều topic đều đang thảo luận vấn đề đồng tính luyến ái, không phải đặc biệt sôi nổi, hơn nữa toàn là nói về người kia, đại thể phán đoán là đã bắt đầu xảy ra chuyện gì hay chưa. Tuy rằng topic bắt quai buổi tối ngày hôm qua xuất hiện không tới một giờ, nhưng vẫn có người tay mắt lanh lẹ lưu giữ lại, hiện tại đã trở thành hình ảnh đã đứng đầu trên BBS.

Hình ảnh này chính là ngày hôm qua Trần Phi cùng Cận Tri An ăn cơm, người chụp ảnh có kỹ thuật rất tốt, đem bức ảnh vốn là bình thường, miễn cưỡng có thể soi sáng ra mấy phần ám muội.

Trong nháy mắt, Trần Phi liền nghĩ đến Tô Khả Khả, cô ta khi đó nói xin lỗi, còn nói nguyên chủ hiểu lầm cô ta nói xấu nguyên chủ, lẽ nào là tin đồn đồng tính luyến ái này?

Mặc dù muốn vạch trần Tô Khả Khả chính là người gây ra, thế nhưng biểu hiện của Tô Khả Khả xác thực không có tỳ vết, một cô sinh viên, có thâm cừu đại hận gì mà lại muốn bôi xấu danh dự người khác như vậy chứ? Trần Phi tuy rằng không thích cô ta, thế nhưng cũng không muốn suy đoán lung tung, thật là quá kỳ kỳ rồi.

Trần Phi cảm giác không bất ngờ lắm, khôi phục lịch sử truy cập của nguyên chủ, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, kết quả xấu nhất chính là nguyên chủ thuộc loại mặc người chém giết, thế nhưng tình huống bay giờ không đến nỗi tệ, hầu hết các đánh giá trên BBS căn bản đều là chúc phúc cùng lý luận khách quan, cũng không có vùng lời dung tục.

Mà Trần Phi có điều không biết, kỳ thực những lời mắng chửi Trần Phi cũng rất nhiều, thế nhưng vì không lý trí khách quan, đều bị quản trị mạng cắt bỏ, chỉ để lại những topic cùng lời bình “Đẹp đẽ” thôi.

Mẹ nó, quả nhiên nhiệm vụ thiết yếu chính là tẩy trắng chính mình sao, tiểu gia ta thật sự không thích làm người nổi tiếng, ta căn bản cả một đời phóng đảng bắt kham, yêu mấy vi tính, mẹ kiếp, chuyện này quá máu chó rồi!

Mặt mày ủ rũ hướng về Cận Trí An xin lỗi: “Xin lỗi người anh em, xem ra đã lôi cậu cùng kéo xuống nước rồi.”

Lại hỏi tiếp: “Hồi trước tôi có biểu hiện gì khác thường sao? Tại sao tất cả mọi người đều nhận định tôi là đồng tính luyến ái chứ?”

Cận Tri An lật lật sách, không chút biến sắc nói: “Không rõ ràng.”

Trần Phi thương cảm, ngay cả bạn cùng phòng cũng không biết, còn có thể tìm ai hỏi đây. Thời gian nằm viện, mỗi ngày đều chỉ biết giăng lưới bắt chim ở bên ngoài cửa sổ (ý là ẽm tưởng tưởng á), Trần Phi đã nhìn ra rồi, nguyên chủ vốn là không có bằng hữu nào cả.

Haizzz! Bây giờ bất kể trong quá khứ có bóng ma gì, hiện giờ cũng không cần phải để ý nữa, có để ý thì giải quyết được gì chứ, rồi cũng sẽ phai nhạt theo thời gian thôi, đúng không.....

Trần Phi lại nghĩ tới một vấn đề, “Náo động đến lớn như vậy, ảnh hưởng không tốt, có thể bị đuổi học hay không?”

Lần này Cận Tri An rất khẳng định: “Sẽ không, trường học không quản chuyện này, cậu không cần phải để ý đến nó nữa, qua một thời gian ngắn là ổn thôi.”

Cận Tri An không phải loại người chỉ tùy tiện bảo đảm điều gì đó, lời nói ra đặc biệt làm cho người khác tin phục, đại khái là do tướng mạo quá ưu tú chẳng?

Trần Phi hai ngày nay cùng Cận Tri An ở chung, có thể thấy tính tình Cận Tri An chính là nói một không nói hai, còn nữa, tính tình của Trần Phi lại không phải buồn lo vô cớ, nghe Cận Tri An nói xong, hoàn toàn đem tâm thả lại trong bụng, chỉ cần không quá ảnh hưởng trực tiếp đến mình, bị người khác nghị luận một trận cũng sẽ không thiếu một miếng thịt a.

Người bình thường gặp phải chuyện như vậy, phỏng chừng cho dù không có đau buồn uất ức, đại khái cũng sẽ cảm thấy nuột không trôi. Còn đối với Trần Phi, giống như là không có chuyện gì xảy ra, xoay người lại cùng “Lão bà” tương thân tương ái.

Dựa theo tính nết trước đó của Trần Phi, Cận Tri An còn đang lo lắng không yên, suy nghĩ phỏng chừng lại một trận trầm mặc ưu thương, tại sao bây giờ một chút cảm giác cũng không có? Không biết vì lý do gì, hiện tại trong lòng sinh ra một loại tâm tình tán dương cùng yêu thích, Trần Phi như vậy, khiến Cận Tri An vô cùng thưởng thức.

Trần Phi quả thật hoàn toàn không có lo lắng, còn âm thầm cảm thấy hài lòng nữa, kỳ thực tẩy trắng chính mình dễ dàng như vậy? Tiến công tốt nhất chính là phòng thủ (), cổ nhân không lẫn được ta!

() chế từ câu này “Phòng thủ tốt nhất chính là tiến công?” >,< cùng=“ ”lão=“ ”bà=“ ”đại=“ ”chiến=“ ”một=“ ”đêm=“ ”tĩnh=“ ”lại=“ ”sau=“ ”giấc=“ ”ngủ=“ ”trần=“ ”phi=“ ”chợt=“ ”cảm=“ ”thấy=“ ”tĩnh=“ ”thần=“ ”sảng=“ ”khoái.=“ ”trời=“ ”là=“ ”màu=“ ”xanh=“ ”...=“ ”í=“ ”...=“ ”mây=“ ”là=“ ”màu=“ ”trắng=“ ”kia.=“ ”>,< mình=“ ”quả=“ ”nhiên=“ ”quá=“ ”tài=“ ”giỏi!=“ ”tay=“ ”không=“ ”vũ=“ ”khí=“ ”mà=“ ”cũng=“ ”quét=“ ”sạch=“ ”quân=“ ”địch=“ ”càn=“ ”khôn=“ ”mạnh=“ ”mẽ=“ ”thanh=“ ”trùng=“ ”cả=“ ”trường=“ ”xua=“ ”đi=“ ”tất=“ ”cả=“ ”thế=“ ”lực=“ ”hắc=“ ”ám=“ ”khiến=“ ”bầu=“ ”trời=“ ”quang=“ ”đăng=“ ”trở=“ ”lại=“ ”trần=“ ”phi=“ ”vừa=“ ”đánh=“ ”răng=“ ”vừa=“ ”có=“ ”những=“ ”suy=“ ”nghĩ=“ ”nay:=“ ””khà=“ ”khà=“ ”khà=-“ ”vô=“ ”cùng=“ ”biến=“ ”thái=“ ”cuối=“ ”ra=“ ”vài=“ ”tiếng.=“ ”cận=“ ”tri=“ ”an=“ ”ở=“ ”bên=“ ”cạnh=“ ”nhìn=“ ”thấy=“ ”chợt=“ ”cảm=“ ”thấy=“ ”ngứa=“ ”tay=“ ”muốn=“ ”gõ=“ ”gõ=“ ”vào=“ ”đầu=“ ”người=“ ”nào=“ ”đó=“ ”xem=“ ”bên=“ ”trong=“ ”có=“ ”cấu=“ ”tạo=“ ”là=“ ”gì.=“ ”không=“ ”chút=“ ”nghĩ=“ ”ngờ=“ ”nào=“ ”giờ=“ ”học=“ ”hôm=“ ”nay=“ ”trần=“ ”phi=“ ”rất=“ ”được=“ ”chứ=“ ”ý=“ ”nương=“ ”theo=“ ”đó=“ ”là=“ ”tiếng=“ ”xì=“ ”xào=“ ”bàn=“ ”tán.=“ ”những=“ ”gương=“ ”mặt=“ ”trẻ=“ ”tuổi=“ ”kia=“ ”không=“ ”hề=“ ”có=“ ”ý=“ ”che=“ ”giấu=“ ”hiếu=“ ”kỳ=“ ”của=“ ”chính=“ ”mình=“ ”gần=“ ”như=“ ”thương=“ ”tổn=“ ”được=“ ”người=“ ”khác=“ ”sẽ=“ ”khiến=“ ”cho=“ ”bản=“ ”thân=“ ”thỏa=“ ”mãn=“ ”vậy.=“ ”trần=“ ”phi=“ ”nỗ=“ ”lực=“ ”không=“ ”cho=“ ”mình=“ ”luống=“ ”cuống=“ ”ánh=“ ”mắt=“ ”nhìn=“ ”thẳng=“ ”chậm=“ ”rãi=“ ”chống=“ ”nặng=“ ”trần=“ ”định=“ ”tự=“ ”nhiên=“ ”mà=“ ”tìm=“ ”tới=“ ”chỗ=“ ”ngồi.=“ ”thế=“ ”nhưng=“ ”bàn=“ ”tay=“ ”nắm=“ ”vào=“ ”nặng=“ ”càng=“ ”ngày=“ ”càng=“ ”trắng=“ ”ánh=“ ”mắt=“ ”như=“ ”là=“ ”đao=“ ”như=“ ”thế=“ ”tưởng=“ ”chừng=“ ”như=“ ”muốn=“ ”nỗ=“ ”lực=“ ”xé=“ ”trần=“ ”phi=“ ”ra=“ ”tìm=“ ”kiếm=“ ”từng=“ ”góc=“ ”tư=“ ”mặt=“ ”của=“ ”trần=“ ”phi.=“ ”cậu=“ ”cuối=“ ”cùng=“ ”đã=“ ”rõ=“ ”ràng=“ ”rồi=“ ”tại=“ ”sao=“ ”người=“ ”ta=“ ”nói=“ ”có=“ ”lúc=“ ”ánh=“ ”mắt=“ ”cũng=“ ”là=“ ”một=“ ”loại=“ ”vũ=“ ”khí.=“ ”trần=“ ”phi=“ ”cho=“ ”rằng=“ ”chỉ=“ ”cần=“ ”chuẩn=“ ”bị=“ ”kỹ=“ ”càng=“ ”hết=“ ”thấy=“ ”chỉ=“ ”là=“ ”dự=“ ”đoán=“ ”mà=“ ”thôi=“ ”sẽ=“ ”không=“ ”có=“ ”gì=“ ”phải=“ ”càng=“ ”thẳng=“ ”cả.=“ ”nhưng=“ ”tại=“ ”vào=“ ”thời=“ ”điểm=“ ”hiện=“ ”tại=“ ”mới=“ ”phát=“ ”hiện=“ ”thật=“ ”sự=“ ”quá=“ ”khó=“

khăn=“” rồi,=“” cho=“” dù=“” không=“” tìm=“” không=“” phở=“” như=“” trần=“” phỉ=“” cũng=“” không=“” tránh=“” được=“” cảm=“” thấy=“” không=“” chịu=“” đứng=“”>

6. Chương 6

Trần Phỉ trước đây cũng có thể nói là trạch nam đi, tuy rằng không có nơi nương tựa, thế nhưng vẫn nắm giữ được hứng thú của chính mình, một đám bằng hữu cùng chung chí hướng, sinh hoạt bình dị nhưng lại rất thỏa mãn. Chưa bao giờ giống như lúc này, bị người mang theo dịch ý vây quanh.

Không có một ai vì Trần Phỉ mà đứng ra nói một câu, có chút bất đắc dĩ cùng khổ sở. Mất tập trung nghe giáo sư giảng bài, cây viết trong tay vô ý thức ở trên vở cào cào vẽ vờ. Trần Phỉ ngồi ở một góc, bốn phía tựa như bình phong, ngăn cách cậu với những người khác.

Đột nhiên. Một cục giấy tròn vo rơi xuống trên cánh tay Trần Phỉ. Kỳ quái tìm kiếm hung thủ, phát hiện khuôn mặt bầu bĩnh cô bạn ở bên kia, cô ấy ra hiệu Trần Phỉ mở nó ra xem.

Trần Phỉ rất kỳ quái, vẫn là mở ra, chỉ thấy mặt trên thành linh xuất hiện dòng chữ: “Tiểu thụ Trần Phỉ cố lên nha, chúng tớ vẫn đứng sau lưng cậu, không cần phải sợ, chúng tớ sẽ ủng hộ cậu! Xin lỗi vì hiện tại không thể đứng ra bảo vệ cậu, thế nhưng ... fighting, nhất định sẽ tốt thôi!”

Cô gái mặt bầu quay về Trần Phỉ làm một cái động tác cố lên, Trần Phỉ cảm giác trong lòng ấm áp, tuy rằng không có trực tiếp đứng ra bảo vệ cậu, thế nhưng có người ở sau lưng yên lặng chống đỡ, vẫn là rất tốt đẹp.

Nhưng còn, tiểu thụ là sao a!!!!!! Không phải đã tẩy trắng rồi sao, tình huống hiện tại lại là gì?

Trần Phỉ có chút dở khóc dở cười, tâm tình khổ sở vừa rồi cũng quét đi sạch sành sanh. Vực lại tinh thần. Mẹ trứng, ngay cả chuyện chết đi sống lại bản thân cũng đã trải qua, còn có chiêu đãi gì nữa thì cứ bày ra luôn đi, ông đây không sợ!!

Cắm giân nắm chặt cây viết trong tay, ở trên vở đâm đâm đâm, một mặt hung ác.

Vì an ủi tâm hồn bị thương tổn của chính mình, Trần Phỉ lợi dụng thời gian nghỉ giải giao, trực tiếp trốn học. Thực ra thì, ông lão trên bục quá dài dòng văn tự, giảng cũng đều là những thứ cơ bản nhất, Trần Phỉ lười nghe xong.

Trên thực tế, Trần Phỉ đời trước có nickname là Đại Vương trốn học, thế nhưng mỗi lần thi cử kết quả vẫn rất tốt, năng lực thực hành cũng rất mạnh, để các giáo sư vừa yêu vừa hận, cuối cùng chỉ đành nhắm mắt mở một mắt, ngầm đồng ý hành vi trốn học của Trần Phỉ.

Trở lại phòng ngủ, không ngờ Cận Tri An cũng có mặt, trong lòng nghĩ nghĩ, thì ra người anh em này cũng yêu thích việc trốn học, nhất thời lộ ra nụ cười ngầm hiểu ý.

“Ăn sáng chưa? Trên bàn có bữa sáng.”- Cận Tri An hỏi Trần Phỉ.

Trần Phỉ có chút thụ sủng nhược kinh, mở ra hộp thức ăn, là món mì hoành thánh đã ăn cùng với hắc lần trước, hình như là mới đóng hộp thôi, vẫn còn nóng hổi, tuy rằng đã ăn điểm tâm, thế nhưng lại cảm giác thấy thật đói bụng, Trần Phỉ mặt không đỏ tim không đập, nói: “Chưa có ăn, thật là thơm, cậu muốn ăn không?”

Tuy rằng hỏi như vậy, thế nhưng hoàn toàn không có ý định chia sẻ, hỏi xong liền trực tiếp bắt đầu ăn.

Cận Tri An bật cười, hôm nay không biết quỷ thần sai khiến thế nào mà lúc trở lại quyết định mua thêm một hộp mang về, bất quá nghĩ đến về mặt hưởng thụ của người nào đó, cứ như là đang ăn một món sơn hào hải vị nào vậy, cũng thật vui mắt! Ông chủ có vẻ kỳ quái, sáng sớm đã ăn rồi, tại sao lại đến mua đem về a...

“Từ từ ăn, không có ai giành với cậu đâu.”- Ngữ khí rất bất đắc dĩ, mang theo sự dung túng mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Trần Phỉ chẳng thèm ngẩng đầu lên, “Ừ” một tiếng, mãi đến khi cái bụng không chứa nổi nữa, mới vỗ vỗ bụng đứng lên, hưởng thụ mà hừ hừ mấy tiếng.

Cận Tri An không biết tại sao lại nghĩ đến con mèo mẹ nuôi, cũng là ăn no liền nằm xuống kêu meo meo, nếu như có ánh nắng, sẽ nằm ở dưới ánh nắng đó lần qua lần lại. Cận Tri An rất ngứa tay, rất muốn sờ mó lên người Trần Phỉ vuốt vuốt mấy cái.

“Tại sao trở về, không phải vẫn còn tiết sao?” – Cận Tri An cùng Trần Phỉ là một ban, hiển nhiên rất rõ thời khóa biểu của cậu.

“Không muốn học.”- Trần Phỉ miễn cưỡng trả lời.

Cận Tri An như một trưởng bối, giáo huấn Trần Phỉ: “Cho dù không thích cũng phải học, tốt xấu gì thì cũng phải nghĩ đến kết quả cuối kì chứ.” – Cận Tri An nghĩ tới thành tích tệ hại của Trần Phỉ, “đội băng” (), ngày hôm qua nhìn thấy cậu ta ôm máy tính cặm cụi suốt đêm, tưởng rằng mất trí nhớ rồi nên thay đổi, hiện tại lại trốn tiết, chẳng phải sẽ càng theo không kịp. Nhưng mà chợt có chút nhẹ dạ, phát sinh chuyện lớn như vậy, người bình thường đại khái đã sớm không muốn ở trong trường tiếp tục học rồi.

() đội cái băng, nghĩa là thành tích top từ dưới đếm lên

Cận Tri An từ trước đến giờ luôn lạnh ngôn thiếu ngữ (), làm gì giống như lúc này đi nhắc nhở khuyên răn, xưa nay thích độc lập, không để ý hay bận tâm đến ai, có gì không hài lòng chỉ nhú nhú mày, ai muốn làm gì thì cứ làm, bản thân cũng làm biếng quan tâm.

() lạnh lùng, kiêu lời

“Không sao, đơn giản như vậy, nếu không tin cứ chờ xem thành tích cuối kì của tôi.”- Trần Phỉ ngẩng cằm lên, tỏ rõ vẻ tự tin.

Cận Tri An thật muốn nào cầm Trần Phỉ ra, tàn nhẫn mà đè xuống giáo huấn, có phải cậu bị chiều hư rồi không.

“Hay là nghe được cái gì đó không êm tai?” – Cận Tri An lại nghĩ đến một vấn đề, nguyên bản không phải trốn học, chỉ mới lên lớp có một chút, nếu không phải xảy ra chuyện gì, tại sao muốn trốn tiết chứ?

“Không thể nào, chuyện gì có thể đánh đổ được tôi, chính là lão già trên lớp giảng bài quá tệ nhạt, không muốn nghe.”- Trần Phỉ trong lòng ảm áp, thế nhưng ánh mắt vẫn âm u.

Cận Tri An ánh mắt lạnh lạnh, quả nhiên là tiểu nhân nhảy nhót lung tung sao?

Thật ra Cận Tri An đối với Trần Phỉ cũng không có ấn tượng gì nhiều, cho dù là bạn cùng phòng, thế nhưng hẳn rất ít xuất hiện trường, chớ đừng nói tới ở phòng kí túc xá này, nên ấn tượng đối với Trần Phỉ chỉ dừng lại ở chỗ: bạn cùng phòng rất nỗ lực nhưng kết quả vẫn rất tệ. Vẫn là ở sự kiện tin bất quái của nửa tháng nửa trước, Cận Tri An mới sực nhớ tới ... đây hình như là người bạn cùng phòng Trần Phỉ, không có cách nào, trước đây cảm giác sinh tồn của cậu quá nhạt.

Lúc đó Cận Tri An cũng không nghĩ quá nhiều, nhờ bạn tốt cũng chính là quản trị mạng xóa topic, không có ý định xen vào nữa chuyện này. Hai ngày trước khi trở về trường, mới biết được Trần Phỉ bị ngã xuống lầu dẫn đến mất trí nhớ, lúc đó ở trên đường lại ngẫu nhiên bắt gặp, mới thuận tiện dẫn Trần Phỉ về phòng.

Nhưng không nghĩ tới, bỗng xuất hiện topic lần nữa. Cứ như là cố ý nhắm vào Trần Phỉ, ngôn từ có vẻ chỉ là truyền đơn bất quái bình thường, thế nhưng lời lẽ tràn ngập tính gây hấn, hơn nữa cũng không biết mọc ra từ đâu một đám không rõ tên bí danh, ở khắp nơi quạt gió thổi lửa.

Cận Tri An mới ý thức được, đại khái người bạn cùng phòng của mình đã chọc tới ai rồi. Dem những ngôn luận ác ý xóa đi, chỉ là sau nửa đêm lại lòi ra.

Theo lý thuyết thì Cận Tri An không cần phải để ý đến, nhưng nhìn thấy Trần Phỉ sau khi mất trí nhớ, hẳn liền không có cách nào không quan tâm được. Đối với hắn ảnh hưởng cũng không lớn, nhưng nếu sự việc

không ngăn chặn, Trần Phỉ dần dần chậm chạp kia sẽ tổn thương nhiều đến đâu chứ, vì thế hẳn vẫn là ở trong phạm vi khả năng chính mình, chỉ ít để Trần Phỉ miễn bị tự ngược.

Không có ý định nói cho Trần Phỉ biết suy đoán của hắn là có người cố ý nhằm vào cậu, hắn nghĩ chỉ cần giải quyết đi phiên toái này, Trần Phỉ có thể vĩnh viễn sẽ không biết, không phải sao? Ở trong mắt Cận Tri An, Trần Phỉ của hiện tại phóng khoáng lại lạc quan, hơi ngốc nhưng lại tự tin, so với Trần Phỉ ngày trước ắt phải tốt hơn nhiều, không cần thiết phải nhớ lại những chuyện của quá khứ.

Hơn nữa, có ai đó không biết phận, là tiểu nhân muốn ở trước mặt hùm mà vuốt râu sao, muốn bị cắn mới giác ngộ à.

Những ý niệm này ngay trong chớp mắt lóe lên, tựa như là đối với tiểu hài tử mà lên tiếng an ủi Trần Phỉ nói: “Có cái gì không hiểu cứ hỏi tôi.”

Trần Phỉ sáng mắt lên, đột nhiên nghĩ đến, có thể hỏi vài môn học cùng các loại thực hành với dân bản địa nha, Trần Phỉ lập tức hỏi.

Cận Tri An suy nghĩ chốc lát, cẩn thận tìm từ ngữ thích hợp: “Những hạng mục này yêu cầu năng lực chuyên nghiệp tương đối cao, hơn nữa khá là khổ cực.”

Trần Phỉ nháo cái đã hiểu rõ ý tứ: “Có được hay không thử một chút thì biết, còn có, suốt đêm chứ gì, thức đêm chứ gì, đã quen thuộc từ lâu.”- Là một con dân máy tính, cái không sợ đầu tiên chính là chịu khổ, quanh năm thức đêm cùng mì bầu bạn, có cái gì phải sợ, lại nói Trần Phỉ đối với năng lực của chính mình rất tự tin.

Phòng làm việc của bạn tốt đang thiếu một chỗ, chính mình cũng có đầu tư, chiêu dụ một người là có thể, nếu như không được, Trần Phỉ chắc cũng sẽ biết khó mà lui. Cận Tri An lấy ra một tờ danh thiếp: “Ngày mai cậu liên hệ người này, cậu ấy sẽ nói cho cậu biết phải làm thế nào.”

Trần Phỉ không nghĩ tới lập tức liền có ngay cơ hội, cao hứng hồi hộp, hí ha hí hửng tiếp nhận danh thiếp, cẩn thận cất vào, vỗ ngực bảo đảm: “Cậu yên tâm, chắc chắn sẽ không cho cậu mất mặt!”

“Tốt, để xem cậu sẽ làm được thành tích gì.”

Cận Tri An nhìn dáng vẻ Trần Phỉ tràn ngập sức sống, trong lòng cũng hơi thả lỏng một chút, dáng vẻ Trần Phỉ cúi đầu ủ rũ, hẳn không thích.

Cười cười không tiếp tục nói nữa, hai người bắt đầu làm chuyện của chính mình.

...

Phải thấu hiểu đến tận cùng là người nào nhằm vào Trần Phỉ, hiện tại Trần Phỉ cái gì cũng không nhớ rõ, Cận Tri An cũng không biết nhiều về cậu. Hẳn không thể làm gì khác hơn là lấy cơ cấu chuyên nghiệp mà thu thập tư liệu, tìm kiếm xem khoảng thời gian này có tư liệu dị thường nào liên quan đến Trần Phỉ hay không.

Chủ nhà này có cơ cấu rất chuyên nghiệp, tốc độ cũng rất nhanh, không tới một ngày liền phát bưu kiện () tới Cận Tri An. Tư liệu rất tỉ mỉ, Trần Phỉ làm cái gì, thấy người nào, tỉ mỉ và rõ ràng.

() giống mail á, cái này dân công nghệ hiểu rõ, mọi người tra gg nếu không rõ nha

Trần Phỉ là sinh viên, mỗi ngày đều là đi học, ăn cơm, hoặc là ở ký túc xá. Trần Phỉ rất ít nói chuyện, cũng không có xích mích nào. Gần đây chỉ gặp một người, Tô Khả Khả.

Ngón tay Cận Tri An điểm ở trên bàn, Tô Khả Khả là ai, Cận Tri An hoàn toàn không có ấn tượng. Trong tư liệu có điều tra tỉ mỉ về Tô Khả Khả. Gia đình khá giả, ở trong trường học khá được hoan nghênh, bạn trai có tiền, thành tích ưu dị, nhân duyên rất tốt, hoàn toàn không nhìn ra điểm dị thường nào.

Chỉ ngoại trừ lần kia cùng Trần Phỉ gặp mặt, hai người xảy ra tranh chấp, Trần Phỉ đi xuống cầu thang, sau đó bất tỉnh nhân sự, bị đưa đến bệnh viện, tỉnh lại liền mất trí nhớ. Không có nói gì đến Tô Khả Khả trong vụ việc này, Trần Phỉ gây xương giống như là sự cố bất ngờ vậy.

Cận Tri An trước giờ không tin có chuyện trùng hợp, ra một mệnh lệnh trong hệ thống, đem tất cả hoạt động liên quan mật thiết đến Tô Khả Khả vào gần đây nhất quan tâm, có dị thường gì liền sẽ báo cáo.

Dư luận trên diễn đàn, khiến người ta đem những topic mới đẩy lên, dẫn dắt tầm mắt của mọi người dời đi.

Trần Phỉ hồi trước có nhận làm mấy cái phần mềm nhỏ, hiện tại vừa vặn có cơ hội hoàn thành chúng. Trên tấm danh thiếp kia có ghi slogan cũng như địa chỉ nơi làm việc, người phụ trách là Lâm Thụy, danh thiếp rất tinh xảo, rất có phong thái, không nghĩ tới đây là trụ sở rất nổi tiếng.

Trần Phỉ trong lòng rất cảm kích, thành tích của Trần Phỉ vốn không tốt, Cận Tri An không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, thế nhưng lại đồng ý tin tưởng mình, cũng dành cho mình cơ hội. Chưa bao giờ dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, cũng không có xem thường mình, đến hiện tại vẫn yên lặng cổ vũ, Trần Phỉ rất biết tốt xấu, ngầm nói với bản thân không được phụ lòng tốt của người ta, nhất định phải cố gắng.

7. Chương 7

Ngày hôm sau, Trần Phỉ gọi điện thoại tới Lâm Thụy, trực tiếp trốn học đi đến đó.

Lâm Thụy đối với Trần Phỉ vạn phần hiếu kỳ, nhìn thấy Trần Phỉ băng bó chân đúng là sưng sốt một chút, Cận Tri An luôn có yêu cầu đặc biệt rất cao, chưa từng vì ai mà cho đi cửa sau, bây giờ lại để cho mình chào hỏi, còn giới thiệu một người tới đây. Tuy Cận Tri An có nói, nếu như thời gian thử việc cảm thấy không hợp, không cần cho hắn mặt mũi, trực tiếp sa thải. Xem ra đang tỏ dáng vẻ đại công vô tư đấy mà, thế nhưng Lâm Thụy trực tiếp lờ đi, khiến Cận Tri An làm ra hành động như vậy, không phải là chuyện bình thường a.

Một phát liền câu ở trên cổ Trần Phỉ, bát quái hề hề hỏi: “Nói với anh, cậu làm sao khiến cho cái tên cái mặt lạnh kia đồng ý để cậu đến đây?”

Trần Phỉ không quá thích ứng cái kiểu kẻ vai bá cổ này, “Chính là để xem có thể hỗ trợ được công việc gì không, sau đó Cận Tri An liền đưa cho tôi danh thiếp.”

Lâm Thụy vẻ không tin lườm một cái, lời giải thích này cũng quá vô vị rồi: “Gần đây có phải Cận Tri An đều ở trường?”

“Ừm, cậu ấy học ở đó mà.” Trần Phỉ có phần không hiểu được ý tứ của Lâm Thụy.

Lâm Thụy sờ sờ cằm, chà chà hai tiếng, rồi nói: “Quả nhiên có bát quái a.”- Nhìn Trần Phỉ một mặt mờ mịt, chuyển cái ghế đến rồi cùng Trần Phỉ tụ lại cùng nhau, nhỏ giọng nói: “Cận Tri An, tên kia có thuê một căn hộ bên ngoài, bình thường rất hiếm khi đến kí túc xá, tên kia có bệnh thích sạch sẽ, xưa nay không thích ở cùng ai. Có phải gần đây tên đó để ý đến em gái nào rồi không? Khả khả khả.”

Trần Phỉ “A” một tiếng, ăn ngay nói thật: “Tôi cùng cậu ta ở chung một phòng, không có phát hiện gì hết.”- Bình thường giao lưu không nhiều, cũng khó mà phát hiện được gì a. Hơn nữa, Cận Tri An có bệnh thích sạch sẽ? May là Trần Phỉ cũng thuộc loại đó. Nhưng, Cận Tri An bình thường không ở lại kí túc xá sao?!

Lâm Thụy trên dưới đánh giá Trần Phỉ, trong mắt càng là kinh ngạc, trong đầu chợt nổi lên suy tư lung lay, liền đứng lên, không nói thêm nữa. Lôi kéo Trần Phỉ giới thiệu phòng làm việc, sắp xếp công tác.

Mặc kệ An tử () nói thế nào, Lâm Thụy thật sự không thể không để ý, sắp xếp những công tác dễ dàng cho Trần Phỉ.

() nguyên bản là “ , ta thích dịch là An tử ^^

Trần Phỉ nhìn ra, kỳ thực anh chủ này đang quá “chăm sóc” mình [em dâu mà ^^], loại cảm giác ngồi không mà nhận tiền lương, Trần Phỉ không thích. Đại khái là đối với năng lực của chính mình không quá tin tưởng đi, Trần Phỉ không muốn làm bình hoa dâu.

Mọi người trong phòng làm việc đều đang quan sát cậu, thậm chí còn có thái độ ngạo mạn, lạnh nhạt, đại khái là cho rằng con cái nhà ai rảnh rỗi quá nên đến kiếm cơm mạ vàng đây. Bọn họ mỗi người đều đang bận rộn tất bật với công việc của mình, Trần Phỉ có loại cảm giác hoàn toàn không hợp.

Liên Dã nhìn Trần Phỉ tuổi tác có vẻ không lớn lắm, nhưng lại được Lâm Thụy tự mình dẫn đi tham quan phòng làm việc, lai lịch hẳn không nhỏ, liếc mắt trên dưới đánh giá cậu, xì cười một tiếng, cố ý lớn tiếng cùng đồng nghiệp nói chuyện: “Có người a, cái gì đều cũng không cần làm, thế nhưng người ta có quan hệ, nên vẫn được công nhận là có công tác xuất sắc đó. Quê chân đến đây là để cho ai xem, không làm thì thôi, còn muốn kéo tiến độ của người khác xuống à.” – Liên Dã bởi vì tính khí cương trực nóng nảy, bị đồng nghiệp gọi vui là Liên đại gia, bản thân cũng là rêu ria xồm xàm, không gọn gàng, đúng là tên như người.

Trần Phỉ mới vừa bước vào ngã rẽ chưa được bao lâu, liền nghe được câu này, biết là đang nói mình, trên mặt không có lộ ra vẻ phẫn nộ hoặc tổn thương, chỉ là lén lút nắm chặt nắm đấm, đây là dựa vào lực đến nói chuyện đấy nhé, Trần Phỉ trái lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Lâm Thụy tựa như là không nghe thấy lời Liên đại gia, vỗ vỗ tay, hấp dẫn sự chú ý của mọi người tiến lại, giới thiệu Trần Phỉ sau này sẽ là một thành viên trong bộ phận nghiên phát(), thời điểm không có tiết học sẽ đến đây làm việc, đó cũng là kết quả mà Trần Phỉ cùng Lâm Thụy thương lượng. Trần Phỉ biết mình được đãi ngộ rất lớn.

() nghiên cứu phát minh

Liên đại gia là lão nhân ở bộ phận này, công lao khổ lao đều có, dựa theo tính khí kia, đối với người mới đến như Trần Phỉ dĩ nhiên sẽ có ý kiến rất bình thường, Lâm Thụy cảm thấy không cần thiết phải giải thích, nếu như một mực bảo vệ Trần Phỉ, quả thật cũng không hay. Muốn được ưu ái hơn nữa, cũng phải có bản lĩnh thật sự mới được. Hiện tại nếu quá chăm sóc, mọi người sẽ càng cô lập Trần Phỉ thêm, Liên đại gia cũng sẽ nảy sinh bất mãn, vì lẽ đó Lâm Thụy duy trì trầm mặc.

Trần Phỉ đại thể đoán được tâm tư của Lâm Thụy, cũng không bởi vì Cận Tri An quen biết Lâm Thụy, liền coi chính mình là giai cấp có đặc quyền. Trần Phỉ rõ ràng biết chính mình có bao nhiêu cân lượng, chỗ dựa lớn nhất của bản thân chính đó năng lực.

Không nói gì thêm, xin mọi người chăm sóc nhiều hơn rồi đến vị trí của mình ngồi xuống. Liên đại gia là người phụ trách của bộ phận nghiên phát, thế nhưng ông ta không có ý định sắp xếp công tác cho Trần Phỉ. Cả ngày đều yêu cầu Trần Phỉ thu dọn tư liệu, các loại hình đóng dấu rót nước đều có đủ, hoàn toàn đem Trần Phỉ làm chân chạy vặt.

Ngoại trừ cố ý để Trần Phỉ mệt mỏi mà chạy tới chạy lui, Trần Phỉ cũng không nói tiếng nào, bé ngoan hoàn thành nhiệm vụ mọi người giao cho, thái độ làm việc này khiến hai nữ đồng nghiệp nảy sinh hảo cảm, nhìn đáng về Trần Phỉ chống nạng chạy tới chạy lui, không hiểu sao lại có cảm giác đau lòng a.

Nhân viên tại đây đa phần đều là những người trẻ tuổi, thấy Trần Phỉ không vừa mắt liền biểu hiện rõ trên mặt, nhưng bất quá đối với việc Trần Phỉ đến đây dựa hơi kiếm cơm biểu thị bất mãn ra, cũng không có ai lén lút sai xử gì quá đáng, nhận ra đáng về cần trọng của Trần Phỉ, Liên đại gia trong lòng cũng gật đầu một cái, nếu như cứ tiếp tục như vậy, sắp xếp cho Trần Phỉ một phần công tác đơn giản cũng không phải là không thể.

Liên tiếp mấy ngày, Trần Phỉ liền như vậy từ từ hóa giải biên giới.

Mấy ngày nay Trần Phỉ đều không có đi học, cũng không có tâm tư đâu để mà học, Cận Tri An vốn là muốn dạy dỗ vài câu, nhưng nghe Lâm Thụy nói Trần Phỉ bây giờ vì công việc rất chịu khó nhẫn nại, liền cái gì cũng không nói ra được, công việc này chính mình giới thiệu, dựa theo cá tính mang chút ít kiêu ngạo của Trần Phỉ, phỏng chừng chưa có thỏa mãn sẽ không rời đi.

Hôm nay phòng làm việc nhận được một hạng mục, một phiên bản phần mềm game với hệ thống chống sự xâm nhập của hacker, phiên bản game này có thiết kế rất chuẩn, thế nhưng phần mềm hack lại tăng tăng lớp lớp. Mọi người tranh chấp không dứt, muốn chọn một loại phương pháp mã hóa nào đó, nhưng toàn bộ mã hóa đều vô cùng phiền phức.

Trần Phỉ âm thầm xem tư liệu, chợt phát hiện hạng mục này cùng với cái mình làm trước đây có vài phần

tương tự, thế là cậu đem ý tưởng thiết kế trình bày vô cùng cụ thể, nhanh chóng set up thành một bản trình chiếu, gửi vào hòm thư của Liên đại gia.

Liên đại gia nhìn thấy bưu kiện đến từ Trần Phỉ có chút kinh ngạc, sau khi nhìn thấy nội dung thì sững sờ, vẻ mặt biến thiên, nghiêm túc xem toàn bộ nội dung.

Đi tới bên cạnh bàn Trần Phỉ, vỗ vào vai cậu: “Khá lắm, thâm tàng bất lộ nha.”- Tất cả mọi người rất kinh ngạc.

Sau đó, Liên đại gia lập tức đem bản trình chiếu của Trần Phỉ quần phát ra, thông báo mở cuộc họp, do Trần Phỉ phụ trách giảng giải. Trần Phỉ không nghĩ tới Liên đại gia sẽ quả đoán như vậy, không hề một chút do dự rằng làm thế có khiến cậu lúng túng hay không. Lúc trước bài xích cậu chính là Liên đại gia, hiện tại ủng hộ ra oai cũng là Liên đại gia, mọi người trong phòng làm việc cười thầm, Liên đại gia chính là như thế, chỉ cần thật “trâu”(), trước mắt Liên đại gia cứ tỏ rõ thực lực, nhất định sẽ có ngày phát sáng toả nhiệt, hoàn toàn không cần sợ bị chèn ép hoặc tranh công.

() là

Trần Phỉ nhận ra cá tính của Liên đại gia, mới làm như vậy, cậu tin tưởng Liên đại gia không phải loại người nhỏ nhen.

Trần Phỉ giảng giải thật hoàn chỉnh đoạn tư liệu của mình, mọi người thảo luận một trận, nghĩ ra một chút biện pháp cải tiến thiết thực, dù sao hai cái hạng mục không quá tương đồng, Trần Phỉ cũng chỉ trong thời gian ngắn mà nghĩ ra, vẫn chưa thật chu toàn. Bắt đầu thực hiện toàn bộ ý tưởng, đã không còn ai làm khó dễ Trần Phỉ, ngược lại, có người thấy Trần Phỉ đi đứng không tiện, giúp Trần Phỉ rót nước.

Sở dĩ vội vàng đem bảng kế hoạch nộp ra như thế, trong khi hạng mục này lại không quá phức tạp, chính là bởi vì vấn đề thời gian, nhất định phải có phương án giải quyết thống nhất, Trần Phỉ nắm bắt cơ hội này, một bước chứng minh thực lực của bản thân.

Chiều này có thể hơi gian trá một chút, nhưng mà lần trước Trần Phỉ cũng đã thức suốt một ngày một đêm ròng rã mới nghĩ ra được, hiện tại lấy ra dùng, bất quá chỉ là rút ngắn để nhanh hơn a, tất cả vẫn là toàn bộ kết tinh của trí tuệ Trần Phỉ cả thôi.

Trần Phỉ yêu thích không khí như bây giờ, không còn ai nói bóng nói gió, có cái gì thì nói cái đó, có thể tự do phát biểu ý kiến, giao lưu kỹ thuật.

Lâm Thụy có chút không dám tin tưởng, lúc trước quả thật là vì nể tình Cận Tri An, động ý nhận người, đương nhiên cũng phải có sắp xếp một chút, không nghĩ tới người kia chính là viên ngọc quý.

Gọi điện thoại cho An tử, hẳn cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng Trần Phỉ chẳng qua là cần cù bù thông minh, không nghĩ tới sẽ có cái gì lợi hại cả, mang theo chút cảm giác kiêu ngạo nhàn nhạt, hướng Lâm Thụy nói: “Anh cũng không cần đặc biệt chăm sóc cậu ta, tôi tin tưởng cậu ta có thể làm tốt.”

Lâm Thụy không nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại, đó là đang khoe khoang à? Đúng không? Cận mặt lạnh, đồ ngạo kiều. [giải thích ồi nhé ^^]

Tối hôm đó, mọi người trong văn phòng rất hưng phấn, tăng ca đến mười giờ mới giải tán.

Trần Phỉ mang theo vẻ mệt mỏi trở về trường, suýt chút là trường đóng cửa rồi.

Cận Tri An còn chưa ngủ, thấy cậu đã về, chỉ chỉ vào ly sữa bò vẫn còn ấm ở trên bàn: “Uống đi rồi ngủ.”

Ừng ục ừng ục ục mấy cái liền sạch, đầu lưỡi liếm vòng vòng sữa dính bên mép, đánh gục trên giường, dự định nghỉ ngơi một lát rồi sẽ rửa ráy sau.

Đắc ý hướng về Cận Tri An khoe khoang: “Ngày hôm nay Liên đại gia đồng ý sử dụng bản thiết kế của tôi đó.”

Cận biết an rất rõ ràng cười cợt, tán dương hẳn: “Làm không tệ.” Đáng tiếc Trần Phỉ không có nhìn thấy này khó gặp nụ cười.

Trần Phỉ kể tục ngoắt ngoắt cái đuôi đắc ý: “Đương nhiên, xem tiểu gia ta là ai vậy ”

Cận Tri An thực sự không nhìn được, tiến lên đưa tay vuốt vuốt rồi vò loạn tóc người nào đó.

“Này này này, có chừng có mực a, rối tóc người ta rồi nè.”- Trần Phỉ kháng nghị, uốn tới ẹo lui trốn tránh ma trảo ở trên đầu. Do trên đầu Trần Phỉ có thương tích, nên việc trốn đặc biệt gian nan.

“Được rồi, không náo loạn nữa, muộn rồi, nhanh đi rửa mặt, ngủ sớm một chút.”- Cận Tri An thu tay về, sợ Trần Phỉ cử động mạnh sẽ thương tổn đến chân, vẫn không có biểu hiện gì, thế nhưng trong mắt lộ ra bao nhiêu sự hài lòng.

Trần Phỉ liếc trắng mắt ai đó, đến tốt cùng là ai nháo ai, thật là, vắn vẹo sự thực cũng phải có cái mức độ chứ! Hừ, đại nhân ta đây mới không thèm đi tính toán với người.

Ban đầu còn giả vờ lạnh lùng bằng sơn cái gì, ở cùng nhau mới có mấy ngày, lỗi mặt mo ra rồi à!!!

...

Trần Phỉ ngày hôm sau tiếp tục trốn học, đi tới văn phòng không ngừng cố gắng. Có công tác làm phiền, Trần Phỉ đã không còn nhớ nhiều đến mấy chuyện rối ren ở trường, mỗi sáng sớm ra ngoài, đến khuya mới trở về, mặc kệ có lời đồn đãi gì, cũng không ảnh hưởng tới chính mình. Không thể không nói, mọi người trong văn phòng, tất cả đều cuồng tăng ca, tuổi trẻ nhiệt huyết mà.

Thế nhưng hiển nhiên có người không chịu được, hồ ly rốt cục đã lộ ra cái đuôi, có một số việc bắt buộc phải làm, Cận Tri An chính là đang chờ thời khắc này.

8. Chương 8

Tô Khả Khả gần đây rất buồn bực, mọi việc không thuận lợi, không nhìn được phần nộ mà đem toàn bộ đồ vật trên bàn hất tung xuống đất. Bà Tô nghe được tiếng động, lo lắng gõ cửa phòng của cô, Tô Khả Khả cố nén cơn giận: “Mẹ, không có chuyện gì, chỉ là không cẩn thận làm rơi cái chén thôi ạ.”

Bà Tô nghe con gái nói như vậy, trong mắt mang theo lo lắng, mấy ngày nay con gái về đến nhà là sắc mặt không được tốt, nhưng tính con bà rất hiểu, nó không thích tâm sự chuyện của mình với bất kì ai, đều là tự mình chịu đựng, đứa trẻ này luôn luôn hiểu thấu, chỉ có thể lên tiếng khuyên bảo: “Khả Khả, cẩn thận nha con, coi chừng đứt tay.”

Tô Khả Khả không đáp lại, Bà Tô không thể làm gì khác hơn nhẹ nhàng rời đi.

Cả phòng đều tràn ngập sắc thái tiểu thư, mỗi một nơi được bố trí rất ấm áp, có thể nhìn ra chủ nhân nơi này chính là con cưng của Tô gia. Tô Khả Khả ngồi ở trên chiếc giường lớn màu hồng nhạt, cười lạnh một tiếng, nhỏ giọng tự nói: “Đúng đấy, chỉ là một con rệp không chút giá trị mà thôi.”

Lấy điện thoại di động ra, cầm lên một tờ giấy, bên trên là một dãy số: “Này, dựa theo kế hoạch cũ mà làm.”

...

Hôm nay, Trần Phỉ vẫn như thường lệ, vừa sáng sớm liền đi đến văn phòng, Cận Tri An cũng đi cùng cậu, lý do là đi xem thành tích mới nhất của cậu. Trần Phỉ thế mới biết Cận Tri An không chỉ là bằng hữu của Lâm Thụy, mà còn là người đầu tư, cũng được xem như là nửa ông chủ a.

Đến nơi, Trần Phỉ cùng với cả đám đồng nghiệp cuồng công việc đắm đầu vào dự án mới.

Cận Tri An lắc đầu một cái, đi tới phòng Lâm Thụy ngồi ôn chuyện.

Nhìn thấy Cận Tri An đi vào, Lâm Thụy khước đại đứng dậy: “Nhìn người nào đến kìa, khách quý a!”

“Là ai đã nói vô cùng an tâm khi có tôi quản lý nơi này, sau đó phui mông bỏ đi, cái gì cũng đều mặc kệ, bây giờ lại đến đây, chẳng phải mặt trời mọc đằng tây sao.” Tận tay pha một ly cà phê cho Cận Tri An, trong miệng nửa thật nửa giả oán giận.

Cận Tri An biết cá tính Lâm Thụy, cũng không phát biểu gì, ung dung thong thả nhận lấy cà phê.

Lâm Thụy không chịu nổi bộ dạng như thiếu gia của Cận Tri An, lạnh rên lên một tiếng, nhất định có chuyện gì đó chẳng nhóc này mới đến đây, trực tiếp hỏi hỏi ý đồ của hắn: “Nói đi, tới làm chi?”

“Tôi xem chỗ mà tôi đầu tư hoạt động như thế nào, ngạc nhiên à?!”- Cận Tri An bình tĩnh nói.

Lâm Thụy bĩu môi không tin, 99. 99... % nhân viên đều chưa từng thấy qua “ông chủ khác”, chỉ biết có chính mình, có thể tưởng tượng được, Cận Tri An đối với sự quản lý của mình an tâm đến dường nào.

“Tôi lẽ nào còn không biết cậu? Lần trước anh trai của cậu có ghé qua đây, anh ta nói là vì biết ở đây có treo một bức tranh, là bút tích của Tề đại sư, sau đó vô liêm sỉ, quanh co lòng vòng rồi chiếm làm của riêng, cậu nói một chút, sao vô duyên vô cớ sao anh cậu lại đến đây chứ?”

Người anh trai mà trong miệng Lâm Thụy nhắc tới là anh ruột của Cận Tri An, hai người cách biệt mười tuổi, cả hai tính tình đều rất lạnh lùng, từ nhỏ đến lớn, ai cũng không đụng chạm đến ai, hai anh em vẫn giữ thái độ nhàn nhạt. Lần đó là gần tới đại thọ lão thái gia của Cận gia, mà lão thái gia lại chính là fans của Tề đại sư, nóng lòng muốn thu thập đủ bút tích gốc của đại sư, Cận Tri An vừa hay nhìn thấy trong phòng anh trai có một bức bút tích, đã hai ngày rồi vẫn chưa có treo lên tường, liền bị Cận Tri An lấy đi mượn hoa hiến phật. Lão thái gia mừng khôn xiết, ra sức khen ngợi hắn vài câu, càng là đối với đứa cháu này yêu thích thêm mấy phần.

Cận Tri An làm như kẻ vô liêm sỉ thật sự trong miệng Lâm Thụy nói tới không phải là mình, cảm chắc ly cà phê trong tay, bình thản ung dung xem nơi đây như địa bàn của chính mình, cũng không thèm nhìn tới Lâm Thụy, chớ đừng nói chi là có phản ứng gì.

Lâm Thụy đảo mắt, vuốt cằm suy nghĩ, dựa theo tính tình của Cận Tri An, hắn không phải là người rảnh rỗi mà tự nhiên lại đến đây, nghĩ tới nghĩ lui, bản thân gần đây cũng không có đặc tội gì đến hắn, không nghĩ ra chút manh mối nào. Đơn giản cùng Cận Tri An ngồi đối diện nhau, chờ ra.

Trong lúc nhất thời không ai nói chuyện, qua một lát, Lâm Thụy đột nhiên nhảy lên: “Cậu cùng chẳng nhóc Trần Phi kia có quan hệ gì?”- Áo nào vỗ vỗ đầu của chính mình, tại sao không nghĩ tới vấn đề này chứ.

Cận Tri An hơi ngừng lại một chút, quan hệ gì? Thật ra chính hắn cũng không nghĩ tới. Là quan hệ bạn học? Hình như không thỏa đáng lắm, vì Trần Phi mà hắn đã huy động bao nhiêu tâm lực rồi chứ? Quan hệ bằng hữu? Có vẻ đây mới là cách lý giải tốt nhất, nhưng điều gì ở Trần Phi hấp dẫn hắn?

Sau khi quen biết nhiều hơn, đối với hắn cũng không khách khí, không hề có một chút nào bị sự lạnh lùng của hắn dọa sợ, mỗi ngày đều là một bộ dáng cười ngây ngô, vẻ mặt đặc biệt phong phú, nhưng kỳ thực cái gì cũng giấu ở trong lòng, rất nỗ lực, làm cái gì đều hết sức chuyên chú, ở cùng với cậu ta quả thật rất thoải mái...

Lâm Thụy nói xong nửa ngày, lại không nhận được nửa câu trả lời, nhìn kỹ ai đó, mới phát hiện lúc này Cận mặt lạnh đầu óc đã sớm chu du ở phương nào rồi, bởi vì hắn thường bày ra vẻ lạnh nhạt, dĩ nhiên Lâm Thụy không phát hiện được cũng không có gì là lạ.

Than thở ở một bên ngồi xuống, nếu là một người khác không biết, đã sớm một quyền đánh trên mặt Cận Tri An rồi. Nhưng với mười mấy năm giao tình, Lâm Thụy biết, những lúc người này không muốn nói chuyện, dù là ai cũng đừng hòng khiến hắn mở miệng.

Cận Tri An trực tiếp xem nhẹ Lâm Thụy, vẫn còn đang bận suy tư những hành vi dị thường gần đây của chính mình. Trước đây không có ai hỏi, vì lẽ đó cũng không hề để ý nhiều. Hiện tại vừa nghĩ, mới phát hiện thể này hoàn toàn không giống con người mình, vốn bản thân không quen trọ ở trường học, tại sao hiện tại liên tiếp mấy ngày đều ở đó? Sự kiện bất quá kia hoàn toàn không cần mình phải ra mặt, tại sao bây giờ lại tập trung quá nhiều tâm trí như vậy? Tại sao mình lại tiêu tốn quá nhiều thời gian trên người Trần Phi?

Cận Tri An ý thức được rất không đúng, bản năng cảm giác được có một số việc đã thoát ly khỏi sự khống chế của bản thân.

Đột nhiên đứng dậy, bước nhanh đi ra cửa hóng mát một chút. Lâm Thụy sợ hết hồn, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, đuổi theo sát hắn.

Đi ngang qua bộ phận nghiên phát, một bóng người hấp dẫn tầm mắt Cận Tri An, bắt tri bắt giác đứng lại ở ngoài cửa. Trần Phỉ đang ngồi trước máy vi tính, cau mày, như là đang chuyên tâm suy nghĩ cái gì, trên tay gõ gõ đánh đánh liên tục, hoàn toàn không hề hay biết có một người đang nhìn chăm chú vào mình.

Trần Phỉ luôn như vậy, một khi chăm chú với chuyện gì, sẽ đắm chìm vào đó, không để ý đến chuyện bên ngoài. Bình thường là vẻ mặt vui cười oán giận cùng hay chơi xấu, lúc này đặc biệt chăm chú, ngũ quan thanh thanh thần thần, ánh mắt vô cùng sáng ngời, giống như đang phát sáng vậy, toả ra mị lực rất đặc biệt.

Cận Tri An trong nhất thời không tài nào dời tầm mắt đi được.

Lâm Thụy cảm thấy kỳ quái, thấy Cận Tri An vội vội vàng vàng đi ra, lại đột nhiên dừng lại, quay đầu sang, để xem hắn đang nhìn gì.

Dọc theo đường nhìn ... thì là ... Trần Phỉ? Nghi hoặc một thoáng, trong nháy mắt như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt Lâm Thụy chợt thay đổi, nhìn lại, quả nhiên Cận Tri An đang nhìn rất rất rất chăm chú người ta.

Không dám tin mà nhìn Trần Phỉ thêm chút nữa, rồi lại quay sang nhìn Cận Tri An tiếp một chút, không có lên tiếng, hiện tại trong đầu Lâm Thụy cũng rất hỗn loạn, nếu đúng như suy nghĩ của mình, dựa theo tính cách không tốt của Cận Tri An, muốn khuyên thế nào cũng không tài nào mở miệng được, nếu như không phải, trái lại sẽ dễ dàng chữa lợn lành thành lợn què a? Trong đầu Lâm Thụy loạn cào cào lên hết rồi.

Cận Tri An không biết Lâm Thụy đang suy nghĩ dăm chiêu, nhìn chốc lát, Trần Phỉ rốt cuộc cũng phát hiện có kẻ gian đang nhìn lên mình, Cận Tri An gật đầu với cậu, trong đáy mắt hiện lên sự ôn nhu mà chính hắn cũng không nhận ra, xoay người trở về văn phòng của Lâm Thụy.

Trần Phỉ không hiểu gì cả, cũng không thèm nghĩ nhiều, đảo mắt liền quăng mọi chuyện hết ra phía sau.

Lâm Thụy mặt mày ủ rũ khó xử, nhìn dáng dấp Cận Tri An như vậy, không biết cần phải làm gì, hắn tựa như lão tăng nhập mà suy nghĩ chuyện của chính mình.

Thở dài rầu rĩ, Cận Tri An quyết định bất luận là gì, cũng sẽ giúp Trần Phỉ đòi lại công bằng, những chuyện khác cứ tính sau đi.

Cận Tri An suy nghĩ cái gì, không ai biết, ở tại văn phòng của Lâm Thụy uống ba ly cà phê, đợi được Trần Phỉ tan tầm, cùng Trần Phỉ trở về.

Hai người chậm rãi đi xuống tòa nhà văn phòng, Trần Phỉ dùng não quá nhiều, lúc này rất chóng mặt, thêm vào đi đứng lại cực kỳ khó khăn.

Nơi này cách trường học cũng không phải quá xa, ngồi một ngày, Trần Phỉ kiên trì đi vòng một chút, Cận Tri An không có ý kiến.

Buổi tối không nóng lắm, gió thổi qua mang đến một chút hơi lạnh, cả hai đều không nói gì, đèn đường chiếu sáng ở ngay phía sau họ, thân ảnh của hai người càng đặc biệt hài hòa.

Vì tiết kiệm thời gian, Trần Phỉ theo thường lệ rẽ vào đường nhỏ, buổi tối ở đây bình thường cũng không vắng vẻ lắm, mấy ngày trước cũng là như vậy, thế nhưng hôm nay không biết vì sao, Trần Phỉ cảm thấy rất không đúng, trong lòng có chút bất an.

Đèn trong ngõ hẻm không quá sáng, Trần Phỉ nhìn Cận Tri An ở bên cạnh, hơi yên lòng, hai thằng đàn ông chẳng lẽ sẽ bị cướp sắc sao, có gì đáng sợ chứ.

Càng đi sâu lại càng bất an hơn, bốn bề yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng bước chân của chính mình, giống như là khi đi vào bóng tối sẽ ngay lập tức bị ám toán vậy, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng bước chân dồn dập, bất an trong lòng chợt đạt đến đỉnh điểm.

Mím môi nắm chặt nạng trong tay, rốt cục cũng gần đến chỗ có ánh đèn chiếu tới, Trần Phỉ không kìm lòng được muốn bước nhanh hơn.

Đột nhiên, một trận phá vỡ không gian từ phía sau truyền đến, Trần Phỉ cầm lấy nạng nhanh chóng lắc mình, dùng cây nạng ngăn chặn nguy hiểm.

Không có bị đả thương như trong dự liệu, ngẩng đầu nhìn lên, Cận Tri An cùng hai người kia đang giao đấu với nhau.

Cận Tri An đoạt lấy cây gậy từ trong tay tên vô lại, từng chiêu từng thức, hai tên kia dĩ nhiên không còn đường thoát. Cận Tri An hơi chiếm thượng phong, nhưng cũng không thể tránh được bị đánh tới, Trần Phỉ nhìn thấy mà sốt ruột.

Lặng lẽ tìm thấy một góc lý tưởng ở phía sau, gơ nạng trong tay lên, muốn mạnh mẽ giáng một đòn xuống hai tên kia, Trần Phỉ tập trung sức lực mạnh nhất, nắm chặt cây nạng trong tay ... nạng trượt qua bên kia ...

Một tên vô lại phản ứng ngay lập tức, xoay đầu lại định công kích Trần Phỉ, Cận Tri An nhìn thấy mà cuống lên, liều mạng nhắm vào đầu tên đó một gậy, thoáng cái tên đó liền bất tỉnh nhân sự ngã trên mặt đất.

Trần Phỉ gơ tay bảo vệ đầu, ai thán, trong nháy mắt đột nhiên nghĩ đến gió vi vu thổi bên cạnh tráng sĩ Dịch Thủy Hàn, là một đi không trở lại.

Cận Tri An nhào tới, miễn cưỡng ngăn trở, cánh tay trái chịu một cơn, rên lên một tiếng.

Nhìn đồng bọn đã bị đánh ngất xỉu, tên vô lại này phồng chùng không thể cứu vãn nữa rồi, cũng không tiếp tục dây dưa, đánh xong một cơn, thừa dịp Cận Tri An đang bận rộn che chở cho Trần Phỉ, cũng mặc kệ đồng bọn, xoay người liền bỏ chạy.

Trần Phỉ không bị thương chút nào cả, cậu cũng không muốn nỗ lực đuổi theo, mau mau đỡ Cận Tri An dậy, kéo tay áo hắn lên kiểm tra thương thế, chịu một đòn mạnh như vậy, trong lòng Trần Phỉ cảm giác thật khó chịu, vừa hận cái tên vô lại kia, vừa đau lòng cho Cận Tri An, vừa hổ thẹn bởi sự vô dụng của chính mình.

9. Chương 9

Thật nhanh đỡ Cận Tri An ngồi ở bên đường, toàn bộ cánh tay hắn đã không còn cảm giác, không dám làm càn, Trần Phỉ vội vội vàng vàng móc điện thoại của Cận Tri An ra, gọi xe cứu thương cùng cảnh sát.

Vết thương nằm ở cánh tay trái, đã sưng huyết sưng lên. Trần Phỉ rất hối hận, rõ ràng bản thân nhận ra được có gì đó không đúng, vì sao lại ngoan cố đi vào đường đó làm chi, cuối cùng còn liên lụy đến Cận Tri An.

Trải qua giao đấu, tóc của Cận Tri An có chút lộn xộn, áo sơ mi cũng bị đứt hết hai nút, lộ ra cơ ngực rắn chắc, không phải là vẻ đẹp lạnh như băng, mà có chút gì đó cuồng dã mạnh mẽ, Cận Tri An dùng cánh tay không bị thương, đỡ lấy Trần Phỉ, sốt ruột nhìn trên dưới một lượt: “Không có bị thương chứ? Chân có sao không?”

Trần Phỉ nức nở ở trong lòng, lắc đầu một cái: “Tôi không có bị thương, chân cũng không có chuyện gì, cậu thể nào rồi, đừng có lộn xộn nữa, có chịu một chút, xe cứu thương cùng cảnh sát sắp đến rồi.”

Cận Tri An yên tâm, lần này vẫn là bản thân quá bất cẩn, hắn thừa sức để ứng phó với hai người kia, thế nhưng không nghĩ tới Trần Phỉ sẽ xông lên, tận mắt nhìn thấy tên khốn kia muốn hạ một đòn lên đầu Trần Phỉ, Cận Tri An suýt chút nữa không thể thở nổi, cũng không biết sức mạnh đến từ đâu, nhanh chóng vọt lên chắn trước mặt Trần Phỉ, may là....may là....

Hiệu suất làm việc của bệnh viện cùng cục cảnh sát quả thật rất nhanh, không tới năm phút đã có mặt tại hiện trường, cảnh sát còng tay tên ngất xỉu lại, Trần Phỉ cùng Cận Tri An được diu đến xe cấp cứu. Cảnh sát phân phó hai người ở bên cạnh Trần Phỉ để lấy lời khai, hai người chờ tên vô lưu manh tỉnh lại.

Trước tiên làm thủ tục đăng kí cho Cận Tri An, đóng viện phí, chạy lên chạy xuống, cũng may hai người cảnh sát bên cạnh có nhân tính, không hề thúc giục hay cau có với Trần Phỉ, để mặc cậu muốn làm gì thì làm, chắc họ nghĩ dù cậu muốn giở trò gì cũng không có khả năng a.

Lo lắng chờ đợi kết quả kiểm tra, may là cánh tay trái của Cận Tri An chỉ bị nứt xương nhẹ, không nghiêm trọng lắm, tình huống một quãng thời gian sẽ khỏe hẳn, đối với sinh hoạt sau đó hoàn toàn không có ảnh hưởng gì. Trần Phỉ lúc này mới yên tâm.

Đến khi Cận Tri An xử lý tốt vết thương, cũng là hơn nửa đêm, hai cảnh sát lúc này mới hỏi thăm bọn họ về chuyện đã xảy ra, Trần Phỉ đem đầu đuôi sự việc trình báo rõ ràng.

Trần Phỉ nghĩ có lẽ hai người kia chỉ là núp ở chỗ đó, tìm đối tượng phù hợp, sau đó giở trò cướp bóc. Cận Tri An đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, đúng lúc hướng về cảnh sát bổ sung thêm một vài suy đoán.

“Hai tên kia từ đầu tới đuôi đều không nói câu nào, cứ như là bọn họ chỉ muốn tập kích người, động tác cũng rất chuyên nghiệp, không giống kẻ cướp bình thường.”

Cận Tri An nói tiếp, hắn đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, từng nhập ngũ tham gia rất nhiều trận đánh, tuy rằng hai năm gần đây ít động thủ, thể năng vẫn còn, theo lý thuyết thì để đối phó với những người bình thường hẳn là sẽ không có gì khó khăn, thể nhưng hai tên kia cùng với Cận Tri An có thể nói là ngang tài ngang sức.

Hai cảnh sát lắng nghe chăm chú, một người trong đó khá nhiệt huyết, lập tức bảo đảm rằng: “Yên tâm, nhất định sẽ điều tra rõ ràng.” – Trước cứ quan tâm người trong cuộc một chút, đợi về báo cáo với cấp trên rồi mới biết được.

Cận Tri An cũng không sợ cảnh sát chỉ nói cho có lệ, hắn tự biết cách khiến cảnh sát phải điều tra đến cùng.

Trần Phỉ rất lo lắng với những gì Cận Tri An nói: “Chuyện này không giống cướp bóc bình thường sao?” – Cần thận suy nghĩ một chút, những người đó đúng là không nói gì, vừa bắt đầu liền đánh tới tấp, đều nhằm vào chỗ yếu hại mà đánh, nếu là cầu tiền tài, cũng không cần ra chiêu nào là muốn đòi mạng chiêu đó chứ. Đánh một chút không ổn là đã lập tức bỏ chạy rồi, làm gì phải liều mạng như vậy.

Nghĩ đến đòn đầu tiên là nhắm vào mình, dường như nguyên chủ đã gây thù chuốc oán cùng ai, cuối cùng lại liên lụy đến Cận Tri An.

Khó nén hổ thẹn, rất chân thành hướng về Cận Tri An nói xin lỗi: “Xin lỗi, hại cậu bị thương, đều là tại tôi vô dụng, nếu như không phải tôi...”

Trần Phỉ cúi đầu, càng nói càng khổ sở, nếu không phải tại mình đến, đối với chuyện đã qua không biết gì cả, không làm tốt phòng bị, đại khái Cận Tri An cũng sẽ không bị thương. Từ khi quen biết Cận Tri An, hắn là người duy nhất luôn mang lại cho cậu sự ấm áp, từ khi đến với thế giới này cho tới hiện tại, Trần Phỉ đã không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Nếu không phải tại mình vô dụng, Cận Tri An cũng sẽ không vì bảo vệ cho mình mà nhận lấy một cơn. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, bác sĩ kết luận rằng ngoài vết thương ở tay trái là nặng ra, ở những nơi khác chỉ là trầy da thôi.

Trần Phỉ tuy rằng lúc nào cũng có biểu hiện lạc quan, thể nhưng với việc đột nhiên thay đổi hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, dù là ai thì trong lòng cũng không thể tốt được, chỉ là Trần Phỉ đem nó ép đến đáy lòng, còn ở bề ngoài làm ra vẻ không tìm không phổi. Đây là lần đầu tiên Trần Phỉ có cảm giác mãnh liệt như vậy, đây là một thế giới chân thực, con người tại nơi này cũng là thật, và cũng sẽ lưu lại dấu chân chính mình, lưu lại sướng vui đau buồn của chính mình, mà bản thân mình, cần phải rất cẩn trọng để sống, vì mình, cũng vì người hiện tại đang ở bên cạnh mình.

Trong lòng, một chỗ nào đó trở nên kiên định, một chỗ nào đó lại trở nên thật mềm mại.

Cận Tri An đã sớm dự liệu bản thân ít nhiều gì cũng sẽ bị thương, nhìn thấy vẻ mặt Trần Phỉ dị thường tự trách, trong lòng chợt cảm thấy đau lòng, nhưng lại có chút vui vẻ a, rốt cục cũng khiến người này chú ý đến mình, bởi vì được người này đau lòng mà cảm giác đặc biệt cao hứng.

Sờ sờ cánh tay trái bị băng bó cố định, hàn quang trong mắt lóe lên, có người ... nhất định phải trả một cái giá thật lớn.

Nhưng Trần Phỉ lại cho rằng Cận Tri An bị đau, sốt ruột, lo lắng lên tiếng hỏi: “Có phải đau không, tôi đi gọi bác sĩ tới xem một chút.”

Cận Tri An liền vội vàng kéo Trần Phỉ, bật cười: “Tôi làm gì mà yếu đến vậy, yên tâm, thời điểm trước đây có theo lão sư học vài chiêu phòng thân, vết thương này so với khi đó nặng hơn một chút thôi.”

“Đừng nói tôi nữa, dần vặt cả buổi, cứ nằm ở đây ngủ luôn đi.”

“Cậu cũng bớt nói nhảm dùm tôi, nhanh ngủ đi, mau, chừng nào cậu ngủ tôi mới ngủ.”- Trần Phỉ xem như là ngẫm thừa nhận, thế nhưng đầu có yên tâm mà như vậy liền ngủ, không thể làm gì khác hơn là làm bộ hung ác, khuấy động bầu không khí, giục Cận Tri An.

Cận Tri An làm bộ sợ hãi bộ dáng Trần Phỉ: “Được rồi được rồi, Trần đại nhân đã lên tiếng, tiểu nhân nào dám chống đối.”

Nói xong liền nhắm hai mắt lại, trong chốc lát hô hấp đều đặn, có vẻ như ngủ say rồi.

Trần Phỉ nhìn Cận Tri An một lát, khuôn mặt khi ngủ của hắn thật nhu hòa, hoàn toàn không còn nhìn ra dáng vẻ lạnh lẽo nữa, lông mi vừa dài vừa cong. Trong phòng chỉ mở một cái đèn bàn, yếu ớt soi lên khuôn mặt hắn, thật huyền ảo, thật tuần tú.

Trần Phỉ rón rén bò đến giường, nằm xuống bên cạnh, có lẽ hôm nay quá mệt mỏi, trong chốc lát liền ngủ.

Người vốn đang ngủ say này giờ chợt mở mắt, nhìn chung quanh một chút, đến khi nhìn đến một bóng người thì dừng lại, như là xác nhận cái gì đó, mới tiếp tục ngủ.

...

Đồng hồ sinh học của Cận Tri An trong mấy năm qua chưa từng thay đổi, đúng sáu giờ rưỡi sáng hôm sau liền tỉnh lại, trên đầu giường đã chuẩn bị sẵn cháo trắng cùng với trứng gà luộc tỏa hương thơm thật dễ chịu, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Trần Phỉ.

Cháo vẫn còn ấm, Cận Tri An một chút cũng không lãng phí, ăn cạn sạch bát cháo.

Trần Phỉ lúc này mới đi vào, trong tay kéo theo một cái vali hành lý: “Quần áo của cậu tôi đều đã mang đến rồi, vật dụng hàng ngày cũng có ở trong này nè, ăn cháo chưa, hiện tại có muốn rửa mặt không, cậu ở đây chờ tôi đi lấy nước, trước tiên rửa mặt rồi thoa thuốc, đợi lát nữa y tá đến sẽ xử lý vết thương trên tay trái cho cậu.”

Đem đồ vật trong vali lấy ra sắp xếp đầu vào đấy, thấy Cận Tri An đã ăn xong liền ném vào trong thùng rác, cầm một cái chậu đi hứng nước nóng, đặt ở bên giường, đem khăn rửa mặt ngâm vào đó rồi vắt khô, chuẩn bị giúp Cận Tri An lau mặt.

Cận Tri An nhìn hành động của Trần Phỉ, không biết tại sao lại nghĩ đến ... một con chuột nhỏ chạy lung tung trong nhà. Rồi chợt cảm thấy bản thân giống như hết khả năng vận động, dở khóc dở cười nhìn đáng vẻ Trần Phỉ đang làm động tác lau mặt cho mình: “Được rồi, tôi chỉ là bị thương ở tay trái, cũng không quá nghiêm trọng, không đến mức phải đối xử với tôi cứ như người tàn tật vậy.”

Trần Phỉ lúc này mới ý thức được, ngượng ngùng đem khăn mặt đưa cho Cận Tri An.

Chờ Cận Tri An chà chà vài cái lên mặt, ân cần hỏi: “Muốn thay quần áo không, tôi điu cậu đến phòng rửa tay.”

Một lần bị thương có thể được đãi ngộ như vậy, Cận Tri An cũng cảm thấy đáng giá. Nhưng nhìn thấy Trần Phỉ như vậy, lại cảm thấy đau lòng, chân cậu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, tối hôm qua ngủ rất muộn, ngày hôm nay lại phải dậy sớm để chuẩn bị những thứ này. Vốn là muốn Trần Phỉ hổ thẹn mà chịu chuồng mình, hiện tại lại không nữa rồi.

“Tôi không bị thương ở chân, tay phải cũng không hề gì, chỉ có tay trái bị thương một chút, cậu không cần phải nhảy tới nhảy lui, chú ý đến chân mình kia, ngồi xuống đi, tôi tự đi tắm được.”

Trần Phỉ bị nói khiến mặt có chút đỏ, bản thân thật là sốt sắng rồi, tự chữa què thêm một câu: “Vậy cậu trước tiên đừng nhúc nhích, tôi đi tìm túi ni lông bao tay cậu lại, tuyệt đối không được đụng nước.”

Cận Tri An lần này rất nghe lời, bé ngoan chờ Trần Phỉ tìm túi ni lông mang đến, đầu tiên là dùng khăn mặt quần xung quanh cái tay bị băng bó tròn vo lia, rồi cẩn thận trông túi ni lông ở bên ngoài.

Hai người cách nhau rất gần, Trần Phỉ rất chăm chú, giống như là đang làm chuyện gì đó rất to lớn nghiêm trọng, mi mắt hạ xuống, cẩn thận từng li từng tí.

Cận Tri An hơi cúi đầu, toàn bộ hô hấp đều phải hết vào Trần Phỉ, vài sợi tóc bị thổi tới, nhẹ nhàng lay động, chớp mũi tràn ngập nhàn nhạt mùi dầu gội.

Lén lút hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra, tay phải giật giật, làm tư thế chuẩn bị vòng tay qua người Trần Phỉ.

“Được rồi!”

Cận Tri An giống như đột nhiên thức tỉnh, khó khăn đem tay phải thả xuống, vẻ mặt khôi phục lại bình thường.

“Muốn mặc bộ nào, cái này được không?” – Trần Phỉ giơ quần áo lên hỏi.

“Cái quần này thế nào?”

Cận Tri An lung tung gật gật, đầu óc hiện tại vẫn còn chìm đắm trong mùi vị mê hoặc lòng người khi này.

Trần Phỉ cầm lấy một cái quần lót của Cận Tri An, “Này còn...”- Dừng một chút, mới ý thức tới chính mình đang định nói cái gì, vẻ mặt lúng túng, mang theo tức giận, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Mặc đại cái này đi.”

Quay lưng lại với Cận Tri An, nắm ở góc viền, run tay đưa quần lót qua, trong lòng Trần Phỉ hừ một tiếng, cũng lớn quá đi.

Cận Tri An trong đầu có chút loạn, không chú ý tới Trần Phỉ đang nói cái gì.

Chờ Trần Phỉ chuẩn bị kỹ càng tất cả xong xuôi, rốt cục cũng chịu phê chuẩn cho Cận Tri An đi rửa ráy, nhưng có vẻ vẫn còn không quá yên tâm: “Thật sự không cần giúp một tay à?”

“Có muốn tôi giúp cậu chà lưng không?”

Cận Tri An hơi khựng lại, bước chân bỗng nhiên tăng nhanh, tiến vào phòng tắm, nhanh chóng cài cửa lại, một lát sau mới từ trong phòng tắm truyền ra một câu rầu rĩ: “Không cần!”

Trần Phỉ không hiểu ra sao, chỉ biết chớp chớp mắt.

Mới sáng sớm, Cận Tri An thật sự khiếp sợ khí phách hùng dũng oai vệ hiện ngang cửa “tiểu an an” kia, nó không chịu nghe lời a, dọa hấn phát run luôn rồi.

Cận Tri An xin thề, nhất định sẽ bù đắp lại thiệt hại của ngày hôm nay!

Hơn nữa, mới có sáng tinh mơ, một đôi tay đầy sữa tắm, trơn tuột ở trên người mà sờ loạn, như vậy, sẽ không hay lắm, đúng không!

Cận Tri An này, ta đích thực là một người chính trực quân tử a.

10. Chương 10

Tên vô lại sau khi bị Cận Tri An đánh ngất tỉnh lại, vì có mệnh lệnh của thượng cấp, nếu tên côn đồ cứng đầu có thể dùng nghiêm hình, lập tức phái tới hai nhân viên có kinh nghiệm tra tấn phong phú, đối với tên vô lại tiến hành hỏi cung.

Bất quá đây chỉ là một tên du côn các ké, giỏi đánh nhau, lá gan không sợ hãi, căn bản cũng không cần bao nhiêu cường bức cùng dụ dỗ, liền toàn bộ khai ra hết.

Tên này hoạt động trong băng đảng gần đó, muốn giáo huấn ai, muốn thu món nợ gì, đều sẽ lén lút mà đi tìm đám người này.

Mấy ngày trước có người đưa cho lão đại một khoản tiền, yêu cầu dạy dỗ tên tiểu tử què chân kia, hơn nữa cần phải mạnh tay một chút, vốn là định phái một người thôi, nhưng vì phòng ngừa vạn nhất nên mới phái hai người.

Hai kẻ lưu manh này cũng không xem đây là chuyện to tát gì, không phải chỉ là giáo huấn cái tên què chân thôi sao, mỗi ngày tiểu tử kia đều sẽ đi qua con đường nhỏ đó, bọn chúng cố tình chọn một chỗ thiếu ánh đèn để mai phục. Nào nghĩ đến sẽ xuất hiện thêm Cận Tri An đi cạnh Trần Phỉ, bọn chúng ban đầu hơi do dự, mắt thấy hai người sắp đi ra khỏi con đường, lại đánh giá tiểu bạch Trần Phỉ có vẻ là không có sức chiến đấu, bọn chúng quyết định đánh lén Cận Tri An trước, chẳng lẽ còn không được sao?

Nhưng bởi vì cần ưu tiên đến nhiệm vụ chính, vẫn là công kích Trần Phỉ trước. Bọn chúng thật ra không muốn lấy mạng Trần Phỉ, chỉ là làm Trần Phỉ mất đi ngôn ngữ năng lực, hoặc là bán thân bất toại là được rồi (hai thề nguyền này lương thiện ghê =.=), đám côn đồ các kẻ như bọn chúng cũng không dám làm ra loại chuyện giết người a, vốn cho rằng không hề có sơ hở nào, không nghĩ tới Cận Tri An phản ứng thật nhanh, khi bọn chúng còn chưa kịp phản ứng liền đoạt một cây gậy, cùng bọn chúng triển đấu, cuối cùng nhiệm vụ không hoàn thành không nói, lại còn bị bắt.

Tên côn đồ các kẻ vô cùng ảo não, lập tức đem sai lầm đẩy hết lên đồng bọn đã chạy mất kia, nói chính mình chưa kịp động thủ liền bị đánh ngất xỉu, xem cảnh sát có thể suy xét mà xử lý khoan hồng hay không.

Hai vị cảnh sát nhận được mệnh lệnh là ... điều tra trọng điểm việc này, tra ra hung thủ đằng sau, không thể nuông chiều.

Trải qua hỏi dò, tên côn đồ các kẻ chỉ là một đứa chân tay, trên căn bản hoàn toàn không biết người đưa tiền là ai, khả năng chỉ có Hồ ca của bọn chúng biết thôi. Thấy có hỏi cũng không ra gì nữa, giao người lại cho quản lý nhà giam, hai vị cảnh sát kia lập tức quay trở về báo cáo kết quả.

Đối với địa bàn này, toàn bộ lưu manh đều được cảnh sát nắm chắc hồ sơ trong tay, người tên Hồ ca này là tội phạm cứng đầu, đã có tiền án, cả ngày gây chuyện thị phi, khiến người ta nhức đầu không thôi, lần này vừa vạn lại được mời tới cục cảnh sát, đến đây ngồi uống trà một chút.

Hồ ca ở nơi nào, mọi cảnh sát đều biết rõ, trực tiếp đi đến đó mời người. Hồ ca lần nào cũng không phản kháng, vẻ như chuyện này không có gì quan trọng, rất phối hợp, đúng là tội phạm thâm niên có khác.

Thủ hạ tiểu đệ không tiền đồ, thấy cảnh sát hỏi đại ca của bọn chúng ở đâu, liền trực tiếp đi vào dẫn đại ca ra. Hồ ca cũng chẳng có trách móc gì, đối với cảnh sát rất hòa hảo, ý nói bản thân nhất định sẽ hợp tác.

Cảnh sát hỏi hẩn, người đưa tiền ám toán Trần Phỉ là ai, Hồ ca vẫn tính là có chút đạo đức nghề nghiệp, nếu như đem danh tính khách hàng khai báo, sau này còn ai dám tìm hẩn làm ăn nữa, việc này không phải tự đứt đoạn công việc của chính mình sao. Ngược lại tiểu tử bị đánh kia không quyền không thế, chẳng có một điểm uy hiếp, phía cảnh sát lại không có chứng cứ, tin chắc cũng không làm gì được mình. Vì vậy Hồ ca không có chút sợ hãi nào.

Cảnh viên thẩm vấn cười gằn, trước đây là không tìm được chứng cứ, nên không thèm để ý tên nhãi này, hiện tại thượng cấp đã lên tiếng, không phải là muốn một đao giết gọn sao.

“Cậu cũng đừng mạnh miệng, lần này cậu đá vào tấm sắt rồi, thượng cấp đã lên tiếng, không phải cậu không nói là xong, tốt nhất chính mình thành thật khai báo, còn có thể tranh thủ nhận được xử lý khoan hồng của pháp luật!”

Hồ ca bị dọa sững sờ, đoán già đoán non xem có phải là mình đang bị dụ gạt chăng, thế này không phải quá nghiêm túc rồi sao.

Người thẩm vấn cũng không thúc, một mặt cười gằn, nhếch môi khi thấy Hồ ca ở nơi đó nhìn về mình, dáng vẻ dường như đang nghi ngờ không thôi.

Do do dự dự hướng về đồng chí cảnh sát tìm chút manh mối: “Thật, thật sự? Thật sự người kia có lai lịch lớn thế a?”

Cảnh viên thẩm vấn hừ nhẹ một tiếng: “Đừng nói cậu, chính tôi đây cũng không biết bên trên là ai, không phải cậu dính líu trực tiếp sao! Tốt nhất nên thành thật khai báo đi!”

Hồ ca nói thầm trong lòng, sắc mặt cảnh viên không giống là giả, phải làm thế nào đây? Nhưng nghĩ lại cuối cùng hung thủ cũng không phải hắn, động thủ cũng không phải hắn, vẫn là tranh thủ nhận sự khoan hồng đi, Hồ ca thức thời thông suốt, lập tức thẳng thắn đem toàn bộ sự việc khai báo.

“Mấy ngày trước có một người phụ nữ đột nhiên liên lạc với tôi, yêu cầu tôi chăm sóc đặc biệt một người, cũng không nói cụ thể là chuyện gì, thế nhưng cô ta đặt cọc rất nhiều, tôi vừa nhìn là đoán được đây chính là khách hàng lớn, đồng chí cảnh sát à, tôi đúng là nhất thời nghĩ không ra, quý mê tâm hồn mà! Mãi đến tận ngày hôm trước cô ta mới liên lạc lại, thêm vào hai mươi ngàn, bảo là làm cho tiểu tử kia không thể nói chuyện, ngài xem, hiện tại tiền tôi chưa lấy được, còn khiến một người anh em vào tù, tiểu huynh đệ kia không có chuyện gì chứ? Tôi thật sự oan uổng a!”

Hai vị cảnh sát bị Hồ ca vô lại chọc đến phát cười, rốt cuộc cũng chịu mở miệng, một trong số hai người lên tiếng hỏi tiếp: “Có biết người chủ mưu tên họ là gì không?”

“Không biết a, đều là liên lạc qua điện thoại, tiền thì là trực tiếp chuyển vào tài khoản.”

“Số tài khoản ngân hàng là bao nhiêu?”

“Cái này sao có thể nhớ được, hay là thế này đồng chí cảnh sát, để tôi về nhà tìm xem?”

Lười cùng với Hồ ca phí lời, trực tiếp tiến lên soát người, thu được ví da cùng điện thoại di động, trong ví da có vài tờ thẻ. Hồ ca ừ ừ khuất khuất nói mặt mũi, còn lại tùy ý mặc cho cảnh sát đi thăm dò.

Rất nhanh liền có kết quả, bảy ngày trước, trong tài khoản của Hồ ca được chuyển vào năm ngàn, do một người tên là Triệu Nhu gửi đến, khảo soát thẻ căn cứ, tra ra được địa chỉ của người đó, lần này thu được kết quả khá khá rồi. Trực tiếp đem về cục, kẻ tình nghi ở địa phương gần đây.

Thượng cấp yêu cầu làm cấp tốc, lập tức xuất cảnh, một đường hỏi người lại hỏi người, cuối cùng cũng thành công trực tiếp gõ cửa nhà Triệu Nhu.

Thời điểm Triệu Nhu mở cửa còn có chút nghi hoặc, bạn già hai năm trước đã tạ thế, ở thành phố Hải Vị này cũng không có bất kỳ thân thích nào hay lui tới, nhìn thấy một đám cảnh sát ngoài cửa, nhất thời kinh ngạc, tay chân luống cuống mời cảnh sát vào nhà.

“Đồng chí cảnh sát uống nước đi, không biết là có chuyện gì?”- Nói rồi giống như người phạm lỗi lầm, đứng ở một bên xoa xoa hai tay.

Cảnh sát đến vì công vụ, nên lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Không biết bà có biết một người tên Triệu Nhu không?”

“Chính là tôi, đây là, đây rốt cuộc là làm sao...” – Triệu Nhu càng thấp thỏm hơn.

“Hiện tại bà bị tình nghi trong vụ án thuê người hành hung người khác, chúng tôi có nhiệm vụ giải bà về cục cảnh sát, xin theo chúng tôi đi một chuyến.”

“A?” – Triệu Nhu sững sờ, thuê người hành hung sao?

Không cho Triệu Nhu có cơ hội sững sờ, trực tiếp tiến lên bắt người. Triệu Nhu lúc này mới phản ứng lại được, thất kinh kêu to: “Đồng chí cảnh sát, các ngài khẳng định bắt sai người rồi! Tôi không phải... Ta làm sao lại thuê người đi hành hung người khác đây! Đồng chí cảnh sát, xin hãy nghe tôi nói, đồng chí cảnh sát?”

Triệu Nhu nói thế nào cũng không có ai phản ứng, cảnh sát vẫn tiếp tục làm việc, bắt được người coi như xong nhiệm vụ.

Triệu Nhu trong lòng cảm thấy thật lạnh, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chính mình luôn là một công dân tuân theo pháp luật, làm sao lại đột nhiên xuất hiện một đám cảnh sát đem mình áp giải đi như thế này cơ chứ? Trong đầu Triệu Nhu rất loạn, dân sợ quan, sớm đã bị dọa đến bối rối.

...

Hôm nay, mí mắt Tô Khả Khả cứ giật giật, Tô Khả Khả mỗi ngày đều cùng mẹ Tô trò chuyện, ngày nào cũng cùng với mẹ Tô ăn cơm.

Tâm tình Tô Khả Khả vẫn cứ không yên, trong lòng có dự cảm không tốt, tự trấn an mình, nhấn nại ứng phó với bạn trai Tống Lan.

Thần kinh Tống Lan tương đối nhạy cảm, nhìn ra được Tô Khả Khả có điểm không đúng: “Làm sao vậy, sắc mặt không tốt lắm, hay là buổi tối đừng học nữa, nghỉ ngơi một chút đi?”

“Không có chuyện gì, chắc là không có nghỉ ngơi tốt, cậu đi ăn cơm trước đi, hiện tại tớ không đói bụng, đợi lát nữa tớ sẽ đi tìm cậu.”

“Ừm, nhớ giữ gìn sức khỏe.”- Trong mắt Tống Lan chứa đầy sự lo lắng.

Tống Lan đi rồi, Tô Khả Khả không giữ nổi vẻ ôn nhu, sắc mặt thoáng chốc kéo xuống, mặt không hề cảm xúc nhìn chăm chú vào điện thoại di động trong tay, suy nghĩ một lát, xoay người đi ra trường.

Tô Khả Khả vì thuận tiện cho việc đi học, nên trọ luôn ở trường, kỳ thực thì nhà cô cách trường học cũng không phải quá xa, ngồi xe khoảng chừng hai mươi phút liền đến.

Đi vào bên trong tiểu khu, nhóm ông lão bà lão đang tán gẫu cùng khiêu vũ ở dưới lầu, toàn bộ đều quay về Tô Khả Khả chỉ chỉ chỗ chỗ, mẹ Tô rất thích tham gia ở đội khiêu vũ, giao tình cũng rất tốt, nên tất cả đều biết Tô mẫu có một cô con gái xinh đẹp lại thông minh.

Tô Khả Khả rất căng thẳng trong lòng, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt, lên tiếng chào hỏi một bà lão mà cô quen biết: “Di Trương, mẹ cháu hôm nay không tới đây khiêu vũ sao?”

“Cháu không biết à? Xế chiều hôm nay đột nhiên có một đồng cảnh sát tìm đến, dẫn mẹ cháu đi rồi. Đây rồi cuộc là sao vậy, đúng là quá đáng sợ a.”- Xe cảnh sát lúc tiến vào có mở còi báo động, vì thế các ông lão bà lão ngồi ở đây tán gẫu cũng tự nhiên sẽ biết đến chuyện này.

Tô Khả Khả ngẩn ngơ, trong lòng đau không thở nổi, oán hận nắm chặt túi da trong tay.

“Ôi, làm sao vậy, sắc mặt cô bé kém như vậy, cháu đừng vội, nói không chừng là các đồng chí cảnh sát nhờ mẹ cháu đến hỗ trợ điều tra vụ án nào đó, không có gì nghiêm trọng đâu, đừng tự mình dọa mình nữa, nha.” – Các ông lão bà lão rất tốt tâm, xúm xuyết trấn an Tô Khả Khả, đại đa số cũng không tin người như mẹ Tô lại có lá gan làm chuyện xấu gì.

Tô Khả Khả vẫn không nói tiếng nào, sắc mặt nặng nề đi thấy rõ.

“Sẽ không thật sự phạm tội chứ?”

“Nói mò, chuyện này làm sao có khả năng.”

“Tôi nói này, làm sao không thể a, bộ bà có thể nhìn ra người nào là người xấu sao?”

...

Phía sau, mồm năm miệng mười mà thảo luận hết sức sôi nổi, Tô Khả Khả tăng nhanh bước chân, cuối cùng thậm chí chạy lên, mở cửa nhà ra, trong nhà quả nhiên không có ai.

Không có mở đèn, ánh mắt dờ dẩn ở trên ghế sofa ngồi trong chốc lát, rớt cục thức tỉnh, hốt hoảng cuống quýt bật dậy nhào ra cửa.

Bắt xe đến chỗ Hồ ca, Tô Khả Khả đối với nơi này khá thông thuộc, trực tiếp đến căn cứ của Hồ ca, gõ cửa nửa ngày cũng không thấy ai.

Về mặt hốt hoảng đứng ở bên đường lớn, bên tai tất cả đều là tiếng người, nhiệt nhiệt nháo nháo, nhưng Tô Khả Khả không cảm thấy được gì, hết thấy đều không nghe được gì.

Tô Khả Khả chợt cảm thấy có gì đó không đúng, quay lại liền bắt gặp một tên côn đồ các ké tóc vàng hoe ở bên kia đang lén lút lút lút, không biết hắn đang nhìn cái gì. Tô Khả Khả suy nghĩ, đột nhiên nhớ đến người mình thuê là ai, trong mắt vụt lên một tia hi vọng.

Tô Khả Khả tiến đến vỗ một cái vào vai hắn ta, dọa hắn sợ hãi quá chừng, ngoài mạnh trong yếu gào to: “Cô làm gì thế!”

“Cậu biết Hồ ca hiện tại ở nơi nào không?” – Tô Khả Khả nỗ lực điều chỉnh tốt nụ cười trên mặt.

Tên còn đồ các kẻ không nghĩ tới Tô Khả Khả lại hỏi như vậy, càng căng thẳng hơn: “Cô hỏi thăm việc này làm gì, đi đi đi, lũ đàn bà thối tha, đừng có tùy tiện đánh người ta a.” – Tên lưu manh thật sự sợ võ mặt, hiện tại giống như trong gà hóa cuốc hết rồi.

“Tôi tìm Hồ ca là có việc, còn một khoản tiền tôi chưa đưa.”

11. Chương 11

Tên tóc vàng trên dưới đánh giá Tô Khả Khả vài lần, nửa tin nửa ngờ, hiện tại Hồ ca vào đồn rồi, thật mỡ tới tay cũng không thể ném đi a.

“Vậy cô đưa tiền cho tôi là được.”

“Số tiền này tôi muốn đích thân giao cho Hồ ca, hai bên mới có thể bàn giao dứt điểm được.”

“Hừ, lũ đàn bà thối tha, không cho cô biết tay nên ngứa mình rồi đúng không?!”- Tóc vàng gào to uy hiếp Tô Khả Khả, nếu như hiện tại lấy được số tiền kia, chính mình độc chiếm có phải sẽ nhiều hơn là chia cho nhiều người a, đến khi Hồ ca đi ra thì giả bộ làm như không biết là được rồi.

Tô Khả Khả hỏa khí ứa ra, lúc nào đến phiên một tên càn chớn đến uy hiếp mình vậy, bày ra bộ mặt hù dọa người: “Hồ ca đã tiến vào cục cảnh sát, mà chính là đồng bọn bỏ chạy với tên hành động chung đêm đó đúng không?”

Tên tóc vàng vốn đã không có bao nhiêu sức lực, bị hù dọa chỉ biết sững sờ, chỉ vào Tô Khả Khả: “Ả đàn bà này, cô không được đặt điều nha?” – Nói xong liền bắt đầu chạy.

Tâm Tô Khả Khả chìm xuống, Hồ ca bị tóm, đến tội cùng là vì có gì mà bị tóm, hi vọng không phải điều mình đang nghĩ tới.

Tay nắm thật chặt, quyết định đi đến đồn cảnh sát.

Mà hiện tại, trong đồn, vẫn là hai vị cảnh viên kia, đang tiến hành thẩm vấn Triệu Nhu.

“Bảy ngày trước, bà đã chuyển năm ngàn vào tài khoản ngân hàng XX, bà cùng bị người bị hại là Trần Phỉ tiên sinh có quan hệ gì, vì nguyên nhân gì mà bà muốn hành hung người khác?”

Triệu Nhu đã sớm sợ hãi, khắp phòng cảnh sát, cùng với hai vị này cứ nhìn bà chăm chăm, chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng kinh khủng như vậy, tay chân mềm nhũn: “Đồng chí cảnh sát, tôi, tôi không biết, không hiểu tình huống hiện tại là như thế nào, thật sự không phải tôi, tôi cái gì cũng không biết mà đồng chí cảnh sát.”

Dù hỏi cách nào, Triệu Nhu đều đánh chết cũng không xác nhận bản thân có bất kì liên quan gì, nếu Triệu Nhu cùng Trần Phỉ không thù không oán, như vậy chỉ còn con gái của Triệu Nhu thôi.

“Bà có phải có con gái, năm nay đã mười chín tuổi không? Tên là Tô Khả Khả? Cô ta cùng người bị hại Trần Phỉ tiên sinh học cùng một trường học.”

Triệu Nhu sững sờ: “Đúng, đó là con gái của tôi.”

Cô rút ngón tay, như là ý thức được điều gì, tiếp tục nói: “Con gái của tôi từ nhỏ đến lớn đều rất hiểu chuyện, ở trường học quan hệ với các bạn cũng rất tốt, xưa nay chưa từng gây chuyện thị phi, thành tích rất ưu tú...”

Ngắt lời Triệu Nhu: “Tô Khả Khả có từng mượn thẻ ngân hàng của bà, chi trả tiền không?”

“Không, không có!”

Triệu Nhu phủ định quá nhanh, cũng quá nóng vội, ánh mắt dao động, cho dù không có cái gì, e là trong lòng cũng phải có chút hoài nghi.

Hai đồng chí cảnh sát tạm thời chỉ thẩm vấn tới đây: “Có lẽ bà phải chịu đựng ở đây thêm một buổi chiều rồi.”

Hiện tại, nhân vật then chốt cần thẩm tra là Tô Khả Khả, không hề do dự, cảnh sát liền xuất hành đến đại học Hải Vĩ.

Tô Khả Khả vừa tới đồn công an liền nhìn thấy một đám cảnh sát đang khởi hành, nhìn phương hướng, cô ta khẳng định đích đến của bọn họ là đại học Hải Vĩ, bước chân dừng lại, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Tô Khả Khả không vào xem mẹ của mình, mà là xoay người trở về đại học Hải Vĩ.

Cảnh sát đi chuyển này hiển nhiên là không thu hoạch được gì, gọi vào số của Tô Khả Khả cũng không có tín hiệu.

Động tĩnh lớn như vậy, một đồng cảnh sát tìm đến bạn gái mình, Tống Lan vô cùng lo lắng, liên lạc lại không được, ngày hôm nay sắc mặt của Tô Khả Khả không tốt, lẽ nào trong nhà xảy ra chuyện gì rồi?

Tìm khắp mọi nơi, đều không có bóng dáng Tô Khả Khả, lưu lại hai cảnh sát ở đây chờ nghi phạm xuất hiện, tay không mà trở về.

Tống Lan trong lòng thật sự không yên, một người không hiểu vì sao lại mất tích, cũng không biết là có chuyện gì đã xảy ra.

Sốt ruột bất an mà gọi đến số Tô Khả Khả liên tục, mãi đến tận mười giờ khuya, điện thoại mới được nối thông, đã liên lạc được với cô.

“A Lan, cậu có thể giúp tớ một chút không, đừng cho cảnh sát biết, tớ hiện tại thật sự thật sự không biết phải làm gì nữa, chỉ có cậu mới giúp được tớ thôi, a Lan. Tớ đang ở tiệm cà phê bên cạnh trường học chờ cậu, cậu nhất định phải tới đây nha.”

Tống Lan đối với Tô Khả Khả một điểm hoài nghi đều không có, hơn nữa nghe Tô Khả Khả nói như thế, bạn gái chính mình xảy ra chuyện, Tống Lan làm sao có thể mặc kệ.

Lần tránh cảnh sát đi tới quán cà phê, chỉ thấy Tô Khả Khả nước mắt lưng tròng nhìn vào mình, khiến tâm tình Tống Lan càng thêm mềm nhũn.

“A Lan, lần này chỉ có cậu mới có thể giúp tớ.” – Tô Khả Khả khẽ cúi đầu, càng lộ vẻ diễm đam đáng yêu.

Tống Lan không nhịn được đem người ôm vào trong ngực, khẽ vuốt vai Tô Khả Khả: “Có chuyện gì thì chúng ta cùng nhau nghĩ cách, đừng khóc.”

Tô Khả Khả tựa như đang cố nén thương tâm, rất gian nan mở miệng: “Mẹ tớ bị đưa vào cục cảnh sát, bà là người tốt như vậy, A Lan, cậu nhất định phải giúp tớ.”

“Lý do là gì?”- Tống Lan cũng không ngờ đến mức đáp ứng ngay lời yêu cầu của Tô Khả Khả.

“Ô ô ô, tớ không biết, ngày hôm nay, khi tớ về đến nhà thì mẹ đã bị cảnh sát bắt đi rồi, tớ thật sự không biết làm sao bây giờ, a Lan trước tiên giúp tớ cứu mẹ ra ngoài, chúng ta mời luật sư, mẹ tớ làm sao chịu được cực khổ trong ngục chứ, cả đời đều chưa bao giờ gặp chuyện lớn như vậy, ô ô.”

Tống Lan trong nháy mắt nghĩ đến chú của mình, chú hiện tại là trưởng cục công an, chỉ cần không phải chuyện gì lớn, bảo lãnh người ra ngoài hẳn không phải là việc khó.

“Được rồi được rồi, tớ sẽ tìm chú nghĩ cách, cậu đừng lo lắng nữa.”

Tô Khả Khả đầy hi vọng cùng ngưỡng mộ, nói: “A Lan, có cậu thật tốt.”

...

Bởi vì Cận Tri An bị thương, nên Trần Phỉ không đến chỗ Lâm Thụy làm việc, cậu vẫn túc trực ở bệnh viện, chăm sóc thật tốt Cận Tri An, đến khi hẳn khỏe lại mới thôi.

Hoàn toàn xem Cận Tri An xem là bệnh nhân “sắp chết”, mặc dù chân cậu vẫn chưa khỏi, thế nhưng tuyệt đối không cho phép Cận Tri An động thủ, cái gì cũng đều đưa đến tận tay Cận Tri An.

Tại trong lòng Trần Phỉ, cậu đã đem Cận Tri An đẩy lên “đẳng cấp” ân nhân cứu mạng, nếu không có Cận Tri An, bản thân đại khái là lành ít dữ nhiều.

Kỳ thực Cận Tri An không cần thiết phải trụ lại bệnh viện, có thể xuất viện về nhà tự dưỡng thương, thế nhưng Trần Phỉ không yên tâm, nếu đã đóng một ngày viện phí, vẫn là nên cố gắng điều trị thêm một ngày, để giúp Cận Tri An thoải mái, mới sáng sớm cậu phải tất tả chạy về nhà lấy vật dụng hàng ngày cùng với quần áo đến, thật là chu đáo đến không tưởng tượng nổi.

Trần Phỉ rất suy tư, đến tột cùng ai mới là hung thủ ở đằng sau, từ phía cảnh sát biết được có người thuê côn đồ thủ tiêu mình, Trần Phỉ kỳ thực vô cùng khiếp sợ.

Cho tới nay, cuộc sống của Trần Phỉ rất đơn thuần, cha mẹ chết sớm, thân thích tuy rằng không thân thiết nhưng cũng không cay nghiệt, cùng trong đám bạn học đều có quan hệ hữu hảo, bản thân có thể kiếm được đầy đủ tiền nuôi sống chính mình, có thể nói là sinh hoạt an ổn, là một con mọt game, luôn cảm thấy thế giới thật hòa bình, dù bị người khác đẩy rơi xuống lầu hai, cũng chỉ cảm thấy tâm tình có chút kích động mà thôi.

Tình huống hiện tại như thế, đã vượt xa khỏi nhận thức của Trần Phỉ.

Có chút thở dài cùng không rõ, lên tiếng hỏi Cận Tri An: “Tôi làm người khác rất chán ghét sao?”

Cận Tri An từ cuối sợi tóc Trần Phỉ nhìn thấy hầu kết, mỗi một vị trí đều có vẻ miêu tả tỉ mỉ.

Trần Phỉ bị xem đến nóng mặt, bất an nuốt xuống một ngụm nước bọt, tay vô ý thức nắm chặt ống quần: “Nhìn cái gì vậy, bộ chưa từng thấy anh chàng đẹp trai hả!”

Trần Phỉ kiên quyết không thừa nhận là chính mình da mặt mỏng, thế nhưng ánh mắt không tên của Cận Tri An lại khiến người ta hô hấp căng thẳng, đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?! Mẹ nó!!!

“Người nào đó cũng đã tự nhận mình là anh chàng đẹp trai rồi, làm sao lại có thể làm người chán ghét đây.” – Khẽ cười một tiếng, dời ánh mắt, buông tha cho người nào đó, có một số việc cần phải từ từ a.

Trần Phỉ trong lòng buông lỏng, trên mặt vẫn là giả vờ trấn định, nhưng lại không biết bản thân căng thẳng sớm đã bị nhìn thấu.

“Đến tột cùng là ai muốn hại tôi, tôi cái gì cũng không nhớ rõ, trước đây tôi đã từng gây thù chuốc oán với ai sao?” – Trần Phỉ nói rất không xác định, ai biết nguyên chủ có tạo nghiệt gì không.

“Không cần nghĩ nhiều, chờ cảnh sát điều tra rõ ràng sẽ biết ngay thôi, đúng không?”- Nói rồi vỗ vỗ đầu Trần Phỉ.

Trần Phỉ trừng mắt lên: ” Đừng đánh lên đầu tôi! Sẽ biến thành cóc có biết hay không!”- Trần Phỉ không thích loại cảm giác như bị đại nhân sủng ái này, thật ấm áp, thế nhưng cũng thật không được tự nhiên a.

Cận Tri An hạnh cười: “Vốn là đã đủ cóc rồi, vậy mà còn bày đặt.”

Trần Phỉ xù lông: “Nơi nào cóc chứ!”- Trợn tròn cặp mắt, rất giống chú chó con muốn đòi lại lẽ phải vì bị bắt nạt.

Cận Tri An lạnh lạnh phui phui tờ tạp chí, hững hờ “Ừ” hai tiếng, trả lời rất qua loa.

Trần Phỉ giận dữ, trước đây làm sao không phát hiện người này ác liệt đến vậy. Trước đây còn cảm thấy đây là một người tốt, hiện tại mới phát hiện vẻ lạnh mạc kia, chỉ là một lớp da a, trên thực tế đặc biệt ấu trĩ. Hừ!

Ngạo kiêu cho rằng mình hay lắm sao, chỉ một câu giải thích như vậy là xong rồi hả, người này cũng ngây thơ quá đi, đại nhân ta đây không cùng người này tính toán.

Cận Tri An xưa nay không biết, hai người lẳng lặng cùng nhau không nói lời nào, lại có thể bình lặng mỹ hảo như thế.

Một trận tiếng chuông đánh vỡ không gian yên tĩnh, Trần Phỉ chỉ nghe được Cận Tri An ậm ừ nói không được cái gì đó.

Trần Phi ngờ vực: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì, có chút buồn ngủ.”

Trần Phi tự giác đứng dậy đi chuẩn bị đồ dùng rửa mặt, rót nước nóng, không hề có một chút nhận thức được bản thân đã bị ai kia xoay chuyển đề tài.

...

Tổng Lan cùng chú mình quan hệ cũng không tệ lắm, ông ta lập tức gọi điện thoại hỏi thăm tình huống, xem có thể thả người hay không, nào biết lại nhận được lời từ chối uyển chuyển của đối phương.

Làm trưởng cục công an nhiều năm như vậy, giao tình đương nhiên không thể ít, vì cẩn thận, hỏi sở trưởng xem tội cùng cấp trên là ai, tại sao ngay mặt mũi của mình cũng không cho.

Vị sở trưởng này cũng thật khó xử, hai người đều là thủ trưởng a, dẫu tội bên nào cũng không tốt, thế nhưng lại không thể làm gì hơn, vẫn là rất uyển chuyển nhắc nhở chú của Tổng Lan: “Tổng cục trưởng, chuyện này không phải không nể mặt ngài, chỉ là cấp trên trực tiếp truyền lệnh xuống, muốn nghiêm tra, không thể xử nhẹ được, đây thực sự không thể do tôi quyết định, nên ngài đừng làm khó chúng tôi nữa, chúng tôi cũng chỉ là phụng mệnh làm việc thôi.”

Tổng cục trưởng cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, có thể trực tiếp lướt qua lệnh của mình, hơn nữa để người cấp dưới từ chối mà không cần đắn đo suy nghĩ, chuyện này xem ra không phải bản thân muốn là có thể nhúng tay vào được, khi đã hỏi rõ chuyện xảy ra, cũng không tiếp tục làm khó dễ vị sở trưởng này nữa. Người ta có thể tiết lộ được gì đều tiết lộ rồi, mấu chốt cũng là ân tình giữa hai bên mà thôi.

Ở quan trường nhiều năm, Tổng cục trưởng tự nhiên rất biết đánh giá tình huống, lập tức gọi điện thoại cho Tổng Lan, ngữ khí rất nghiêm khắc: “A Lan, chuyện này cháu chớ xía vào, không phải chuyện cháu có thể quản, cũng không phải chuyện chú có thể quản, nhớ kỹ, tuyệt đối không được dính líu.”

“Chú à, chuyện gì xảy ra, mẹ của Tô Khả Khả...”

“Đã bảo cháu không được xía vào cũng không được quản mà, đừng có tự rước họa về thân! Đúng rồi, cháu có bạn học tên Trần Phi sao? Nên giữ gìn mối quan hệ tốt với cậu ta, càng thân thì càng hay, chú thấy Trần Phi chính là một người bạn học hoàn hảo đấy.”- Tổng cục trưởng trước mặt hạ cấp bị mất mặt mũi, làm sao giữ được ngữ điệu nữa.

“Chú! Cháu đang muốn hỏi chính là mẹ của Khả Khả, sao lại đề cập đến Trần Phi làm gì!” – Trong giọng nói tràn đầy bất mãn cùng ghét bỏ.

Tổng cục trưởng nghiêm mặt: “Cớ gì mà nói nhảm nhiều như vậy, lẽ nào người chú này còn có thể hại cháu à!”- Không muốn tiếp tục để ý đứa cháu cứng đầu cứng cổ, chẳng thèm để ý quan tâm nó còn nói gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Khả Khả ở bên cạnh nghe điện thoại, nghe được Tổng Lan nhắc tới Trần Phi, cộng thêm ánh mắt xin lỗi của Tổng Lan, Tô Khả Khả chợt mất hết khí lực, ngơ ngác ngồi xuống.

12. Chương 12

Tô Khả Khả cẩn thận ngẫm nghĩ lại, thật ra vấn đề nằm ở đâu, tất cả được sắp xếp ổn thỏa, Trần Phi bắt quá chỉ là một tiểu nhân vật không có quyền không có thế, vậy đến tội cùng là không đứng ở chỗ nào?

Tổng Lan nhận ra sắc mặt Tô Khả Khả không tốt, ánh mắt điên cuồng hơi dọa người, vội vã an ủi: “Khả Khả, Khả Khả, đừng lo lắng, sẽ không sao, rồi sẽ tốt đẹp mà...”

Lời an ủi của Tổng Lan có chút đơn bạc, nhưng đã thành công kéo thần trí của Tô Khả Khả trở về

“A Lan, cậu biết Trần Phỉ ở nơi nào không, tớ nghĩ tớ cần phải gặp Trần Phỉ.” – Tô Khả Khả có vẻ rất nóng lòng.

Tổng Lan nhú nhú mày, sao giống với chú vậy, đề cập đến Trần Phỉ làm gì. Tổng Lan cao cao tại thượng quen rồi, thật ra Trần Phỉ cũng chưa từng chọc ghẹo tới mình, chỉ là bản tính nhu nhược nhất gan của cậu làm Tổng Lan không ưa, sinh lòng chán ghét. Tổng Lan vẫn cảm thấy bản thân cùng Trần Phỉ là người của hai thế giới, đột nhiên hiện tại lại hết người này đến người khác nhắc đến cậu ta, Tổng Lan kỳ thực là không tình nguyện.

“Đang yên đang lành nhắc tới cậu ta làm gì?”

“A Lan, tớ chỉ muốn gặp Trần Phỉ một lát, giúp tớ được không?” – Tô Khả Khả rất ít khi dùng loại ngữ khí khẩn cầu này cùng Tổng Lan nói chuyện.

“Khả Khả, không phải tớ không muốn giúp cậu, là tớ cũng không biết Trần Phỉ hiện đang ở nơi nào.” – Tổng Lan làm sao có khả năng sẽ đi quan tâm đến Trần Phỉ chứ.

“Cậu gọi điện thoại hỏi chú cậu đi, chú cậu khẳng định biết mà.”

Nửa tin nửa ngờ một lần nữa gọi đi, Tổng cục trưởng quả nhiên biết, Trần Phỉ hiện đang ở bệnh viện XX. Đại nhân vật nào đó bị thương rồi, Tổng cục trưởng vô cùng khẳng định như thế, còn chuẩn bị sẽ đến bệnh viện thăm hỏi một chút, an ủi động viên rồi thiết lập mối quan hệ tốt đẹp, thật là quá hoàn hảo a.

Nói lại với Tô Khả Khả chỗ của Trần Phỉ, cô ta lúc này đã không còn hoảng loạn, trấn định nói với Tổng Lan: “A lan, cậu đi về trước đi, tớ muốn đến xem mẹ một chút.”

“Tớ đi cùng cậu.” – Tổng Lan tuy rằng tự đại, thế nhưng đối với bạn gái vẫn đặc biệt săn sóc.

“Không cần đâu, A Lan.” – Quay lại nở nụ cười nhạt, biểu hiện sự quả quyết của bản thân.

Tổng Lan trong lòng mặc dù rất lo lắng, thế nhưng lại không thể làm gì khác được, không có trường bối làm chỗ dựa, Tổng Lan thật sự không dám cũng không thể làm bất kì điều gì.

...

Bệnh viện XX.

“Trần Phỉ có ở đây không, bên ngoài có người tìm.” – Cô y tá gõ cửa hỏi.

“Tôi chính là Trần Phỉ, ai vậy?”

“Ai đó đang chờ cậu ở dưới lầu đó, tự mình đến xem đi.”

Trần Phỉ không hiểu ra sao, mặc lại quần áo vào, người ta chuẩn bị ngủ rồi mà còn có ai thất đức vậy a, không quên dặn dò Cận Tri An một câu: “Tôi đi ra ngoài một chút, có việc nhớ rung chuông, tôi sẽ trở lại nhanh thôi.”

Xuống dưới lầu, Trần Phỉ nhìn một vòng nhưng không thấy người.

“Trần Phỉ.”

Đột nhiên từ một thân cây khuất sáng truyền tới một giọng nữ, Trần Phỉ sợ hết hồn, xoay người một cái, bóng người màu trắng đã đứng sau lưng mình, Trần Phỉ trực tiếp muốn chửi má nó, buổi tối rảnh rồi không có chuyện gì làm, ra đây cho bị hù chơi đó mà.

Định thần nhìn lại, phát hiện đó là Tô Khả Khả, nhú nhú mày: “Cô tại sao ở chỗ này?”

“Chính là muốn tìm cậu.”- Giọng nói Tô Khả Khả vốn là rất vui tươi, chỉ là vào đêm tối như thế này lại làm người ta sợ hãi mà.

Không muốn cùng Tô Khả Khả ở đây phí lời: “Tìm tôi làm gì, có chuyện thì nói mau đi.”

“A, cậu đúng là đã thay đổi nhiều thật đấy.”

Trần Phỉ nghe trong lòng chợt nhảy lên một cái, không hiểu Tô Khả Khả tính giở trò quỷ gì.

“Quả nhiên có người làm chỗ dựa có khác, trước đây lúc nào cũng khúm núm, bây giờ tìm được chỗ dựa vững chắc rồi, bất quá, tôi nói này Trần Phỉ.” – Tô Khả Khả dừng lại một chút, sau đó từng chữ từng chữ nói: “Cậu thật sự khiến tôi chán ghét cùng buồn nôn quá đi.”

Trần Phỉ nhú mày càng chặt, dù có gốc đến đâu cũng nghe được sự thù hận trong lời nói của cô ta. Trần Phỉ thật sự không hiểu, đến tột cùng là nguyên chủ đã chọc gì đến cô ta rồi.

Trần Phỉ nghiêm mặt sắc: “Xin cô nói chuyện có tôn trọng một chút, tôi không hiểu tôi có nơi nào buồn nôn.”

“Ừ, cũng đúng, cậu như vậy, hẳn là do mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ.”

Ngữ khí Tô Khả Khả tràn ngập trào phúng: “Quả nhiên là đến chết không đổi, không cần mặt mũi đi đu bám vào Cận Tri An, không buồn nôn sao? Tự nguyện đóng vai con gái nằm dưới thân nam nhân, Trần Phỉ, cậu cũng đừng giả tạo thanh cao nữa đi.”

Câu nói này hàm chứa quá nhiều thông tin, Trần Phỉ trong thời gian ngắn không tiêu hóa được, đu bám Cận Tri An? Nằm dưới thân nam nhân?

“Lúc nào cũng như một con sâu buồn nôn, chỉ dám ở sau lưng nhìn Cận Tri An, sao rồi, hiện tại toại nguyện, có phải rất đắc ý không?”

Thanh âm Tô Khả Khả tựa như rắn độc, đôi mắt trừng trừng nhìn về Trần Phỉ. Trần Phỉ bị soi đến nội tâm bỗng khấn thốt, không tự chủ lui về phía sau hai bước, để mình thoát khỏi bóng tối khủng hoảng kia.

Nguyên chủ yêu thích Cận Tri An? Trần Phỉ thật sự bị kinh sợ: “Những chuyện này có vẻ không liên quan đến cô thì phải?”

Tô Khả Khả trong nháy mắt lại trở nên rất đắc ý: “Để mọi người đều biết cậu là đồng tính luyến ái, có phải cảm giác rất tốt?”

“Mấy tin tức nhảm nhí trên diễn đàn đều là do cô làm?” – Trần Phỉ bị khiếp sợ đến mất cảm giác, thật sự cậu không hiểu, là thâm cừ đại hận gì mà lại có đáng dấp muốn hủy diệt một người như vậy: “Tại sao?”

“Cậu không phải đã leo lên giường Cận Tri An rồi sao, chẳng lẽ còn không biết?! Còn muốn giả ngu làm như vô tội hả, nếu không phải Cận Tri An xử lý những truyền tin kia, cậu cho rằng mình còn có thể đứng ở chỗ này sao? Bất quá cũng không có tác dụng, cả trường đều biết cậu là người đồng tính luyến ái, đại khái không lâu nữa cậu sẽ nhận được thông báo đuổi học thôi. Cậu nghĩ rằng có người chống lưng là không sao à? Nói cho mà biết, hiện tại hầu hết giáo viên đều vô cùng bất mãn với cậu.” – Tô Khả Khả ác ý cười cợt: “Cậu chờ bị đuổi học đi.”

Trần Phỉ giật mình, nhiều ngày như vậy, một chút dấu hiệu bất thường ở trường đều không có, bởi vì Cận Tri An đã bảo đảm không có việc gì, vì lẽ đó Trần Phỉ liền “hồn nhiên” không có suy nghĩ nhiều. Diễn đàn là nhờ có Cận Tri An xử lý, chuyện sắp bị đuổi học cũng thế sao?

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Tô Khả Khả giống như phát điên: “Làm cái gì? Không phải tại cậu lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích tôi, tôi sẽ như vậy à! Hiện tại kéo cả mẹ tôi vào, chính là muốn hủy diệt tôi có đúng không, Trần Phỉ, tôi biết, cậu từ đầu tới đuôi, căn bản là muốn hủy diệt tôi mà thôi!”

Tô Khả Khả trợn muốn rách cả mí mắt, tâm tình kích động, nói liên vung một bạt tay về Trần Phỉ.

Trần Phỉ không ngờ Tô Khả Khả sẽ bỗng nhiên động thủ, tình thế cấp bách trốn về phía sau, vẫn bị đầu ngón tay quét đến một điểm.

Nắm lấy cánh tay đang vung vẩy lung tung của cô ta, hét lớn một tiếng: “Tô Khả Khả! Cậu bình tĩnh lại cho tôi!”

“Chỉ ít phải cho tôi biết thật ra tôi đã làm gì chọc tới cô, rồi cô động thủ cũng không muộn mà!”

Tô Khả Khả giống như kiệt sức ngồi xồm người xuống, âm thanh khàn khàn hỏi: “Trần Phỉ, cậu thật sự quên hết rồi sao?”

“Tất nhiên, tôi không cần thiết phải đi lừa cậu làm gì.”- Trần Phỉ thật sự không hiểu nổi Tô Khả Khả.

Lần này âm thanh Tô Khả Khả rất bình tĩnh, có lẽ tâm tình đều phát tiết hết, dùng ngữ khí trần thuật mà nói: “Trần Phỉ, cậu đúng là khiến tôi cảm thấy buồn nôn, lúc nào cũng tự cho mình là đúng, rõ ràng không phải là người cậu có thể với tới, luôn vọng tưởng dùng mọi biện pháp để có thể cùng người khác trở thành bằng hữu.”

“Cậu kỳ thực rất ao ước có được Tống Lan, mỗi ngày đều vây quanh nịnh nọt cậu ấy, thế nhưng cậu lại chẳng là gì, dựa vào đâu mà muốn đánh vào lòng Tống Lan đây? Cậu liền nghĩ muốn đi phá hoại hạnh phúc của người khác, hết lần này tới lần nọ đến trước mặt Tống Lan ném đá giấu tay, Trần Phỉ, tôi cũng muốn hỏi cậu một chút, rốt cuộc tôi đã làm gì chọc tới cậu chứ?”

“Cậu nói tôi ném đá giấu tay? Cái gì ném đá giấu tay a?” – Trần Phỉ có cảm giác ngưng nghẹn không biết nói gì, quả thật là thù oán ngày trước đây mà?

“Cậu không phải vẫn luôn cho rằng bản thân chính trực sao, nói tôi trong ngoài bất nhất, yêu phần phú quý, trêu hoa ghẹo nguyệt, toàn thế giới đều chỉ có cậu là đúng! Chỉ cần là Tô Khả Khả tôi đều là sai! Tôi lẽ nào vì chính mình nỗ lực cũng có lỗi à! Lẽ nào toàn thế giới có thể giống như cậu, không cầu tiến mới là đúng à!”

“Tôi thật vất vả mới tìm được Tống Lan, cậu liền không chịu nổi khi thấy tôi hạnh phúc à!”

Trần Phỉ có chút rõ ràng rồi, hẳn là nguyên chủ đã biết bộ mặt thật của Tô Khả Khả, chỉ trích Tô Khả Khả không nên như vậy. Nguyên chủ trời sinh tính tình tự ti, từ lâu đã ước ao có được nhân duyên với Tống Lan, cậu rất không hy vọng Tống Lan bị đánh về phía của Tô Khả Khả lừa gạt, cũng nhờ vào đó làm cho Tống Lan chú ý tới mình.

Tô Khả Khả tuyển chọn rất lâu mới tuyển được Tống Lan, gia thế cùng tướng mạo đều không cần bàn tới, trọng điểm là đối với cô rất chu đáo, là một đôi mà người người ao ước, đúng như với khát vọng được mọi người quan tâm của cô ta, cộng thêm bản tính muốn gì bằng mọi giá phải có được kia, làm sao có khả năng cho phép bất kì ai phá hoại thành quả mà cô ta thật vất vả mới đạt được?

Phong chừng nguyên chủ cũng không phải là người lòng dạ ác độc, nói cũng sẽ không quá trực tiếp, hiện tại tình cảm giữa Tống Lan cùng Tô Khả Khả lại rất tốt, hà cớ gì cô em này vẫn còn ghi hận sâu như vậy.

“Đây chính là nguyên nhân?” – Trần Phỉ thật sự không có cách lý giải, có gì đó rất lạ mà cậu không nghĩ ra được, thế nhưng với sát khí toả ra trong mắt Tô Khả Khả, đáng về ngộ phạt giết phạt () kia, thật sự khiến người ta sợ hãi mà, cái này là không thể xem thường được.

() bắt chấp là ai cũng không nường tay

Tô Khả Khả không trả lời Trần Phỉ, tự mình tiếp tục nói: “Trần Phỉ, tôi thật sự không cam lòng, rõ ràng tôi đã tính toán chu toàn hết rồi. Lần trước coi như cậu mạng lớn, chỉ là té gãy chân, lần này không nghĩ tới lại xuất hiện thêm Cận Tri An che chở cho cậu ngay cả đoán tôi cũng chẳng tài nào đoán được. Trần Phỉ, số cậu thật sự rất may mắn đó.”

“Vốn là lần này muốn cho cậu cảm miệng, nào ngờ lại bị Cận Tri An phá rối, ha ha, bất quá tôi nghĩ cậu không may mắn như vậy, hiện tại cậu ở đây để nịnh nọt chăm sóc Cận Tri An, cậu ta là ai, cần đến cậu chăm sóc sao? Lần này không cần thận thương tổn Cận Tri An, tôi nhận đủ rồi.”

Trần Phỉ ban vốn chỉ cảm thấy bất ngờ khi biết nguyên chủ bị ngã cầu thang, đâu có dám nghĩ rằng Tô Khả Khả chính là chủ mưu thật sự? Vậy còn lần này, người ở đằng sau vụ thuê người thủ tiêu mình, chẳng lẽ cũng là do cô ta an bài hết sao?

Trần Phỉ không biết nên nói cái gì, cậu cảm thấy, Tô Khả Khả cùng với mấy “em gái ngu muội” ở đời trước chính là hoàn toàn không thể nói lý lẽ với bọn họ được.

“Cậu không còn chuyện gì thì tôi đi trước đây. “

Dừng một chút, Trần Phỉ cảm thấy cần phải vì là nguyên chủ đòi lại công đạo, nguyên chủ bất hạnh chết đi, có thể nói là vô tội đến cực điểm, cũng giống như chính mình đụng phải mấy em gái ngu muội mà thôi, bản thân may mắn được trọng sinh, bằng không trên thế giới này sớm đã không còn Trần Phỉ nữa rồi.

Trần Phỉ rất trịnh trọng đối với Tô Khả Khả vẫn đang ngồi xổm, nói: “Tô Khả Khả, tôi cũng không hề có lỗi với cậu, từ đầu đến cuối vẫn không có lỗi gì với cậu cả.”

Trần Phỉ tâm tình trầm trọng xoay người rời đi, không tiếp tục để ý đến Tô Khả Khả đang la gào ở phía sau.

Nếu như nguyên chủ có sai, chính là không nên phát hiện được bộ mặt thật của cô ta, không nên nỗ lực giúp Tống Lan biết, thế nhưng, làm sao có thể trở mặt đứng nhìn người mà mình hằng ao ước bị lừa gạt đây, trên thực tế, nguyên chủ làm sai gì chứ?

Trần Phỉ nguyên bản lại bởi vì vậy mà mất mạng.

13. Chương 13

Cận Tri An đứng ở bên cửa sổ, nhìn thấy người phụ nữ kia động thủ, tay xiết chặt nắm đấm, đặc biệt rất không vừa mắt a, chuyện trước khi chưa giải quyết ổn thỏa, dứt khoát không muốn Trần Phỉ tham dự, hiện tại tất cả dư âm đều đã lắng xuống, mặc dù là ở trong lòng, Trần Phỉ nhất định sẽ có nghi hoặc, thế nhưng Cận Tri An cảm thấy, chuyện giữa mắt như vậy làm sao để cậu biết cho được a?

Gọi điện thoại đến cục cảnh sát, vấn đề về Tô Khả Khả tự sẽ có người xử lý.

Lúc Trần Phỉ trở vào, trên má phải thỉnh thoảng xuất hiện hai vết xước hồng hồng.

Cận Tri An suy nghĩ, có phải là đối với người phụ nữ kia quá khoan dung rồi không, vừa nãy thấy không rõ ràng, còn tưởng Trần Phỉ ngăn được Tô Khả Khả, không nghĩ tới cậu vẫn bị thương tổn.

Trong lòng Trần Phỉ hiện tại rất phức tạp, một mặt là đối với những em gái ngu muội lấy làm khó hiểu, một mặt là đối với chân tướng ẩn giấu đằng sau cảm thấy vô cùng xoắn xuýt.

Từ sau khi bị đẩy xuống lầu, liên đới với phái nữ có phần khiếp sợ, chẳng lẽ bản chất mình hấp dẫn mấy em gái ngu muội đến vậy sao. Trần Phỉ không khỏi cảm thấy khổ sở, bởi vì cậu cùng Tô Khả Khả cũng chẳng có giao tình gì, Trần Phỉ suy nghĩ, về sau chắc là nhìn thấy con gái phải lập tức đi đường vòng mới được.

Lần này vô tội chịu thương, nếu không nhờ Cận Tri An, có phải là sẽ bị đánh một gậy rồi lại trùng sinh không. Cận Tri An hẳn là đã biết, từ những truyền tin trên mạng đến vụ việc bị mưu hại này, Cận Tri An vẫn luôn cố tình lừa gạt mình.

Trần Phỉ không thể giống như nữ chính trong phim thần tượng được, người lừa dối ta, ta cảm thấy tổn thương, ta khó chịu, sau đó liền không để ý tới người, sau đó trải qua tầng tầng khúc, cuối cùng quần quýt cùng nhau.

Trần Phỉ là một người đàn ông, làm sao léo nha léo nhéo như vậy a, Cận Tri An vì muốn tốt cho mình, lại còn bị thương.

Trần Phỉ cảm thấy thật đáng thẹn ... Khó chịu quá đi.

Yên lặng nhỏ nước bọt, đến tốt cùng có làm hay không vậy?! Nguyên chủ yếu thích Cận Tri An? Cận Tri An có biết chuyện này hay không? Cận Tri An đối với chuyện này suy nghĩ thế nào?

Trần Phỉ có chút hoang mang, chuyện gì đang xảy ra vậy nè!

Cận Tri An không biết Trần Phỉ đang loạn cào cào ở trong lòng, hẳn cảm thấy đau lòng cho Trần Phỉ. Dem người kéo đến ngồi trên ghế, nhìn kỹ một chút xem có bị rách da không, cẩn thận nhẹ nhàng chạm vào gò má Trần Phỉ: “Đau không?”

Trần Phỉ như bị điện giật, cấp tốc ngửa ra đằng sau, né tránh cánh tay Cận Tri An.

Cận Tri An cho rằng do tâm tình Trần Phỉ không tốt, cho nên mới hoảng hoảng hốt hốt, hiện tại trốn tránh người khác đụng vào mình? Cận Tri An gơ tay, mạnh mẽ khom lưng cúi xuống, đôi mắt tối đen sâu thẳm nhìn Trần Phỉ.

Trần Phỉ khổ sở né tránh ánh mắt kia, lúng túng cười cười, ý đồ lừa dối qua ải: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, không đau! Thật sự không đau...”

Âm thanh dần dần yếu xuống, ánh mắt Cận Tri An quá có tính xâm lược, bất an uốn éo, thế nhưng không gian chỉ có lớn như vậy, Cận Tri An lại phủ hết toàn bộ thân thể cậu, có động đậy như thế nào cũng đều càng gần hẳn thêm thôi.

Trần Phỉ chột dạ, hơi trườn lên trên một chút, hựt hơi biện giải: “Thật, thật sự...”

Cận Tri An như sờ sủng vật mà vỗ vỗ đầu Trần Phỉ, mặt không cảm xúc ngồi dậy, ánh mắt mang theo vài điểm ý vị nhìn xuống, như có như không khẽ hừ một tiếng.

Cảm giác ngọt ngào tăng cường, Trần Phỉ ngược đầu, dần dần cảm thấy rất khó chịu, loại ánh mắt coi rẻ này là chuyện gì đang xảy ra đây, đột nhiên rất tức giận loại cảm giác nhu nhược này của mình. Bỗng thẳng người lên, trừng mắt với Cận Tri An, day dưa nửa ngày cũng không nặn ra được một chữ.

Mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, một người lạnh nhạt thông dong, một người bốc hỏa xù lông, khó phân cao thấp.

Trần Phỉ lạnh rên một tiếng, nghiêng đầu qua chỗ khác, có vẻ không cam tâm mà ngồi ở đầu giường nói: “Tôi muốn ngủ rồi!” – Ngã đầu, vợ lấy tấm chăn trùm cả người kín mít.

Cận Tri An ôm cánh tay nhìn một đoàn trên giường kia, khó nén ý cười trong mắt đang dâng cao.

Sau đó, dưới tình huống khóc không nước mắt, Trần Phỉ nghiêm túc lập ra một quyết định trọng đại ... hai người nhất định phải giữ một khoảng cách.

Ngày hôm sau thu dọn đồ đạc về trường học, Trần Phỉ vẫn như cũ không cho phép Cận Tri An sờ chạm vào bất kì chuyện gì, thế nhưng rõ ràng không giống trước kia, bình thường Trần Phỉ nếu không có việc gì đều rất thích ở bên tai Cận Tri An nói thầm. Tận lực phòng ngừa tứ chi tiếp xúc, chỉ là đôi khi không thể tránh được một chút va chạm, đành là có thể miễn thì lại miễn thôi.

Mỗi khi vào lúc này, Cận Tri An đều không phát biểu ý kiến, hần chỉ dùng ánh mắt thăm thăm nhìn Trần Phỉ, hận không thể đè cậu xuống để trừng phạt a.

Về tới trường học, bất ngờ Hà lão sư tìm mình nói chuyện phiếm, Trần Phỉ đúng là đã nhiều ngày xin nghỉ học, một mực đi đến chỗ Lâm Thụy vui đầu làm việc, sau này thì túc trực trong bệnh viện chăm sóc Cận Tri An, kỳ thực đại thể chỉ là muốn trốn tránh lời đồn đãi quái ác kia, bây giờ mọi việc đã dần lắng động rồi.

Cận Tri An bình thường căn bản sẽ không đi học, Trần Phỉ một thân một mình ôm sách giáo khoa, chậm rì rì chọn một góc ở trong lớp ngồi xuống.

Giáo viên hôm nay là nữ, họ Đinh, dạy cũng dễ hiểu, Trần Phỉ nghe khá chăm chú.

“Trần Phỉ, trả lời vấn đề này đi.”

Bất thành linh được gọi đích danh, Trần Phỉ phản xạ có điều kiện đứng lên, lưu loát đem vấn đề trả lời.

Đinh lão sư đeo kính, có chút xoi mói nhìn Trần Phỉ, cuối cùng thật giống không tìm được vấn đề gì, đẩy đẩy kính, nói Trần Phỉ sau khi tan học ở lại. Ánh mắt đặc biệt giống như chọn rau cải trắng trong siêu thị, rất đáng sợ a.

Trần Phỉ bất đắc dĩ ở trên vở đâm đâm đâm, chắc là mình trốn học quá nhiều, muốn cho mình một chút giáo huấn đây mà.

Sau khi tan lớp, ngoan ngoãn chờ đợi người trên bục giảng hạ chiếu, ánh mắt Đinh lão sư thẳng tắp nhìn về Trần Phỉ dặn dò: “Nếu chân không tiện thì cứ ngồi ở đó.”

Bé ngoan Trần Phỉ lập tức đứng dậy.

“Trần Phỉ đúng không, trốn học ba lần, nghe nói không chỉ đội sổ một môn, tôi cũng đã biết thành tích của cậu, nếu vẫn còn không chịu tiến bộ, cứ tiếp tục làm loạn như vậy, không phải sẽ bị đuổi khỏi trường hay sao? Mặt khác, gần đây trong trường có một vài tin đồn, hi vọng là một người sinh viên, đầu tiên hãy có tự trọng, phải giữ cho mình trong sạch.”

Định lão sư một mặt nghiêm túc cùng soi mói đánh giá, Trần Phỉ há miệng, cuối cùng vẫn không nói được lời nào.

Phiền muộn vò vò tóc, men theo đường đá sỏi trở về phòng trọ.

Về đến thì bắt gặp bộ mặt thái thái bình bình của Cận Tri An, liền giận không chỗ phát tiết, không có chuyện gì thì ở đó đẹp như vậy làm chi, trên hoa ghẹo cổ ở khắp nơi, cuồng phong dẫn điệp. Hừ!

Trần Phỉ toàn thân không có xương, nằm nhoài ở trước máy vi tính, gõ bàn phím bùm bùm, chỉ còn thiếu không có viết lên trán bốn chữ “Ta rất tức giận” mà thôi.

Cận Tri An muốn lơ đi vẻ bất mãn quá rõ ràng của ai đó cũng không được, đáng vẻ hờn dỗi nhỏ giọng lầm bầm kia, thật giống như một khinh khí cầu, không cho cậu phát tiết một thoáng, đoán chừng sẽ nổ tung a.

“Làm sao vậy? Cái mặt kéo so với lừa còn dài hơn.” – Không thể không thừa nhận Cận Tri An có lúc rất ác miệng.

“Chuyện không liên quan cậu!” Trần Phỉ xù lông.

Tuy rằng biết như vậy là không đúng, thế nhưng hiện tại bất luận chuyện gì, nhìn thấy Cận Tri An liền bộc phát.

(Tiểu kịch trường

Thối tóc ()thiên:

() là sấy tóc á

Trần Phỉ lại mặc tóc ướt liền muốn ngủ.

Cận Tri An đem người sắp ngủ nào đó kéo dài tới trước mặt, lấy máy sấy ra.

Trần Phỉ: Em không sấy! Em muốn ngủ! Đừng phá em!

Cận Tri An: Nghe lời, ngồi yên.

Máy sấy phần phật phần phật, Trần Phỉ buồn ngủ.

Sấy xong.

Trần Phỉ mơ mơ màng màng nhìn thấy chính mình trong gương: Cận! Tri! An! Tóc em đều cong queo hết rồi!

Cận Tri An (bình thản): Anh không phải cố ý, anh thật sự chỉ là sấy tóc thôi...)

14. Chương 14

Trần Phỉ càng tức giận thái độ không bình tĩnh của mình, quá dễ dàng bị nhiễu loạn tâm thần, thêm vào việc không hiểu vì sao khi không lại bị lão sư giáo huấn một trận, Trần Phỉ cảm giác rất uất ức.

“Được được được, chuyện không liên quan đến tôi, vậy không biết tôi có vinh hạnh mời bạn học Trần Phỉ đi ra ngoài ăn một bữa hay không.” – Cận Tri An ôn tồn nói, hoàn toàn không không thêm đề ý về cái kính trẻ con kia.

Trần Phỉ sờ sờ cái bụng trống rỗng, quyết định không thể ghét lây qua đồ ăn được, nó vô tội mà.

(đồ ăn bùm mặt khóc: vậy mà cũng không tha cho tui)

“Gọi Lâm Thụy đi cùng chứ?”- Thêm một người sẽ tự nhiên hơn, giống như cùng với đồng nghiệp đi ăn thôi mà.

Cận Tri An biết Trần Phỉ gần đây rất khó chịu, cậu không giỏi che giấu cảm xúc, tự cho là mình có thể giấu giếm được, kỳ thực tất cả đều biểu hiện hết trên mặt.

Thuận theo ý tứ Trần Phỉ, thế nhưng vẫn ác miệng như cũ: “Gọi đi, hoá ra cậu muốn đền đáp ơn của tôi như vậy à, không có một chút đau lòng đúng không.” – Nói xong đưa cái cùi chỏ tròn vo ra trước mặt ai kia.

Không chọn một khách sạn sang trọng, một tiệm cơm nhỏ trong một ngõ hẻm, hàng quán giản dị, bố trí rất đơn sơ.

Lâm Thụy vừa đến, nhìn thấy một người cùi chỏ không dễ xài, một người đi đứng không dễ xài, ông hàm ông hừ, trong nháy mắt nở nụ cười.

Điểm thức ăn ngon, không một ai chịu nói chuyện, Cận Tri An không phải người chủ động tìm đề tài, Trần Phỉ thì còn giận dỗi, Lâm Thụy nhìn bên này, rồi nhìn lại một chút bên kia, rõ ràng cảm giác được tâm tình hai người không giống nhau.

Hiện tại từ trong mắt Cận Tri An không nhìn thấy được gì nữa, thế nhưng Lâm Thụy vẫn rất lo lắng, quan niệm của Cận Tri An từ trước đến giờ luôn luôn minh bạch rõ ràng, đúng là đúng, sai là sai, nếu như chỉ là vui đùa một chút thì còn tốt, chỉ là ánh mắt lần trước rất chăm chú, người bạn tốt Lâm Thụy đây thật sốt ruột, chưa nói đến xã hội có chấp nhận hay không, gia đình của Cận Tri An có thể đồng ý mối quan hệ này sao?!

Trường bối Cận gia, tất cả đều đối với Cận Tri An khá nghiêm khắc, thế nhưng không có nghĩa là bọn họ không sủng ái không kì vọng ở Cận Tri An, chính là bởi vì là được sủng ái nhất, cho nên mới yêu cầu càng cao hơn, giáo huấn ngược lại sẽ càng khó.

Ở thành phố này, Cận Tri An hầu như rất khó tiếp xúc, Lâm Thụy mặt dày, mới có thể trở thành người bạn tốt duy nhất hiếm hoi, hôm trước đột nhiên dắt Trần Phỉ đến gặp mình, từ phương diện nào đó có thể thấy Cận Tri An xem trọng Trần Phỉ đến mức nào.

Mặc dù có chút lừa mình dối người, thế nhưng Lâm Thụy vẫn hy vọng Cận Tri An chỉ là có chút bồng bột, không suy nghĩ gì sâu xa, được như vậy thì tốt nhất, đối với tất cả đều tốt.

Lâm Thụy ưu thương ở trong lòng, thầm thở dài, thực sự là hoàng đế không vội, lại gấp thái giám chết bầm. Lâm Thụy vô ý thức đem mình so sánh thành thái giám, cũng đã quên luôn phải tìm đề tài gì rồi.

Liên, trầm mặc, trầm mặc.

Loại tình huống không có ai nói chuyện này, thật lúng túng a, Trần Phỉ hoàn toàn không thể thích ứng, cậu nghĩ mình cần tìm gì đó để làm, ở trên ghế nhích qua nhích lại, con mắt cũng ngăm tối ngăm lui.

Trần Phỉ không muốn nói chuyện, Trần Phỉ còn nhớ rõ hiện tại chính mình cần phải giữ khoảng cách với Cận Tri An, trong lòng cậu vẫn có khúc mắc chưa giải tỏa được.

Chờ món ăn dọn lên bầu không khí mới tốt hơn một chút, người Trung Quốc rất yêu thích vừa ăn vừa nói chuyện, Lâm Thụy cũng khôi phục bản tính nói nhiều, thiên nam địa bắc bắt đầu hồ侃侃, từ quỹ cổ phiếu đến tin bất quái đầu đường cuối ngõ, nói vô cùng sinh động.

Trần Phỉ nghe đến nhập thần, còn thỉnh thoảng hỏi vài vấn đề, càng làm cho Lâm Thụy cảm thấy bản thân đã tìm được tri âm, tha hồ mà mở máy hát lưu lo.

Hai người đều không có chú ý tới sắc mặt đen kịt của người nào đó ở bên cạnh, bị lơ là cũng có thể bỏ đi, lại còn dám ở trước mặt mình diễn cảnh “Tình chàng ý thiếp”.

Tự mình gấp món ăn phóng tới trong bát Trần Phỉ, cười nói: “Đừng có ham nói, ăn nhiều một chút đi.” – Ngờ khi ôn nhu hiếm thấy.

Trần Phi mất tập trung âm ừ hai tiếng, câu chuyện đang đến phần then chốt, vùng hoang dã phát hiện lão bà mang giấy thuê, nôn nóng chờ Lâm Thụy nói diễn biến tiếp theo.

Lâm Thụy vốn đang rất hưng phấn, nghe ngữ khí Cận Tri An chợt cảm thấy lông tơ run lên, giọng điệu này quá làm người ta sợ hãi mà, nhìn Cận Tri An bày ra dáng vẻ cười mà không cười, Lâm Thụy hừ hừ ha ha đem câu chuyện vốn là còn hơn một nửa cô đọng lại thành một câu: “Sau đó mới phát hiện là lão bà bà mỗi buổi tối đều đi trên núi vẫn an nhi tử đã chết, giấy không cần thận rơi ở nơi đó.”

Lâm Thụy thức thời nhanh chóng đem sự tình nói ra, Trần Phi đối với kết cục này thất vọng không ngớt, không có chút nào kinh tâm động phách hết.

Cận Tri An không quan tâm đến vẻ sợ hãi của Lâm Thụy, hài lòng nở nụ cười, vỗ vỗ đầu Trần Phi: “Mau ăn đi, món ăn nguội hết rồi.”

Trần Phi vẫn không quá quen thuộc với những tiếp xúc này, trước đây cảm thấy không có gì to tát, hiện tại Trần Phi lại suy nghĩ quá nhiều, cảm giác cứ là lạ thể nào ấy.

Thế nhưng đối với kẻ tham ăn như Trần Phi mà nói, đồ ăn vẫn là quan trọng nhất, hàm hồ đáp một tiếng, yên lặng hơi di chuyển thân thể: “Cậu cũng mau mau ăn đi.”

Cận Tri An thỉnh thoảng lại cho Trần Phi đĩa rau, chăm sóc Trần Phi rất chu đáo, Lâm Thụy xem đến trợn mắt ngoác mồm, bội phục nhìn Trần Phi có thể ăn hài lòng đến vậy, người bình thường nào lại tiêu thụ được sự chăm sóc của Cận mặt lạnh a.

Trần Phi thật ra cũng không có cảm giác tốt đẹp gì, sự ân cần này làm Trần Phi thấy bất an, ngăn trở cánh tay Cận Tri An: “Cậu đừng gấp nữa”, rồi lại chủ động đẩy đĩa rau qua Cận Tri An, “Cậu cũng mau mau ăn a.”

Lúc này Cận Tri An lúc mới chịu dừng tay, bởi vì đã xác định tâm ý của chính mình, vì lẽ đó đồng ý dốc sức sủng ai một người.

Ăn cơm xong, Lâm Thụy còn có việc, Cận Tri An cùng Trần Phi thì trở về trường học.

Trần Phi kỳ thực rất tò mò, Cận Tri An tuy rằng không phải thường lui tới khách sạn lớn năm sao, thế nhưng món ăn yêu thích đều rất mỹ vị, còn quán cơm nhỏ như ngày hôm nay, người bình thường vẫn chính là không tìm được.

Hơn nữa xưa nay Cận Tri An không cần đi học cũng không có chuyện gì, cái này chẳng phải là đặc quyền giai cấp thì là gì, Trần Phi hỏi Cận Tri An: “Nhà cậu là làm cái gì vậy?”

“Ừm ... ba tôi là thương nhân, mẹ tôi là toàn chức thái thái.”

“Cậu mỗi ngày đều không có đi học cũng không có chuyện gì sao?” – Trần Phi càng thêm hiếu kỳ.

“Đó là bởi vì đã cúng cho một đồng lớp học.” – Cận Tri An trả lời rất thản nhiên.

Trần Phi kinh ngạc, gia thế cùng dung mạo của Cận Tri An đều rất hoàn mỹ, chắc rất nhiều cô gái ao ước được đâm đầu vào hũ gạo này rồi.

Đồng thời đối với Cận Tri An lại không thể không bội phục, theo lý thuyết thì Cận Tri An cả đời ăn mặc đều không cần phải lo lắng, thế nhưng có vẻ không đúng lắm với hắn, văn phòng mới thành lập, có hai ông chủ, một vị là Lâm Thụy làm quản lý, một vị khác chính là Cận Tri An làm kỹ thuật chống đỡ, tất cả đều là từng bước một cố gắng đi lên. Sau đó tiền đồ khởi sắc, Cận Tri An mới lui khỏi vị trí, cũng rất ít xen vào nội vụ ở phòng làm việc, dẫn đến rất nhiều nhân viên không biết còn có một ông chủ khác là Cận Tri An.

Trần Phi lúc vừa xem qua hạng mức dự án tại đó, có thể nói là rất hoàn mỹ, Cận Tri An có thể làm được đến mức độ như thế, đối với kỹ thuật trên, cậu tự nhận là không sánh được, Trần Phi rất bội phục.

“Vậy sao cậu không xuất ngoại đi đào tạo chuyên môn một thời gian?” – Ở nước ngoài, tài nguyên hẳn là càng nhiều, cũng có thể nhanh chóng tiếp xúc được kỹ thuật tân tiến bậc nhất.

“Khi trước đã ra ngoại quốc học hai năm, năm ngoái vừa trở về, hiện tại hi vọng làm được gì đó thôi.” – Cận Tri An hơi hờ hợt trả lời.

Trần Phỉ đời trước cũng là tiếp xúc rất sớm với phương diện tri thức thuộc về máy tính, sau đó dựa vào tự học cùng nghiên cứu gây dựng được một ít tiếng tăm, xem ra Cận Tri An hẳn là cũng như vậy, hơn nữa còn vượt xa mình nữa.

“Làm cái gì?” – Trần Phỉ hiểu kỳ nháy mắt.

“Hiện tại chủ yếu là đầu tư, chính là đang làm thị trường điều nghiên, dự định làm trò chơi.”

Trần Phỉ rất muốn nói, mang tới tôi đi, mang tới tôi đi.

Cận Tri An lại cười nói: “Đến lúc đó còn cần cậu đến giúp đỡ.”

Trần Phỉ hoài nghi mình nghe lầm, có thể tham dự vào cả quá trình chế tác game, chứng kiến nó sinh ra, là chuyện có ý nghĩa đến cỡ nào, nhưng nghĩ tới quan hệ hiện nay của hai người, vẫn là rất rụt rè mở miệng: “Tôi còn không được tốt, cậu làm tốt hơn.” – Trời mới biết Trần Phỉ thật sự rất muốn tham dự a.

Cận Tri An không chịu nổi gương mặt bánh bao nhỏ nhắn kia, nhìn không được đưa tay xoa bóp mặt Trần Phỉ, cố ý động viên cậu: “Vây cũng tốt.”

Trần Phỉ thở phào phò đem tay Cận Tri An mở ra, tên này nào phẳng chắc, người ta chỉ là khiêm tốn thôi mà, Trần Phỉ Gia Cát Lượng này có mời cũng chưa chắc đồng ý đến a! Đến tột cùng có phải là người Trung Quốc không, mới nói như vậy liền cho là thật sao? Đồ chó!

Trừng mắt Cận Tri An, chính mình không có lý, lại thật không tiện mở miệng, ai bảo bản thân “xí xọn”, Trần Phỉ thật muốn đánh mình, đánh vào cái miệng nhiều chuyện này!

Cận Tri An cười càng vui vẻ hơn, tiểu miêu tiểu cầu như vậy là đủ rồi, không nỡ để cục cưng của mình phải chịu buồn tủi gì, khẽ nâng khuôn mặt cậu lên, cảm thán nói: “Không có cậu thực sự là rất đáng tiếc, vốn nghĩ rằng nếu có cậu thì sẽ đặc biệt ý nghĩa hơn.”

Ánh mắt Trần Phỉ sáng lên: “Có thật không?” – Rụt rè khặc một tiếng: “Nếu như cậu đã nói như vậy, tôi sẽ tham gia.”

Cận Tri An vỗ vỗ đầu Trần Phỉ, ý cười sắp tràn ra đến: “A, vậy thì còn gì bằng.”

Trần Phỉ khó chịu khi Cận Tri An lại đập đập đầu của mình, ghét bỏ đem đầu né tránh: “Đừng có đụng vào đầu của tôi!” – Giống như sủng vật vậy, Trần Phỉ yên lặng nhổ nước bọt, cũng không biết từ lúc nào Cận Tri An dưỡng thành cái thói xấu này, đây là bệnh, cần phải điều trị.

Cận Tri An rất biết nghe lời, từ từ đi, không vội. Đôi lúc cần phải cho tiểu sủng vật quen thuộc mùi vị chủ nhân, giống như việc vuốt vuốt đầu chó con vậy, cứ thường xuyên tập cho nó, về sau sẽ dưỡng thành thói quen mà tự giác vẫy đuôi thôi.

Trần Phỉ yên lặng đối với mình mạnh mẽ nhắc nhở, không nên để cho việc bị vỗ đầu trở thành một loại quen thuộc được...

Hươu chết vào tay ai, cũng còn chưa biết.

...

Trần Phỉ vẫn đi học vào buổi chiều như cũ, vẫn tìm một góc ngồi xuống.

Nào có biết hôm nay lại điểm danh kinh khủng như vậy. Trần Phỉ mặc, tên mình hầu như toàn trường đều biết.

Vị lão sư này rất từ mi thiện mục, ngữ khí cũng đặc biệt ôn hòa: “Bạn học Trần Phỉ, thầy nghe Tô Khả Khả có nói, em còn rất nhiều bài tập chưa nộp, có phải em có điều gì khó xử, nói ra thầy mới có thể giúp em.”

Trần Phỉ đối với Tô Khả Khả phục sát đất, mình ở đây làm gì có tiếng tăm lớn đến vậy, nhiều nhất cũng chỉ là sinh viên vương phải scandal thôi, giáo viên đại học sao lại có thời gian rảnh rỗi để quan tâm đến một sinh viên nhỏ bé như cậu chứ, hóa ra là có người đâm thọc a. Thế nhưng đối với giáo sư, Trần Phỉ vẫn hết mực tôn kính: “Không có chuyện gì cả, sau này em sẽ không trốn học nữa, nhất định giao bài tập đúng hạn cho thầy.”

“Vậy thì tốt!” – Lão sư vỗ vỗ vai Trần Phỉ, lời nói ý vị sâu xa: “Không muốn học những bâng môn tà đạo kia, vậy hãy cứ hành những việc ngay thẳng, cũng sẽ không phải sợ người khác nói thế nào.”

“Được, thưa thầy, thầy yên tâm.”

Trần Phỉ vẫn được lưu lại. Bản thân Tô Khả Khả là hội học sinh, cùng với thầy tiếp xúc nhiều, quan hệ tốt hơn bình thường, nhưng có thể kích động “bậc lão sư” như vậy hẳn là không phải là chuyện đơn giản.

Buổi tối đó Tô Khả Khả uy hiếp mình sẽ bị khai trừ, Trần Phỉ đã sớm dự liệu được đa số lão sư đối với cậu rất bất mãn, hơn nữa trường học nhiều loạn bởi áp lực của lời đồn đãi nhiều như vậy, nên không thể không đem mình khuyên giải.

Thế nhưng hiện tại một chút tính chất bị kỉ luật cũng không có, Trần Phỉ không khỏi nghĩ đến Cận Tri An.

Cận Tri An chính là người đứng ra giải quyết giúp cậu trong vụ truyền tin, tuy rằng ban đầu có chút mơ hồ không rõ, thế nhưng hẳn là đã sớm biết được ẩn tình, khi đó Cận Tri An đã bảo đảm với cậu là không có chuyện gì, là bởi vì có niềm tin sẽ xử lý tốt chuyện này sao?!

Trần Phỉ khi đó còn cảm thấy ngu ngơ, nội quy ở đại học Hải Vị vốn không phải dễ, mà nếu đã lập ra nội quy, vậy thì nếu có người vi phạm sẽ phải bị phạt chứ, đúng không? Mà đối với cậu một điểm xử lý đều không có.

Tô Khả Khả tốn công quạt gió thổi lửa nhiều như vậy, mặc kệ trường nhỏ hay to, đều phải chú ý đến tầm ảnh hưởng, Tô Khả Khả có lẽ cũng chắc chắn điểm này.

Nghĩ đến Cận Tri An đưa ra lời bảo đảm, Trần Phỉ không ngốc, lần này nhất định có bàn tay của Cận Tri An nhúng vào, trong nháy mắt trong lòng dâng lên nhiều loại tư vị.

Trần Phỉ bình thường biểu hiện rất lơ ngơ, nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không biết, hơn nữa phải nói là phi thường thông minh là đằng khác, không thông minh làm sao có khả năng học tập tốt như vậy chứ.

Chỉ là bình thường rất ít đi quan tâm đến những chuyện xung quanh, cũng cực lười chú ý tới các biến hóa bên cạnh mình, quan hệ với mọi người cũng không nhạt không đậm, nói chung cậu cứ như thế sống qua ngày.

Sự tồn tại của Cận Tri An quá mạnh, Trần Phỉ muốn lơ là cũng khó khăn, Trần Phỉ kỳ thực rất muốn nói, đừng đối với tôi tốt như vậy, một khi không nhận được nữa, tôi sẽ không quen, hơn nữa, tôi không cần báo đáp...

15. Chương 15

Gần đây Trần Phỉ càng ngày càng không thể chịu được, một tháng này Cận Tri An có lúc sẽ kè kè theo cậu đi học, đi đến chỗ Lâm Thụy để làm việc cũng đi theo, mỗi ngày ăn cơm đều ăn cùng nhau. Cận Tri An vào sáng sớm rất thích ăn mì vằn thắn ở trong trường học, Trần Phỉ nhớ cái ngày mời hắn đi ăn, liền cảm thấy một trận ớn lạnh, lần đó ông chủ có hỏi tại sao lại đến nữa, buổi sáng đã tới rồi mà, nhưng là bởi vì cậu, Cận Tri An mới phải nhọc công như vậy.

Mỗi ngày tiếp xúc ngày một nhiều hơn, còn có anh mắt chứa đầy tính xâm lược kia của Cận Tri An, Trần Phỉ có thể ý thức được đây là nguyên nhân gì, cậu cảm giác rất phức tạp, chỉ hy vọng mọi chuyện đừng đi quá xa...

Ngày hôm nay là ngày Trần Phỉ chính thức đi làm được một tháng, Cận Tri An kéo lấy Trần Phỉ đi ăn mừng.

Khi trở về, Trần Phỉ xiêu xiêu vẹo vẹo ngã lên giường, Cận Tri An đi rửa ráy, Trần Phỉ mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ.

Cận Tri An mặc áo tắm chà sát tóc phát ra tiếng sồn sột, bắt đắc dĩ nhìn một đoàn ở trên giường trong giấy lát, liền đi đến đánh thức ai kia dậy, làm ai kia bốc hỏa một trận.

Vừa tắm xong, tóc cũng mặc kệ dù vẫn còn ướt sũng, nhẹ nhàng cởi giày giúp Trần Phỉ, mùa hè mặc cũng không nhiều lắm, áo thun quần soóc không cần phải cởi, đặt Trần Phỉ nằm ngay ngắn lại, một tay để trên bụng cậu. Cảm giác trên bụng có cái gì đó nhẹ nhàng đè lên, Trần Phỉ nhỏ giọng lầm bầm một tiếng, cũng không có mở mắt ra.

Nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Trần Phỉ ra, nhìn chăm chú khuôn mặt của người mà mình đã khắc sâu vào tâm khảm, gò má hiện ra vẻ hồng hào khỏe mạnh, mũi thở nhẹ nhàng chập trùng.

Bờ môi phớt nhạt tựa hồ muốn đầu độc người khác, mỗi một đường vân nhỏ trên môi đều như mời gọi. Tay phải xoa mặt Trần Phỉ, ngón cái dừng lại bên môi, nhẹ nhàng ma sát khóe môi.

Cận Tri An không dự định tiếp tục làm một quân tử, trước mặt là người mà mình đã mơ tưởng từ lâu, khắc chế lại bình tĩnh, từng bước áp sát tới, căn bản là phải trước tiên thu hồi một chút lợi tức mới được.

Chầm chậm cúi người, gần kề trần phỉ bên trái khóe môi, trịnh trọng ấn xuống, nhẹ nhàng ma sát di động khiến toàn bộ môi dán vào, mềm mại xúc cảm không kìm lòng được để Cận Tri An nhắm mắt lại.

Đầu lưỡi cẩn thận dò xét, tinh tế miêu tả từng góc ngách, so với tưởng tượng càng thêm vui tươi cùng mềm mại hơn, ngậm lấy môi mút mút, chợt quả đoán bứt ra, Cận Tri An sợ nếu tiếp tục nữa thì chính mình sẽ không nhịn được.

Cả môi Trần Phỉ biến sáng lấp lánh, đỏ au, vừa nhìn liền biết mới bị chà đạp xong. Màu hồng nhạt cũng dần dần từ cổ bò đến cuối sợi tóc, như là đang toả ra nhiệt khí rất lớn, con ngươi vòng tới vòng lui, lông mi run run.

Cận Tri An cười cười, hết như không có chuyện gì xảy ra, đi đến trên giường mình nằm xuống, dáng vẻ rất bình thản. Có lúc một ít ám chỉ không có tác dụng, vẫn là cần một chút công khai mới được, bằng không tên ngốc kia cứ yêu thích giả ngu.

Bên này, Trần Phỉ đột nhiên đưa mắt lườm một cái, cương cứng thân thể vẫn còn chưa dám động, tay nhẹ nhàng lần đến môi, xoa xoa, như là muốn lưu giữ lại xúc cảm vừa nãy.

Trong nháy mắt đó hô hấp quán quýt, Trần Phỉ hoàn toàn không có cách nào suy nghĩ, ngoại trừ căng thân thể duy trì bất động, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Tim vẫn còn ầm ầm đập rất nhanh, từng lớn hai mắt nhìn trần nhà, Trần Phỉ muốn khống chế lại trái tim đang nhảy loạn, thế nhưng vô phương cứu chữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trần Phỉ trưng ra nguyên một bản mặt gấu trúc chính hiệu, cả đêm không làm sao ngủ được, suy nghĩ vớ vẩn, mơ mơ màng màng, trong đầu ngoại trừ Cận Tri An thì vẫn là Cận Tri An.

Cận Tri An người ta sắc mặt thật hồng hào, tinh khí ngời ngời. Trần Phỉ cảm giận bứt bứt chần, uống phỉ tự mình suy nghĩ suốt đêm, người ta căn bản không có coi là chuyện to tát a!

Hiện tại game chế tác đã chính thức khởi động, Cận Tri An thành lập một công ty, vẫn là cùng Lâm Thụy hợp tác, tài chính riêng lẻ của một người sẽ không đủ.

Toàn bộ kế hoạch chế tác game ở trong vòng một tháng này đã hoàn thành, mỹ thuật viên cùng biên trình viên đều đã vào vị trí của mình, chuẩn bị bắt đầu tiên kỳ chế tác. Tuy rằng Trần Phỉ còn rất muốn ngao kiêu thêm một chút, thế nhưng cậu thật sự muốn tham dự chế tác game, cùng Cận Tri An mỗi ngày đều gặp mặt cùng tiếp xúc.

Chỉ cần tự thôi miên mình, chưa từng xảy ra gì cả, chưa từng xảy ra gì cả, ta ngủ, nhất định là như vậy!

Trần Phỉ niệm thần chú, cố quên đi cảm giác không dễ chịu trong lòng, dáng vẻ làm bộ như không có chuyện gì, lại không chút nào ý thức được biến hóa trên mặt đã sớm bán đứng chính mình rồi.

Cận Tri An không cho phép Trần Phỉ tiếp tục trốn tránh, cùng Trần Phỉ càng thêm thân mật, chăm sóc cũng càng thêm cẩn thận, Trần Phỉ cũng chưa bao giờ biểu hiện ra đáng đáp không thể tiếp thu ý tứ của tình yêu kia, vậy tại sao không thử một lần chứ?

Trần Phỉ đương nhiên rõ ràng tâm ý của Cận Tri An, thế nhưng chẳng lẽ muốn chính mình mở miệng hay sao, cậu không nói tôi làm sao biết a, con mẹ nó chứ! Tôi cũng chỉ có thể giả vờ không biết thôi, đau trứng lắm biết không hả! Trần Phỉ yên lặng nhỏ nước bọt, tại sao không dùng một dao, gọn gàng dứt khoát.

Cả hai bọn họ, một người muốn nước ấm luộc ếch, một người thì muốn giải quyết nhanh chóng.

Thế nhưng tiền kỳ chế tác game hoàn toàn không cho họ một chút khe hở, bận bịu rối tinh rối mù. Tăng ca thành chuyện thường như cơm bữa, khi ở trường cũng bàn luận về dự án lần này, phong hoa tuyết nguyệt gì gì đều không có thời gian nghĩ đến.

Trần Phỉ sứt hết vài cân, Cận Tri An nhìn thấy mà đau lòng, nhưng nhận ra đáng về Trần Phỉ tràn ngập nhiệt huyết, chỉ đành đốc thúc Trần Phỉ, không cho phép cậu kiêng ăn, uy hiếp cậu phải ăn nhiều hơn một chút, còn định sẽ giám sát Trần Phỉ uống thuốc bổ nữa.

Cận Tri An biết mình bình thường sẽ không như vậy, nhưng cũng không có để ý. Trần Phỉ thì hoàn toàn chìm đắm vào dự án, cái gì cũng không muốn làm hết ngoài nó, nên cũng mặc Cận Tri An cũng làm sao thì làm.

Đây là phiên bản chiến đấu vòng du, trên thị trường đa số là tiên hiệp Cổ Phong hoặc là bản Q vòng du, nếu như làm thành công, game này sẽ là phiên bản chiến đấu vòng du đệ nhất. Những pha như quyền hoàng đã là kinh điển, hiện tại chỗ bọn họ lấy cơ sở trên tăng cường thêm ý tưởng mới.

Ngoại trừ nhân vật, đặc hiệu, âm thanh cũng hoàn toàn là cao hơn vài bậc so với bên ngoài, nhiệm vụ game cùng hình thức nhất định phải đa nguyên hóa, thỏa mãn hứng thú nhiều người hơn.

Mỗi ngày thảo luận luôn có thể nảy ra tia lửa mới, Trần Phỉ cảm giác làm việc cùng Cận Tri An rất hợp ý, mọi ý tưởng của cả hai như đồng nhất, ngầm hiểu ý nhau.

Cận Tri An vô cùng dung túng với Trần Phỉ, vừa muốn yêu thương cậu, cũng là vì cậu mà kiêu ngạo, có thể cùng mình đứng chung một chỗ, Cận Tri An thật sự rất thưởng thức loại cảm giác này.

Hôm nay vẫn như thường lệ đi đến công ty, Tô Nặc liền bưng lên một tách cà phê, đặt ở trên bàn Trần Phỉ. Trần Phỉ nhấp một hớp nhỏ, nói: “Chị Nặc, vẫn là chị phao cà phê uống ngon nhất.”

Tô Nặc so với Trần Phỉ lớn hơn năm tuổi, đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, từ cái lần nào đó Trần Phỉ uống cà phê do Tô Nặc tự tay phao, cậu đã hết mực khen ngợi Tô Nặc, sau đó mỗi ngày Tô Nặc đều sẽ phao một tách cà phê, đặt ở trên bàn Trần Phỉ. Tô Nặc như một chị gái tốt bụng như vậy, Trần Phỉ đối với Tô Nặc ấn tượng tốt vô cùng.

Tô Nặc cười tao nhã: “Tiểu Phỉ còn cùng chị khách khí nữa sao.”

Cận Tri An thì thật sự không cảm thấy vừa mắt với Tô Nặc, thế nhưng cố gắng không biểu hiện ra ngoài, nếu như vì không vừa mắt ai đó mà khai trừ vô căn cứ, thế chẳng phải là quá chú ý đến tư tình sao, hơn nữa Tô Nặc năng lực rất giỏi, điểm này là không có thể phủ nhận.

Không chịu nổi Trần Phỉ cùng Tô Nặc vừa nói vừa cười vui vẻ đến vậy, mượn cớ gọi Trần Phỉ lại: “Trần Phỉ, cậu tới đây xem cái này một chút.” – Âm thanh quả thực là lãnh khốc vô tình.

“Chị Nặc, tôi đi một chút.”

“Đi đi.”- Tô Nặc vỗ vỗ cánh tay Trần Phỉ.

Cận Tri An nhìn xuyên thấu qua bức tường pha lê mà bốc hỏa, mặc dù biết Trần Phỉ khi chăm chú tới chuyện gì thì sẽ không nghĩ tới những thứ khác, Trần Phỉ cùng Tô Nặc cũng không thể nào, thế nhưng chính là không chịu nổi Tô Nặc bày ra đáng về cứ như rất thân thiết với Trần Phỉ lắm vậy.

Trần Phỉ còn tưởng rằng thật sự có chuyện gì, mấy ngày nay hai người nghĩ ra ý tưởng gì đều sẽ nói cho đối phương: “Chỗ nào có vấn đề à?”

Mục đích chính của Cận Tri An là mang Trần Phỉ rời đi con bạch tuột nguy hiểm kia, làm gì có vấn đề nào đâu, hằm hằm hồ hồ nói: “Không có chuyện gì, giải quyết xong rồi.”

Trần Phỉ ngây thơ hoàn toàn không cảm thấy có cái gì không đúng, đáp một tiếng rồi trở về lại chỗ ngồi.

Buổi trưa Tô Nặc lại tới mời Trần Phỉ cùng đi ăn cơm, mà giờ cơm luôn là thời gian hiếm hoi để Cận Tri An cùng Trần Phỉ được ở cùng nhau, hẳn làm sao có khả năng cho phép người kia chạy đi lung tung, liền tìm có đem người nào đó mang đi.

Cận Tri An cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ, cái cô Tô Nặc này làm gì mà cứ thân mật quăn quýt lấy Trần Phỉ như vậy, liệu có phải cô ta đã có tình cảm khác thường gì với người của mình chẳng, là yêu à, muốn lấy lòng Trần Phỉ chứ gì.

Trần Phỉ lại tỉnh tỉnh mê mê, không khéo cô ta đánh động được tới Trần Phỉ của mình thì coi như xong. Cận Tri An cảm thấy nhất định phải tăng nhanh tiến trình, không thể tiếp tục để Trần Phỉ trốn tránh như vậy nữa.

Ăn cơm trưa xong, nào có nghĩ đến Tô Nặc mang trái cây cho Trần Phỉ, nói là sau khi ăn trái cây, cố ý chọn cho Trần Phỉ một quả táo đỏ mà cậu thích ăn nhất.

Cận Tri An lúc này có thể xác định Tô Nặc đây là có ý đồ riêng, cô ta tuy rằng che giấu tốt, thế nhưng với ánh mắt tinh tường của Cận Tri An, đây rõ ràng chính đang ôm mộng với Trần Phỉ.

Buổi tối trở về trường học, Cận Tri An cảm thấy tất yếu cần phải tìm người nào đó cố gắng nói chuyện một chút.

Hai người thu thập sạch sẽ, Trần Phỉ đã sắp mở mắt không nổi nữa, nhanh chóng bò lên giường liền chuẩn bị ngủ say như chết.

Cận Tri An ngồi đến bên giường Trần Phỉ, vò vò mái tóc mềm nhuyễn của cậu, cúi người kề sát ở thái dương cậu, lẩm bẩm nói: “Ngủ ngon, Trần Phỉ.”

Trần Phỉ chỉ vừa mới nằm xuống nhắm mắt lại, làm sao có khả năng liền ngủ, cũng không thể giả bộ ngủ nữa, lập tức mở mắt ra, vừa vặn cùng Cận Tri An bốn mắt nhìn nhau.

Cận Tri An nghiêm túc nhìn chăm chăm Trần Phỉ, không cho Trần Phỉ trốn khỏi tầm nhìn.

Khoảng thời gian này hai người rất tự nhiên ở cùng nhau, Trần Phỉ hoàn toàn có thể tiếp thu được chính mình tiến gần đến cậu, Cận Tri An cũng khẳng định Trần Phỉ đã nhìn ra rồi, hơn nữa hai người hợp ý như vậy, Cận Tri An mới dám mạo hiểm không tiếp tục để Trần Phỉ lừa mình dối người nữa.

Trần Phỉ đỏ bừng mặt, nhỏ giọng lúng túng đáp lại: “Ngủ ngon.”

Cận Tri An không dự định để Trần Phỉ mê hoặc mình: “Cậu không dự định cùng tôi nói chút gì sao?”

“Có ... có cái gì mà nói a ... ngủ đi.” – Trần Phỉ có vẻ như bị hụt hơi rồi.

“Nhưng là tôi có lời muốn nói, Trần Phỉ.” – Cận Tri An tiến đến bên tai Trần Phỉ, nửa ôm lấy cậu, nỉ non hô hấp ở trên lỗ tai cậu. Ngứa ngứa, Trần Phỉ không dễ chịu liền nghiêng đầu đi, lỗ tai đã đỏ tươi ửng ửng, vành tai mỏng manh hiện lên một tầng màu sắc ám muội.

“Tôi yêu em, Trần Phỉ.” – Âm thanh đưa tình của Cận Tri An khiến Trần Phỉ đã quên mất phải giả vờ, Cận Tri An chậm rãi siết chặt cánh tay, đem người chăm chú ôm vào trong ngực.

Hai cái cổ tương giao, có thể cảm nhận được nhịp đập huyết dịch của nhau.

“Ừm.” – Trần Phỉ trầm thấp ở trong mũi phát ra âm thanh, chậm rãi cũng siết chặt cánh tay, đáp lại cái ôm ấp này.

16. Chương 16: End

Trần Phỉ không biết là từ khi nào thì bắt đầu đối với Cận Tri An có loại cảm tình đặc thù này, hết thấy đều xảy ra một cách tự nhiên, nước chảy thành sông.

Nếu như không có Cận Tri An, hiện tại sẽ là hình dáng gì? Đại khái vẫn mê muội trong thế giới máy vi tính, không có một người đến quan tâm chính mình, cũng không có một người để nói chuyện. Về sau hai người ở bên nhau cũng không có cái gì biến đổi quá nhiều, chỉ là thân mật hơn mà thôi.

Trước đây chưa từng chủ động quan tâm tới Cận Tri An, hiện tại thì không tự chủ được sẽ nhớ tới Cận Tri An, nhìn thấy Cận Tri An mặt mũi sẽ đau lòng, nhìn thấy Cận Tri An thức đêm sẽ tức giận. Mặc kệ con đường sau này có nhiều gồ ghề ra sao, hai người cùng đi sẽ dễ dàng hơn một chút, đúng không?!

Bởi vì thực sự là quá bận, thi cuối kỳ xong, Trần Phỉ xin tạm nghỉ học một năm, toàn lực ứng phó với đầu vào chế tác game. Ban ngày đến công ty, buổi tối hôn mê ôm ấp nói ngủ ngon với nhau, sinh hoạt mỗi ngày rất quy luật lại tràn ngập khiêu chiến.

Cận Tri Bình – anh trai của Cận Tri An là người biết chuyện của hai người đầu tiên, Cận Tri Bình so với Cận Tri An lớn hơn mười tuổi, từ nhỏ quan hệ hai anh em vốn là khá lạnh, thật ra cũng không phải là nói chuyện lạnh nhạt, chỉ là tính cách của hai người quá giống nhau, đều không thích nói chuyện mà thôi.

Cận Tri Bình là người rất bình tĩnh, ngay ngày biết được, trực tiếp chạy tới thành phố Hải Vĩ, tìm tới Cận Tri An, hai anh em trường đàm một phen.

Cuối cùng Cận Tri Bình hỏi Cận Tri An: “Em xác định chính là người này sao? Em còn trẻ, còn có rất nhiều loại khả năng, con đường này không phải dễ đi.”

“Anh, em rất xác định, anh biết em mà, chúng ta tính cách không phải rất tương đồng sao, cũng giống như anh trời vừa sáng liền nhận định chị dâu đó thôi.”

Cận Tri Bình chiếu ánh mắt ôn hòa nhìn thẳng vào mắt Cận Tri An, như là muốn xác định cái gì, vỗ vỗ vai em trai, nói: “Vậy thì tốt rồi, anh chúc em hạnh phúc.”

Cận Tri An thở phào nhẹ nhõm, anh trai nắm quyền trong nhà đã rất nhiều năm, được anh chống đỡ, mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều rồi.

Sau khi trở về, Cận Tri Bình liền đem mọi việc nói cho hai vị lão nhân biết, ba của Cận Tri An – Cận Lương Thành suy nghĩ rất lâu, còn mẹ – Hồ Hiểu thì gấp gáp muốn trực tiếp bay đến bên con trai nói chuyện đúng sai với nó.

Chuyện này thực sự là quá đường đột, Cận Lương Thành cùng Hồ Hiểu tuy rằng không có giận dữ công tâm, nhưng cũng vẫn rất sốt ruột, con trai út cùng con trai cả mỗi đứa mỗi tính, từ nhỏ đến lớn luôn biết mình muốn cái gì, cũng không muốn người lớn bận tâm, trước còn cảm thấy hai đứa bé như vậy đều tốt, thế nhưng có một số việc chúng nó không muốn ba mẹ nhúng tay, hoàn toàn do chính chúng nó quyết định, làm ba mẹ thật cảm giác khó chịu.

Hồ Hiểu bị Cận Lương Thành khuyên nhủ, bà cũng rõ ràng việc này cần phải bàn bạc kỹ, một khi làm không tốt, có khi sẽ không thể bù đắp được hậu quả về sau, chợt suy nghĩ đến tiểu Bình vì cưới người phụ nữ kia...

Không muốn tái phạm quá khứ sai lầm, thế nhưng dựa theo tính bướng bỉnh của tiểu An, thực sự là đau đầu lắm. Nếu như là chỉ vui đùa một chút thì thôi, chơi chán rồi sẽ tự khắc biết quay đầu lại, còn nghiêm túc thì tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Cận Tri An lúc bắt đầu đã không hề có ý muốn che giấu chuyện này, hiện tại biết rồi càng tốt, phỏng chừng không lâu nữa toàn gia sẽ thay phiên đến đây khuyên giải chính mình cũng nên. Cận Tri An chỉ lo lắng cho Trần Phỉ, khoảng thời gian này áp lực sẽ rất lớn, nhưng Cận Tri An tin tưởng Trần Phỉ không phải loại không chịu nổi chút áp lực kia.

Quả nhiên khi Trần Phỉ nghe được chuyện này, chỉ là trầm mặc chốc lát, hỏi hân: “Vậy em có cần mua quần áo mới không? Tốt xấu gì cũng là một soái tiểu hỏa () a.” – Nói xong cũng cười lên, giặt nhẹ T-shirt của mình.

() ý ẻm nói ẻm cũng đẹp troai á, tui dịch thì sợ mất nghĩa, nên tui quăng lun ở đó ^^

Cận Tri An đem người ôm vào trong ngực, hôn hôn lên cái cổ của người yêu: “Sợ xấu trước mặt ba mẹ chồng sao, có cổ đến đâu thì làm sao qua được chồng a.”

Trần Phỉ sợ ngứa, cười cười đem đại cầu của Cận Tri An đẩy ra, “Vâng vâng vâng, cả thiên hạ đều biết Cận Tri An đẹp trai nhất, thực sự là đẹp chết người.”

Quả nhiên hai ngày sau, Cận Lương Thành cùng Hồ Hiểu liền đồng thời bay tới thành phố Hải Vĩ, đồng hành còn có anh cả Cận Tri Bình. Cận Tri Bình tuy là không nói nhiều, thế nhưng không có nghĩa là không quan tâm em trai mình, có Cận Tri Bình ở bên cạnh, ngộ nhờ xảy ra xung đột, Cận Tri Bình có thể điều tiết lại cục diện.

Cùng ngày, hai vợ chồng cũng không có tới gặp Trần Phỉ, đầu tiên là an bày tốt khách sạn, nghỉ ngơi thật tốt một buổi tối, ngày hôm sau mới đặt một bàn tiệc tại một gian phòng riêng trong khách sạn.

Trần Phỉ mặt ngoài có vẻ ung dung, nhưng trong lòng thực sự vô cùng thấp thỏm. Hôm nay ăn mặc tương đối long trọng, mặc đồ Tây, đeo caravat thực sự là quá nghiêm túc, quá khó chịu, cái này không thích hợp với Trần Phỉ, liền thả ra hai cúc áo ở trên cùng, Cận tri An cũng là âu phục giày da, nhìn Trần Phỉ căng thẳng, xoa bóp lòng bàn tay cho cậu.

Trên thực tế trước khi đến đây, Cận Tri An không hề đề cập đến bất kì điểm nào liên quan đến tính cách của ba mẹ hẳn cho Trần Phỉ biết, mặc dù không có trường bối chúc phúc, Cận Tri An vẫn sẽ nắm tay Trần Phỉ cùng nhau bước những bước đi hạnh phúc. Trần Phỉ một là tín nhiệm Cận Tri An, hai là nếu như có hỏi cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ tổ thêm sốt ruột thôi, cứ là con người thật của cậu đi.

Trần Phỉ dự liệu được sẽ có chút phản đối, đi vào phòng riêng, hai chân có chút nhuễn ra, trong lòng bất an vô cùng.

Cận Lương Thành là một thương nhân thành đạt, ngồi ở vị trí chủ tọa, khí thế cực cường hãn, hướng hồ hiện tại lại có ý định muốn cho Trần Phỉ thấy uy lực của ông, Hồ Hiểu lớn lên ở gia đình chính trị, cha mẹ đều là quan lớn nắm thực quyền, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cũng là khí thế bức người.

Trần Phỉ chưa từng thấy qua trận chiến lớn như vậy, dân trạch lâu năm, thậm chí còn có chút khó khăn trong xã giao nữa là...

Trên tay truyền đến một trận sức mạnh, tâm tình Trần Phỉ chợt ổn định lại, đem người trước mặt coi như là rau cải trắng, trấn định cười cười, ngữ khí cung kính nói: “Bác trai bác gái khỏe! Chào anh.”

Trần Phỉ mặt ngoài còn rất bình thản như vậy, Cận Tri Bình âm thầm gật gù, dạo trước đã điều tra Trần Phỉ, xem ra xác thực không phải là cái gổi thêu hoa ().

() ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức hay tài năng

Cận Lương Thành đương nhiên cũng đem chuyện to chuyện nhỏ của Trần Phỉ điều tra thấu triệt, kỳ thực trong lòng khi đó có chút không thích quá khứ mà Trần Phỉ đã trải qua, thế nhưng bây giờ nhìn thấy cũng không tệ lắm.

Cận Tri An lên tiếng ngay sau đó: “Ba mẹ. Anh.”

Cận Lương Thành mặt không hề cảm xúc gật gù: “Ngồi đi.”

Hồ Hiểu hừ một tiếng: “Tri An, con theo mẹ đi xem xem món ăn tại sao còn chưa tới.”

Cận Tri An biết đây là cớ, chẳng qua chỉ muốn đem mình đẩy ra, lo lắng nhìn Trần Phỉ. Trần Phỉ cười cười: “Nhanh đi theo bác gái đi.”

Hồ Hiểu càng thêm không vui, con trai mình làm có chút chuyện mà còn phải cần Trần Phỉ đồng ý sao?

Cận Lương Thành lại tìm cớ đẩy luôn Cận Tri Bình ra, Trần Phỉ giờ mới hiểu được, hóa ra là muốn “tra hỏi” đây mà.

“Trần Phỉ a, cậu là một chàng trai rất ưu tú, Tri An nhà chúng tôi tuổi còn nhỏ, còn không hiểu chuyện, cậu là coi trọng điểm nào ở Tri An? Cậu cũng còn nhỏ, đừng có gấp gáp đưa ra quyết định, cậu xem, cậu có thể cho Tri An cái gì? Còn chưa kể đến về già sẽ không có ai phụng dưỡng nữa.” – Cận Lương Thành không có nói lời lẽ ác độc, ngữ khí rất ôn hòa.

Trần Phỉ bị hỏi ở điểm ... coi trọng điểm nào? Cận Tri An khá lạnh lùng, trên thực tế đối với mọi người vẫn rất tốt, có lúc có chút ác miệng, xưa nay đều là ở thời điểm chính mình cần là lập tức xuất hiện, Trần Phỉ biết mình rất trì độn, Trần Phỉ cũng không biết Cận Tri An sẽ đối với mình tốt như vậy trong bao lâu, Trần Phỉ chỉ muốn nắm lấy hiện tại mà thôi.

Thế nhưng, mình có thể cho Cận Tri An cái gì? Trần Phỉ yên lặng suy nghĩ một hồi, sức sống, nhắc nhở, cùng nhau góp ý tưởng trong sự nghiệp, bầu bạn những lúc mệt mỏi, xưa nay không thích tính toán chi li, cũng sẽ không làm nũng sái tính khí, có lúc cũng không thể như con gái tử mĩ ân cần, đại khái là như vậy đi.

Trong nháy mắt nghĩ đến nhiều như vậy, nhưng Trần Phỉ chỉ trả lời bằng một câu nói, rất chăm chú, rất trịnh trọng: “Bác trai, Cận Tri An nghĩ như thế nào thì cháu thật không biết, cháu chỉ biết, cậu ấy đối với cháu là độc nhất trên thế giới.”

Cùng lúc đó, Hồ Hiểu cũng đang hỏi Cận Tri An vấn đề tương tự, Cận Tri An suy nghĩ một chút: “Đại khái cậu ấy chính là phần bổ sung duy nhất mà cháu cần.”

Cận Lương Thành không nghĩ tới Trần Phỉ sẽ kiên quyết trả lời như vậy, bình thường con trai ở độ tuổi này, ở tình huống như vậy, sẽ sợ hãi rụt rè, nói chuyện cũng sẽ không quá kiên định.

Hai vợ chồng sẽ không làm ra loại chuyện khóc lóc om sòm chia rẽ cả hai, sau khi tận tình khuyên nhủ, chỉ biểu thị rằng họ không đồng ý chuyện của hai người.

Kỳ thực vợ chồng họ cũng là không thể làm gì, sự nghiệp Cận Tri An là độc lập, không có cách nào khống chế trên kinh tế, tư tưởng trên cũng không có cách nào khống chế, ngoại trừ biểu thị sự không đồng ý thì còn có thể thế nào? Chuyện cưỡng bức dụ dỗ kia, bọn họ không muốn làm tiếp lần thứ hai.

Cận Tri Bình không nghĩ tới cuối cùng Nhị lão có thể lãnh tinh như vậy, năm người không nói một lời cơm nước xong xuôi, Cận Lương Thành cùng Hồ Hiểu liền phải đi về, Cận Tri Bình đương nhiên cũng muốn về theo, thái độ đã sáng tỏ như vậy, muốn quản cũng quản không được.

Trần Phỉ có chút vui mừng vì An gia đã sáng tỏ mọi chuyện, nghĩ đến trong kịch truyền hình hay có cảnh lấy thế đè người gì gì đó, Trần Phỉ kỳ thực rất lo lắng, thế nhưng những điều tưởng tượng kia hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

Ông ngoại Cận Tri An là nhân vật then chốt của giới chính trị, bà ngoại là danh môn thực viện (), bên nội tuy rằng không có hiển hách như bên ngoại, nhưng cũng là danh môn đại tộc, bọn họ còn chưa biết chuyện của Cận Tri An, thế nhưng hai nhà đều nhân số thịnh vượng, đến đời Cận Tri An con cháu tương đối nhiều.

() ý nói là thuộc loại con ông cháu cha, xinh đẹp mà còn xuất thân từ gia đình danh tiếng quyền lực

Cận Tri An từ nhỏ không thích nói chuyện, nên cũng không tính là đặc biệt được sủng ái, chỉ cần ba mẹ Cận Tri An không quạu gió thổi lửa, bình thường người lớn cũng không quan tâm đến riêng nữa nào, hơn nữa con cháu đông như vậy, cũng sẽ không cần đến Cận Tri An lãnh nhiệm vụ nối dõi tông đường. Chỉ cần trong nhà không nháo, Cận Tri An đứng là an toàn rồi. Những việc còn lại chỉ có thể để từ từ đi, dù sao cũng phải để trưởng bối có thời gian chậm rãi tiếp thu a.

Trọng tâm phát triển của Cận Tri An cũng là đặt ở thành phố Hải Vĩ, có thể nói cùng với người trong nhà chính là mắt không gặp tâm liền không phiền.

Game chế tác đã đến giai đoạn cuối cùng, tuyên truyền cũng đã một quãng thời gian, lập tức liền muốn chính thức bắt đầu kiểm nghiệm, Trần Phỉ rất kích động, đây cũng giống như đứa bé do chính mình sinh ra mà.

Trước buổi tối ngày được kiểm nghiệm, Trần Phỉ hưng phấn ngủ không được, Cận Tri An cười cười nắm lấy chóp mũi Trần Phỉ: “Còn không mau ngủ, ngày mai phải xem hiệu quả nữa, sẽ rất bận bịu đấy.”

Trần Phỉ chính là ngủ không được, trừng mắt với Cận Tri An: “Em đây là phản ứng bình thường, nào giống như anh đâu.”

“Sau này chúng ta sẽ cùng nhau sáng tạo ra nhiều dự án nữa, từ từ đi...”

Âm thanh Cận Tri An thấp dần, biến mất ở giữa rừng môi, Trần Phỉ hoàn toàn bị lấp kín, muốn phản bác lại không cách nào mở miệng được.

Cận Tri An phát hiện người yêu còn chưa chuyển tâm, tay chậm rãi từ bên hông thăm dò lên trên, tìm tòi đến một viên đậu đỏ. Trần Phỉ hoàn toàn không thể suy nghĩ, ngẩng đầu lên đáp lại nụ hôn này.

Trong đêm tối, hai bóng người hòa vào cùng nhau, rất lâu...

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-tri-an-nhu-phi>